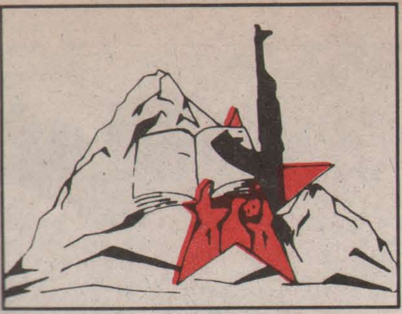

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10/Sayı 119/Kasım 1991/3.-DM

PKK 14. mücadele yılında!

Yeni dönemde halk devriminin kesin zaferini hazırlayalım!

Partimiz, 14. mücadele yılına, Kürdistan'ın kuzey ve güney parçalarına gerillayı oturtmuş, serihildanları etkili bir mücadele biçimi haline getirmiş, özel savaş rejimini ekonomik, siyasal, askeri ve hukuksal alanda tam bir tıkanmaya götürmüş ve önemli yenilgiler tattırmış olarak, gerillanın ve halkın yaygın eylemliliği ve kitlelerin büyük coşkusu içinde giriyor. TC ise, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin büyük gelişimi ile yüzyüze geldiği mevcut tıkanmayı aşmaya, 20 Ekim seçimleri temelinde, özel savaşta uğradığı yenilgiyi gidermeye çalışıyor. Bu durum, önemli siyasal gelişmelerin yaşanacağı yeni bir döneme girilmekte olduğunu gösteriyor.

Bu yeni döneme giriliş koşulları genel hatlarıyla şöyledir: TC, İsrail siyonizmi ve Arap krallıklarıyla olan ilişkileri dışında Ortadoğu bölgesinden kovulmuş durumdadır. Dış ilişkilerindeki bu durum, sadece Ortadoğu ile de sınırlı değildir, dünyanın diğer alanlarındaki ilişkileri de buna benzemektedir. NATO'lu dostları, TC'nin yürüttüğü özel savaşın yükünü daha fazla taşıyamayacaklarını artık açıkça söylemektedirler. TC'nin dış ilişkiler sistematiği parçalanmış ve önemli tıkanmalarla yüzyüze gelmiştir. Madrid'te toplanan "Arap-İsrail Barış Konferansı", son NATO zirvesi ve emperyalist başkentlerden yükselen sesler bu durumu çok açık olarak göstermektedir.

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Ekim seçimi sonuçlarının Türkiye halk güçlerinin önüne koyduğu görevler ve bu görevlerin gerçekleştirilmesinde Kürdistan'daki kurtuluş savaşımının oynayacağı rol

20 Ekim erken genel seçimlerinin kanıtladığı bazı gerçekler vardır. Ayrıntıya boğmadan bu gerçeklerin üzerinde durmasını bilmek, önemli bir devrimci saptama olsa gerekir.

Şu çok esaslı bir gelişme olmaktadır: Türk kökenli halkın ağır bastığı Türkiye toplum gerçeğinde, genel olarak 'sağ partiler' adı verilen, ama bunun da ötesinde devlet güdümlü siyasetin, partilerin ve özellikle Türk devletinin son dönemlerde geliştirdiği özel savaş sisteminin yönlendirdiği bir particilik ile Kürdistan'da PKK'nin yönlendirdiği bir siyasal eylemlilik ve biraz da particilik, 20 Ekim erken genel seçimlerinin en temel iki yanıdır. Doğu'daki particilikle Batı'daki particilik, Kürt toplum gerçeği içindeki particilikle Türk toplum gerçeği içindeki particilik birbirine taban tabana zıttır. Birisi devlet güdümlüdür ve hatta özel savaş tarafından yönlendirilmektedir; diğeri ise tamamen özel savaş karşıtıdır, onunla savaşım içinde olmak gibi çok belirgin bir farklılık içermektedir. Dolayısıyla HEP'in durumunu tartışırken, sekiz partinin parlamentoya girdiği ve HEP'in de öyle bir parti olduğu biçiminde genel bir belirlemeyle yetinmek çok ciddi bir durum değerlendirmesi hatasıdır. Bu, Kürdistan halkındaki büyük devrimci potansiyel ve onun sınırlı ölçüde dile getirilmesiyle Türkiye halkı üzerindeki devlet kaynaklı ve güdümlü özel savaş -ki, eskiden buna kurumlaşmış faşizm deniliyordu, biz daha somut olarak özel savaş diyeceğiz- arasındaki karşıtlıktır ve özellikle Ekim seçimleriyle birlikte gündemi belirleyen temel bir çelişki olarak somutluk kazanmıştır.

Bu durumu hemen biraz daha somutlaştıralım: Özal, özel savaşın beyin takımından birisidir; özellikle özel savaşın siyasal ve diplomatik cephesini yönlendirmektedir. Askeri cephe ve özel savaş cephesini yönlendiren güç Genelkurmay Başkanlığıdır. Bunlar arasında her hafta bir iki görüşme olmaktadır. Muhalefet liderleri diye geçinen Demirel, İnönü, Ecevit, Erbakan ve Türkeş hem "terör zirvesi"nde, hem parlamentodaki figüranlık görevlerinde ve hem de kapalı kapılar ardında özel savaşın diğer bir kolunu oluşturmaktadır. Bunlar muhalefet adı altında gerçekte kitlelerin özel savaşa karşı tavır koymasını engellemede sinsi bir rol üstlenmişlerdir. Dikkat edilirse, Türk halkının

Devamı 16. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlenen kutlama gecelerine sunduğu mesaj:

"...Şimdi, daha yapacağımız işler var. Nedir bu? Kendi öz meclisimizi oluşturmak! TBMM vardır. Bizde de Kürdistan Büyük Millet Meclisi olmalı. Kürdistan'ın bir Ulusal Meclisi, Ulusal Kongresi oluşmalıdır. Bu dersi çok iyi öğrendik ve partimiz 13 yılını geride bırakıp 14. yılına girerken en başa böyle bir görevi de alacaktır. Kürdistan Ulusal Meclisi'ne işlerlik, gerçeklik kazandıracaktır. Daha şimdiden gerilla ile korunan, desteklenen, serihildanlarla beslenen halkımızın uyanışı, örgütlenişi doğal olarak bu yılda bir ulusal meclise doğru gidecektir. Bağımsız ve özgür vatan topraklarında, Kürdistan Ulusal Kongresi, büyük millet meclisi toplanacaktır!.."

Yazısı 10. sayfada

İÇİNDEKİLER

PKK Avrupa Temsilciliği:

PKK kuruluşunun 14. yılında zafere her zamankinden daha yakın

Yazısı 32. sayfada

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü kutlama mesajlarından...

Yazısı 12. sayfada

Parti 3. Kongresi'nin beşinci yılında PKK önderlik çizgisi, tarihi zaferini dünyaya kanıtlıyor

Yazısı 13. sayfada

YENİ DÖNEMDE HALK DEVRİMİNİN KESİN ZAFERİNİ HAZIRLAYALIM

Kürdistan'da sekiz yıldır sürdürülen ve giderek gelişen gerilla savaşı, Türk ordu sistemini parçalamış ve çok büyük oranda işlemez hale getirmiştir. Alınan büyük önlemlere ve harcanan bütün çabalara rağmen, PKK'nin yürüttüğü gerilla savaşı geriletilemediği gibi, sürekli gelişmesi ve özellikle son yılda Kürdistan'ın geniş alanlarında egemen denetim gücü haline gelmesi de engellenememiştir. Gerilla ve serîhildanların gelişmesi ve yaygınlaşmasıyla PKK, Kürt halk kitlelerini yönlendiren esas siyasal güç haline gelmiştir. Terör yasasıyla bu yıl içinde tırmandırılan özel savaş, askeri ve siyasi açıdan tam bir çıkmaz içine düşmüş ve yenilgiye uğramıştır. Son dört ay içinde Türk ordusunun Güney Kürdistan'a düzenlediği üç büyük askeri harekat tam anlamıyla başarısızlığa uğramıştır. Bütün bunlar Türk ordusunun çıkmazını ve çaresizliğini göstermektedir ve bunu zaten kendileri de söylemektedir. Ordunun çıkmazı demek, gerçek anlamda yürütmenin çıkmazı ve tıkanması demektir. Çünkü, özel savaş rejiminde gerçek yürütme gücü ordunun kendisidir. Onun sivil sözcüsü olan ANAP hükümeti, bırakalım iktidarını sürdürmeyi, zaten muhalefet bile yapamaz, bu gücü bile kendinde bulamaz hale gelmiştir. Özel savaş rejiminin sözcüsü durumunda olan Özal, "askeri yöntemle bu sorun çözülemez" diyerek, özel savaşın yenilgisini en üst düzeyde ilan etmiştir. TC'nin yenilgiye uğrayan her elemanının vardığı sonuç zaten bu olmaktadır. Bütün bunlar, Türk devletinin yürütme aygıtının, en önemli sorun olan Kürdistan sorununda tam bir tıkanma ve işlemezlik içinde olduğunu göstermektedir.

20 Ekim seçimleri, siyasal düzeyde TC'nin yaşadığı bu tıkanmayı çözemediği gibi, onu daha güçsüz, kendi içinde daha istikrarsız ve çelişkili hale getirmiştir. Seçimler sonucunda oluşan yeni meclis, eskisine göre çok daha parçalı, çelişkili ve istikrarsızdır. Bu meclisin, Türkiye'nin ağır sorunlarına çözüm bulması şurda kalsın, kendi sorunlarını çözmesi bile mümkün değildir. Bundan da öteye, Kürt halkının oylarıyla meclise giren önemli bir milletvekili topluluğu, TC'nin en önemli sorunu olan Kürdistan sorununda meclisi tam bir çözümsüzlük ve korku içine sokmuştur. TC, kendi deyimiyle eşkıyayı dağda ararken, bu kez kendisini en emin olarak gördüğü yuvasında bulmuştur. Bütün bunlar, TC'nin kukla nitelikteki yasama organının da tam bir tıkanmayla yüzyüze olduğunu, iç çelişkileriyle oldukça güçsüz hale geldiğini ve aldatıcı rolünü artık eskisi kadar bile oynayamayacağını göstermektedir.

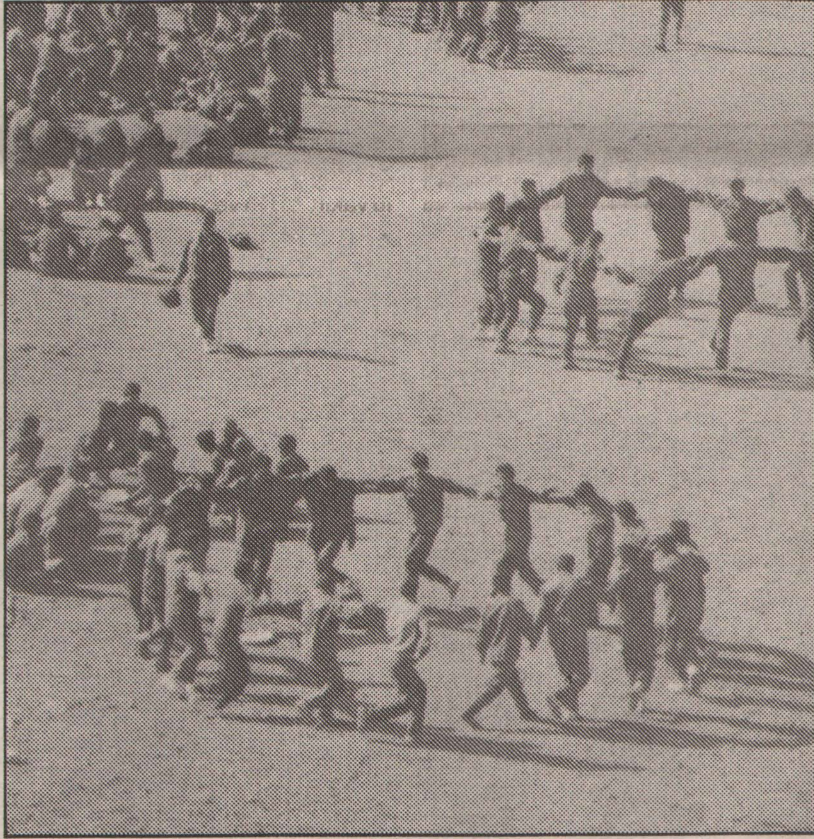
Öte yandan, emir-komuta düzeniyle işleyen TC'nin yargı sistemi de, PKK mücadelesi karşısında tam bir tıkanma içine girmiştir. En yüksek yargı organı sayılan Anayasa Mahkemesi, altı ayı aşkın süredir en açık ve basit bir hukuksuzluk olayını ele alamamakta, özel savaşın çıkarları doğrultusunda yüzlerce insanı zindanlarda tutarak ne kadar hukuk dışı bir güç ve bir aldatma organı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu durum iç ve dış kamuoyunda Türk yargı sistemine güvensizliği tamamen yaratmışken, bir de kanunsuz olarak zindanlarda tutulan tutsakların üzerine vahşice saldırılması, özel savaşın yenilgisinin intikamının bir avuç tutsaktan alınmaya çalışılması, bu güvensizliğin üzerine tuz-biber ekmiş, içerde ve dışarda kitleleri ayağa kaldırmıştır.

TC'nin yürütme, yasama ve yargı sisteminde yaşadığı bu tıkanıklık, büyük bir ekonomik çöküş ve sosyal yozlaşma üzerinde ortaya çıkmaktadır. Dış ve iç borçlar, ekonomik dengelerin bozulması ve durgunluk, pahalılık ve işsizlikteki artış en üst boyutlara ulaşmıştır. Bu konuda hiç kimse olumluluktan söz edememekte, rejimin temsilcileri bile her gün bu çöküş üzerine yeni açıklamalar yapmaktadır. TC'nin ekonomik sistemi, yıllardır yürütülen özel savaşın yükünü artık taşıyamayacak ve bu özel savaşı besleyemeyecek hale gelmiştir.

20 Ekim seçimleri işte bu tıkanma ortamında yapılmıştır ve yeni DYP-SHP hükümeti bu koşullarda kurulmaktadır. Bu yeni hükümetin mevcut sorunlara ne kadar çare olacağını herkes düşünmekte ve tartışmaktadır. Her şeye rağmen, onbir yıllık 12 Eylül rejimi ve sekiz yıllık ANAP hükümetleri dönemi ardından, Demirel hükümetine yeni bir dönem gözüyle bakılabilir. En azından özel savaşın yeni bir dönemi ve kısmen yeni kadrolarla yürütülmesi olacaktır.

DYP-SHP hükümetiyle başlayan dönem için kısaca şu söylenebilir. Türkiye'nin çok ağır ekonomik, sosyal ve siyasal sorunları vardır ve hükümet ise güçsüzdür. Bu hükümet, mevcut güçsüzlüğünü aşmak ve sorunlara kısmen çözümler getirebilmek için, ya ciddi demokratik açılımlar yapacak, geniş kesimlerin desteğini alacak ve böylece belli bir süre işlerlik kazanacak ya da yeni bir özel savaş hükümeti olarak hareket edip savaşı sürdürmeye çalışacak ve bunun sonucunda da Kürdistan ve Türkiye'de gelişecek halk mücadelesiyle bir-iki yıl içinde yıkılıp gidecektir. Mevcut hükümet güçleri ve esas yürütme olarak ordu dikkate alındığında, birinci olasılığı uygulamalarının çok zor olduğu görülecektir. ANAP döneminde kesin bir yenilgiyle sonuçlanmış olan ikinci olasılığı da başarıyla uygulayabilmesi, yaşanan mevcut kriz ve gelişen mücadele karşısında mümkün değildir. Görünen o ki, birincisini bir aldatma olarak gündemde tutacak ve esas olarak özel savaşı uygulamaya çalışacaktır. Bu durumda, görüntüye aldanmamak, mücadelenin dayatması karşısında ortaya çıkan demokratik açılımlardan halk mücadelesini daha da geliştirmek için yararlanmak, özel savaş taktiklerini boşa çıkararak halk devriminin zaferini hazırlamak gerekir. Bunun koşulları, bu yeni dönemde, geçmiş dönemlerden çok daha elverişli olacaktır. Bu da, devrimci-demokratik halk güçlerine büyük olanaklar sunmakta ve tarihi görevleri başarmayı dayatmaktadır.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu durum, Kasım ayı içindeki siyasal olaylarla da açığa çıkan ve canlı olarak yaşanan bir durumdur. Bunların bazılarını, kendi ayrıntıları içinde kısaca ele almaya ve değerlendirmeye çalışalım.

Madrid Konferansı: TC'nin bölgeden kovulduğunun açık göstergesi

Körfez savaşında Saddam yönetimine ağır darbe vurup Arap güçlerini zayıflattıktan ve tüm bölge güçlerine önemli bir gözdağı verdikten sonra ABD, altı ay süren yoğun bir diplomatik faaliyet ardından Arap ve İsrail güçlerini 30 Ekim günü Madrid'te bir araya getirmeyi başardı. Bu, Körfez krizi ve savaşı sırasında en çok sözü edilen "savaş sonrasının Ortadoğu konferansı" oluyordu. Madrid'te ABD himayesinde ve Gorbaçov'un yardımıyla toplanan "Arap-İsrail Barış Konferansı"na, İsrail, Suriye, Lübnan, Filistin, Ürdün ve Mısır heyetleri katıldı. Bu konferans, bölge devletlerinin istek ve çabalarından çok, ABD'nin istek ve çabaları sonucunda toplanıyordu ve gerçek anlamda bir ABD konferansı niteliğini taşıyordu.

Bu niteliği gereği konferansta ilk konuşan ABD Başkanı Bush, taraflara "anlaşmaları gerektiğini ve başka çarelerinin olmadığını" altını çizerek belirtti. Dünyada ABD egemenliğinin koltuk değnekliği görevini yürütmekte olan Gorbaçov ise, ABD'nin dediklerini yapmanın ve sorunları barış içinde çözmenin erdemlerinden sözetti. Daha sonra konferans ortamı Suriye ve İsrail heyetlerinin yoğun mücadelesine sahne oldu ve yeri kararlaştırılmaksızın görüşmelerin devamında karar kılınarak dağıldı. Taraflar arasındaki mücadele, konferans sonrasında da çeşitli biçimlerde devam etti. İsrail'in uzlaşmaz tutumu karşısında Arapların gösterdiği aşırı uzlaşıcı tutuma karşı çeşitli bölge devletlerinden, örgütlerinden ve halk kitlelerinden, özellikle Filistin halklarından gelen sert tepki sonucunda çeşitli Arap heyetleri Suriye'nin tutumuna daha çok yaklaşmak ve kendi aralarında birlik yaratmak zorunda kaldılar.

Bir yandan, böyle bir konferans düzenleyebilmeyi başarı olarak gören ve bunu sürdürmeye çalışan ABD, öte yandan son günlerde Libya yönetimine karşı "terörizm" suçlamasıyla yeni bir saldırı başlattı. Bu, ABD'nin kendi egemenlik düzenini, yani sık sık sözünü ettiği ABD'nin dünya düzenini kurmada izlediği taktik oluyor. Kendi hegemonyası önünde engel teşkil eden güçlere yönelik böyle çeşitli bahanelerle saldırı başlatıyor ve yavaş yavaş, tek tek önündeki engelleri temizleyerek dünya egemenliğini sağlamaya çalışıyor. Ancak ABD'nin bu taktiği artık herkes tarafından çok daha açık olarak görülebiliyor. Bu nedenle, Libya'ya yönelik tehditleri, başta Suriye olmak üzere bölgenin ilerici güçleri tarafından sert tepkiyle karşılandı ve bunun barış çalışmalarına zarar vereceği açıkça ifade edildi. Görünen o ki, ABD, Saddam'a karşı uyguladığını bölgenin başka bir gücüne karşı aynı tarzda uygulamakta ciddi engellerle karşılaşacak. ABD için, karşısında yeni bir Saddam bulmak epeyce güç olacak. Bu durum karşısında ABD'ye karşı bölge güçlerinin dayanışması ve faaliyeti daha çok gelişebilir.

Körfez krizi başladığında, ABD saldırganlığının bir taktik üssü durumunda olan TC yönetiminde adeta bayram havası yaşanmış ve ABD'nin bir dediğini iki etmemek için elden gelen her şey yapılmıştı. Onlara göre, bu olayla birlikte ve ABD politikalarının itirazsız uygulayıcısı olunarak Türkiye'nin stratejik önemi yeniden artacaktı, TC Ortadoğu'nun süper devleti olacaktı, bir koyacaklar karşılığında üç, hatta yirmi alacaklardı, savaş sonrasında düzenlenecek Ortadoğu konferansında en önemli koltuğu kapacaklar ve Ortadoğu pastasından aslan payını alacaklardı. Özel savaş yönetimli Türk basını bu konuda söylemediğini bırakmadı, dünyada bir numaralı savaş kışkırtıcılığı yaptı. Bütün bunlara karşılık, şimdi Madrid'te toplanan konferans TC'nin durumunu herkese apaçık gösterdi. Bırakalım en önemli masayı kapmayı ve pastanın en büyük parçasını almayı, Ortadoğu adıyla düzenlenen konferansta TC'nin esamesi bile okunmuyordu, adından bile söz edilmiyordu, olanlardan haberi bile olmuyordu. Yapılan savaş kışkırtıcılığı, ABD şakşakçılığı ve uşaklığı beş para bile etmemişti. Üstelik bu konferans ABD'nin, yani TC'nin büyük babasının düzenlediği bir konferans oluyordu. Bölgenin devrimci ve ilerici güçleri büyük çoğunlukla bu konferansa karşıydı. ABD'nin düzenlediği bir bölge konferansında bile TC'nin yerinin olmaması, onun bölgede ne hale geldiğinin, ne denli tecrit olup değersiz duruma düştüğünün en açık göstergesidir.

Bu gerçeği gören ve büyük bir tedirginlik duyan TC, telaş içinde ABD'ye yakınmalarını bildirdi ve konferansın son günü, konferansa ev sahipliği yapmak ve daha sonraki bölümlerine katılmak istediğini taraflara iletti ise de, bu durum dikkate ve ciddiye bile alınmadı. Denebilir ki, yaşananlar TC için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Üstelik ABD'ye ve bölgedeki işbirlikçilerine yönelik saldırılara da ev sahipliği yapmak zorunda kaldı. Bütün bunlar, TC'nin bölgedeki durumunu çok açık bir biçimde göstermektedir. Körfez Emirlikleri ve İsrail dışında bölgede dostu kalmamış ve tarihinin en büyük tecrit olma durumu içine düşmüştür. Sadece devrimci örgütler ve ABD karşıtı yönetimler değil, ABD ile ilişki içinde olan güçler bile TC'ye büyük bir kuşku ve güvensizlikle yaklaşmaktadır. Güney Kürdistan'a yönelik düzenlediği askeri harekatlar bu durumu daha da artırmıştır. TC'nin bölgesel ilişkileri, en zayıf ve en çok sorunlu dönemini yaşamaktadır.

Bu durum sadece Ortadoğu ile de sınırlı değildir. TC deneyi, ABD politikacılığının ne olup olmadığını çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Bu, kendi çıkarları doğrultusunda kullanma ve güçleri karşı karşıya getirerek kendi egemenliğini sağlama politikasıdır. Bu politika, tipik bir İngiliz politikacılığı, emperyalist politikadır. Türkler, 19. yüzyıl boyunca bu politikaya hem mahkum olmuşlar, hem de hiçbir zaman güven duyamamışlardır. Bu politikanın elinden Türkleri ancak Almanya'nın yükselmesi kurtarabilmiştir. Daha sonra da Sovyetler Birliği'nin dünyada açtığı cephe, TC'nin doğuşunun ve yaşamasının en önemli etkenlerinden biri olmuştur. Oysa bugün durum çok farklıdır; ortada ne Alman kurtarıcılığı ve ne de Sovyet dayanağı vardır. Gorbaçov yönetimi, dünyada ABD hegemonyasının bir koltuk değneği durumundadır. Dünyaya yeniden doğmakta olan Almanya ise, kendi yenilgisi temelinde şekillenmiş olan (devrimsel gelişmeler hariç) mevcut dünya yapısına karşı çıkmaktadır. Bu da, TC'nin statükoculuğu ile ciddi bir çelişki arzetmektedir. ABD politikası güvensizdir, nitekim Türkiye'de bir devrimden bile sözedebilmektedir. Alman politikası çelişkilidir ve Sovyetler yıkılmıştır. Bu durum, TC için, uluslararası dayanakların ciddi biçimde zayıflaması demektir. Nitekim son NATO toplantısında bunun işaretlerini görmüş ve ciddi telaş içine düşmüştür. Bütün bunlar, Türk ve Kürt halklarının devrimci güçleri açısından, Ortadoğu'nun devrimci ve ilerici güçleriyle daha kapsamlı ilişki ve dayanışma kurmada ve uluslararası alanda manevra yapabilmede daha çok imkan vermektedir.

Savaş esirlerine intikam saldırısı: Özel savaştaki yenilginin son belgesi

Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli kentlerindeki cezaevlerinde tutulan devrimci tutsaklar, 2 Kasım'dan itibaren Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ne sürgün edilmeye başlandı. Ağır baskı ve işkence altında yapılan birkaç günlük sürgün sonucunda 200'ü aşkın devrimci Eskişehir Cezaevi'nde toplandı. Büyük çoğunluğu PKK davalarından tutuklu olan devrimciler, genellikle on-oniki yıldır zindanlarda tutulmaktaydı. Antep'ten Bartın'a kadar birçok cezaevinden gerçekleştirilen sürgünlerde yapılan uygulamalarla, bunun bir intikam alma olayı, elde rehine olarak tutulan savaş esirlerine yönelik bir saldırı olduğu açıkça hissettirildi. Zaten sürgünden sorumlu olan rejim temsilcileri de, bu durumu sözleriyle açıkça belirttiler. Her sözleriyle, rehine tutulan devrimcilere yönelik kin ve düşmanlıklarını dile getirdiler. Bu durum, tüm topluma

da böyle yansıtıldı ve kitleler tarafından böyle algılanması için özellikle çaba sarfedildi. Savaş esirleri, Eskişehir zindanında ağır işkencelere maruz kaldılar ve genelde söylenen deyimiyle diri diri tabutlara kondular.

Özel savaş sözcüleri, savaş esirlerine yönelik gerçekleştirilen bu intikam saldırısının nedeni olarak, iki kişinin Ankara Cezaevi'nden kaçması dolayısıyla "güvenlik sorunu"nu gösterdiler. Ancak söylediklerine kendilerinin de inanmadığı söyleyişlerinden belliydi ve dolayısıyla bu gerekçeye hiç kimse inanmadı. İki kişi cezaevinden kaçtı diye yüzlerce kişiye yönelik ölüm saldırısında bulunmanın anlaşılır bir mantığı yoktu. Savaş esirlerinden intikam alınmaya çalışıldığı açıktı, ama neyin intikamı? Olanları doğru biçimde anlayabilmek, olayı salt "işkence" ve "insan hakları" kavramlarına indirgeyip basitleştirmemek ve doğru bir tutum takınabilmek için, işte bu soruya cevap vermek ve olayın nedenlerini tam olarak ortaya koymak gerekiyor.

Hemen belirtelim ki, iki kişinin cezaevinden kaçtığı biçimindeki gerekçe bir hikayedir, intikam saldırısının nedenlerini gizlemek için sarılınan bir bahanedir. Olayın altındaki önemli siyasal nedenleri gizlemek için ileri sürülen bir örtü olmaktadır. Şimdiye kadar da birçok kez çok sayıda tutuklu cezaevlerinden kaçmıştı, ama hiç birinden sonra böyle yüzlerce tutsak ölüm işkencesi altına alınmamıştı. Eskişehir Cezaevi'ne sürgün ve işkence, bir emniyet tedbiri değil, açık siyasal bir tutumdur. Olayın tek nedeni şudur: Genelde TC, özelde ANAP hükümeti, tüm gücünü ortaya koyarak yürüttüğü özel savaşta aldığı ağır yenilginin ve uğradığı iflasın intikamını, elinde rehine olarak tuttuğu birkaç yüz insana saldırarak almak istemiştir. Gerçek budur ve kuşkusuz bu çok daha vahim bir durumdur. Siyasal mücadeleyi ve savaşı böyle vahşet düzeyinde sürdüren bir güç tarihte bile ender görülmüştür. PKK, siyasal mücadeleyi ve savaşı ne kadar kurallarına göre yürütmeye çalışıyor ve bu konuda büyük özen gösteriyorsa, bunun karşıtı olarak TC de o denli kuralsız ve vahşet düzeyinde sürdürmeyi yeğliyor. Burada sadece şunu söyleyelim: İyi bilsinler ki, güç sadece kendi ellerinde değil, yaptıkları yanlarına kalmayacak ve hepsinin hesabını verecekler.

Olanları biraz daha iyi anlayabilmek için, bu yıl içinde yaşanan bazı olaylara kısaca bakalım. Çok iyi biliyoruz ki, Nisan ayında çıkarılan terör yasası ve "şartlı tahliye" uygulaması bir özel savaş planıydı. Böylece PKK'ye, cezaevlerine dayalı yeni bir tasfiyecilik hareketi dayatılmak isteniyordu. Hatta bu plan çok daha eskilere, 1988 ve 84'lere kadar uzanıyordu. Bir yandan esir alınan devrimciler üzerinde yoğun bir rehabilitasyon uygulanıyor, çarpıklık ve yozlaşma geliştirilmeye çalışılıyor, öte yandan da hazırlanan provokatörler dışarı salınarak, komplo ve provokasyonlarla devrimci hareket tasfiye edilmek isteniyordu. 1988 yılı yazında ortaya çıkan Hüseyin Yıldırım provokasyonu da bu biçimde hazırlanmış bir olaydı. En son Mehmet Şener provokatörü hazırlanmış ve 1988 yılında dışarı çıkarılarak devrimci hareket saflarına salınmıştı. Bunlar PKK Zindan Direniş Konferansı'nda bütün ayrıntılarıyla incelenmiş ve gerçekler ortaya konmuştur. Bu nedenle yeniden izah etmek gereksizdir. Ancak şunu belirtelim ki, özel savaşın en önemli parçası, devrimci hareketi içten etkisizleştirme, komplo ve provokasyonlarla çökertme ve tasfiye etmedir. Özellikle 1987 yılından itibaren, dıştan yürütülen mücadeleyle PKK'nin yenilgiye uğratılamayacağı kesin olarak ortaya çıktıktan sonra, TC büyük bir umut ve çabayla buna sarılmıştır. Çünkü, başka biçimde sonuç alamayacağına artık kendisi de inanmış ve bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştır. Bundan dolayı olay çok önemlidir ve asla hafif görülmemelidir. Komplo, provokasyon ve tasfiyeci girişimlere karşı tüm militanlar ve yurtsever kitleler son derece duyarlı, dikkatli ve etkili olmalıdır.

Şu husus bir raslantı değildir: Bu yılın baharında Mehmet Şener için provokasyonu zirveye çıkarırken, dışardan da terör yasası ve "şartlı tahliye" olayı hazırlandı. Bu iki olay birbiriyle tam bir objektif ve subjektif bağlantı içindeydi ve tek bir özel savaş planının uygulanması oluyordu. Terör yasasıyla önce cezaevlerindeki faşistler bırakıldı ve yaz aylarından beri tırmandırılan kontrgerilla katliamları bunlarla güçlendirildi. Daha sonra bir iptal olayı ile Türkiye solundan tutuklu olanlar tahliye edildi ve içerde yalnızca 125. maddeden tutuklu olanlar, tamama yakını PKK'li olan tutsaklar bırakıldı. Türkiye solundan tahliye edilen kişiler için şart açıktı: Aktif devrimci faaliyet yürütülmeyecek ve PKK ile ilişkiye girilmeyecek. Nitekim bu şartı yerine getirenler rahatça duruyorlar, getirmeyenler ise devlet terörüyle katlediliyorlar. Terör yasasının zindandaki devrimciler için iki ayağı vardı: Devlet terörü ve şartlı tahliye. Devrimcilikten vazgeçen ve örgütlerini tasfiyeye çalışanlar için tahliye, bunu yapmayıp devrimcilikte kararlı olanlar içinse devlet terörü. Devletin ortaya koyduğu şart buydu. Bu şart, en başta ve en çok da PKK'li tutsakların önüne konulmuştu. Nitekim bu şart yerine getirilmediği ve provokasyon başarılı olamadığı için 125. madde iptal kapsamına alınmadı; belirlenen tarihler geldikçe hep ertelendi ve Mehmet Şener provokasyonunun başarılı olması beklendi, hep bu umutla süre uzatıldı. Beklenti şuydu: Mehmet Şener PKK'yi tümden ele geçirecek ve TC'nin istediği biçimde işbirlikçi bir örgüt haline getirecekti. İyi biliyoruz ki, provokatör bunda başarılı olamayınca ayrı bir bayrak açtı ve PKK'yi parçalayabilmek için MİT desteğinde her türlü çabayı harcadı. Bu dönemde de TC'nin beklentisi şuydu: Güney'deki TC uşağı güçlerin de aktif desteğiyle ve zindandan çıkan bazı devrimcileri yanına almayı başararak Mehmet Şener, PKK'yi parçalayacak, güçten düşürerek etkisiz hale getirecekti. Bu durumda tutsak devrimciler provokatörü desteklediklerinde tahliye olacaklar, Başkan APO önderliğindeki devrimci PKK'yi desteklediklerinde ise devlet terörü altına alınacaklardı.

Bu kapsamda aylarca süren çok yoğun bir mücadele yaşandı. Zindandan çıkan devrimcilerin PKK'ye ne kadar sorun yarattıkları ve bunun ne anlama geldiği burada çok daha iyi anlaşılmaktadır. PKK'nin devrimci çizgisinin TC karşısındaki gücü çok daha iyi görülmektedir. Sonuçta PKK Zindan Direniş Konferansı başarıyla gerçekleştirildi ve yaratılan güçlü devrimci yenilenmeyle özel savaşın umutları paramparça edildi. Başlangıçta yetersiz de olsa, zindanlardaki devrimciler, kısa sürede gerçeği gördüler ve devrimci tutumlarını kararlı bir biçimde ortaya koydular. Yalnız başlarına kalan bir-iki provokatör, böylece zaten ölü doğmuşlardı ve kısa sürede ezilerek etkisiz kılındılar. Savaş esirlerine yönelik intikam saldırısı, PKK Zindan Direniş Konferansı ilan edildikten çok kısa bir süre sonra ortaya çıktı. En önemlisi de, provokatörün ezildiği haberinin basında yer almasının ikinci günü gerçekleştirilmesiydi. Kuşkusuz bunlar tesadüfen bir araya gelen olaylar değildi. Diyarbakır serihildanı, Botan'daki büyük çarpışmalar ve yoğun gerilla eylemliliği ile yenilgiye uğratılan özel savaş ve onun terör yasası planının, provokasyonun yenilgiye uğratılmasıyla da tümden boşa çıkarılması ardından bilinçli olarak ve buna karşı geliştirilmişti.

Yaşanan olaylar son derece açık. TC, özel savaşta uğradığı yenilginin intikamını elinde tuttuğu birkaç yüz esirden almak istiyor. TC'nin böyle bir olaya başvurması, tutsakları Eskişehir'e sürüp işkence altına alması, özel savaşta uğradığı yenilginin son göstergesi, son belgesi oluyor. Bu durum, TC'nin gerilla ve serihildan karşısında, PKK karşısında içine düştüğü aczi ve çıkmazı gösteriyor. TC'nin güçlülüğünün değil, zavallılığının ve barbarlığının bir göstergesi oluyor. Gücü, dağdaki gerillaya ve serihildandaki halka değil, ancak on yılı aşkın süredir elinde tuttuğu esirlere yetebiliyor. Bu durum, cezaevlerindeki tutsaklar üzerinde oynanan oyunun boyutlarını ve TC'nin provokasyona ne denli umut bağlamış olduğunu gösteriyor.

Bunlar şu açıdan önemli: Bazı sol çevreler, "halk arasındaki çelişkiler" diyerek, neredeyse provokatörlere sahip çıkacak bir duruma düşüyorlar. Bu, son derece olumsuz, yetersiz ve basit bir tutumdur. Siyasal olayları biraz izleyen ve değerlendirebilen herkes, Kürdistan'da yaşanan savaş gerçeğini biraz bilen herkes, TC'nin yetmiş yıllık gerçeğinden biraz haberdar olan herkes, olayları rahatlıkla değerlendirebilir ve gerçekleri görmekte zorlanmaz.

PKK, 1977 yılından beri TC'nin bu tip komplo ve provokasyonlarıyla dişe diş bir mücadele vererek ve bunları boşa çıkararak gelişen bir harekettir. Mevcut TC gerçeğinde her devrimci hareketin gelişmesi böyle olmak zorundadır. Bu durumu, tüm PKK'liler ve yurtsever halk kitlelerimiz çok iyi biliyorlar ve daha da bilinçli ve duyarlı olmaları gerekiyor. Nitekim bu bilinç ve duyarlılık nedeniyledir ki, TC'nin tutsaklara yönelik saldırısına anında geniş kitleler karşı durmuş ve güçlü bir direniş başlamıştır. TC'nin saldırısı, geniş devrimci-yurtsever kesimin yoğun direnişiyle karşılaşmıştır. Birçok cezaevinde yüzlerce devrimci tutsak direnişe geçmiştir. Açlık grevleri üçüncü haftasında bütün cezaevlerine yayılmıştır. Dışarda tutuklu yakınlarının ve yurtsever kitlelerin, açlık grevi, yürüyüş, gösteri biçimindeki eylemleri güçlü ve yaygın bir şekilde gelişmiştir. Kürdistan'ın hemen hemen tüm kent ve kasabalarında, Türkiye'nin birçok kentinde açlık grevleri yapılmıştır. HEP örgütlerinin olduğu her yerde kitlesel eylemler ve direniş ortaya çıkmıştır. Binlerce yurtsever açlık grevinde, onbinlerce insan protesto ve dayanışma eylemlerinde yer almıştır.

Özel savaş rejimi, basit bir intikam duygusuyla başvurduğu olayda, her alandan kuşatma altına alınmıştır. Dünyanın çeşitli alanlarından yoğun tepkiler yükselmiştir. Yeni bir serihildanla karşılaşan rejim, zor bir duruma düşmüştür. Bu nedenledir ki, yeni hükümetin kurulmasını acilen istedikleri ve kendini insan hakları savunucusu ilan eden DYP-SHP hükümetine sorunu devrettiler. Yeni hükümetin ilk icraatı bu olay olmuştur.

Yeni hükümetin çok sözünü ettiği insan haklarına saygı ve demokratikleşme konusunda ne kadar tutarlı olduğunu görmede, bu olaya yaklaşım, büyük önem taşımaktaydı. Tüm dünyanın gözleri önünde insanlıkdışı baskı ve işkencelerden geçirilen savunmasız tutuklular ölüm hücrelerinde tecrite alınmışlardı. Hem cezaevleri içinde ve hem de dışında yoğun bir tepki ve direniş gelişmişti. Toplumun patlamanın eşiğine geldiğini bizzat Demirel ifade etmiş ve ilk görevlerinin toplumsal rahatlamaya yol açacak tedbirler geliştirmek olduğunu belirtmişti. Eskişehir zindanlarındaki insanlıkdışı uygulamaların yarattığı tepkileri bertaraf etmek, toplumda belli bir rahatlama yaratacaktı. Zaten gelişen direniş de başka türlü durdurulamaz boyutlardaydı.

İşte tüm bu nedenlerle, ilk icraatıyla toplumda sempati ve güven yaratmayı hedefleyen DYP-SHP koalisyon hükümeti, bazı bakanlardan oluşan bir heyetin Eskişehir zindanını bizzat yerinde incelemesi ardından, cezaevinin kapatılması ve tutsakların eski yerlerine iade edilmesini kararlaştırdı.

Bu, her şeyden önce direnişin zaferidir. Ardından da, toplumun baskısı altında hükümetin birtakım rahatlatıcı düzenlemelere gideceğinin işaretidir. Ancak, TC yönetimlerinin sahte vaadlerine aldanmamak gerektiğini herkes çok iyi bilmelidir. En küçük demokratik hakkı, insanca yaşam olanağını ancak mücadeleyle elde edebilir ve koruyabiliriz; halkımız bu gerçeği asla unutmamalı ve her zaman mücadele eder bir konumda ve hazır durumda bulunmalıdır.

Demirel'in başbakanlığı: Rejimin çözümsüzlüğünün açık ispatı

20 Ekim seçimleri sonucunda ortaya çıkan genel eğilim doğrultusunda DYP-SHP koalisyon hükümeti kuruldu ve Demirel yeniden başbakan oldu. Bu gelişme ne anlama geliyor? Demirel'in yeniden başbakan yapılmasının anlamı nedir? Bu hükümet neler yapabilecek ve muhtemel gelişmeler nasıl olacaktır? Bu sorulara da cevap vermek ve yaşanan siyasal gelişmelere kısaca bakmak gerekiyor.

Hemen belirtelim ki, 20 Ekim seçimlerinin yapılmasını ordu istemişti, hem de en erkenden yapılmasını adeta dayatmıştı. Yeni bir ANAP hükümeti kurulmuş olmasına rağmen, ordunun isteği doğrultusunda ANAP seçime gitmek zorunda kalmıştı. Türk ordusu, onun Genelkurmayı, seçim yapılmasını isterken, seçimden DYP'nin güçlü çıkacağını ve Demirel'in başbakan olacağını çok iyi biliyordu. Yani seçim isterken, aslında DYP'nin hükümet ve Demirel'in de başbakan olmasını istemiş oluyordu. Dikkat edelim; 12 Eylül 1980'de Demirel'i hükümetten uzaklaştıran, denetim altına alan ve işi bitmiştir diyerek bir köşeye atmaya çalışan ordu, Eylül 1991'de Demirel'in başbakan olmasını istiyor ve bunu rejimin içinde bulunduğu çıkmaz için bir çare olarak görüyordu. Çok açık ki bu, 12 Eylül rejiminin, onun esası olan ordu yönetiminin, ANAP'ın siyasi sorumluluğunda yürütülen özel savaşın kesin yenilgisi demektir. Aynı zamanda, onbir yıl önce işi bitmiştir denen Demirel'in, onbir yıl sonra yeniden kurtarıcı olarak, kendi deyimleriyle rejimin "babası" olarak görülmesi, Demirel dışında başka bir güç yaratamaması, TC'nin çözümsüzlüğünün açık ispatı olmaktadır. Kuşkusuz bu, Demirel'in mücadelesi ve çabalarıyla olmamıştır. Kaldı ki Demirel'in 1987'de siyaset yapma hakkı bile, 12 Eylül rejimine karşı PKK'nin yürüttüğü ve başarı kazanan direnişinin sonucunda ortaya çıkmıştır. Bugün de Demirel'in başbakan olmasına yol açan temel etken, Kürdistan'da PKK'nin yürüttüğü devrimci mücadelenin 12 Eylül rejimini ve onun özel savaşını yenilgiye uğratması olmuştur. Bu durum kesindir ve orduyu eski düşmanlarına sarılmak zorunda bırakan şey, PKK karşısında aldığı yenilgi ve içine düştüğü çıkmazdır.

Kürdistan devrimci savaşının yolaçtığı siyasal sonuç sadece bununla da sınırlı değildir. Adına sosyal-demokrat denen gücü hem çökert-

miş, onun sahte muhalefet olma durumunu ortadan kaldırmış, hem de hükümete katılmak ve gerçek durumunu ortaya koymak zorunda bırakmıştır. Bugün ortaya çıkan iktidar durumu son derece ilginçtir. Ordu zaten gerçek yönetim ve iktidardır, Özal cumhurbaşkanıdır, DYP ve SHP hükümet olmuştur; yani herkes iktidarda, peki düzen içi muhalefet nerede? Düzen içi muhalefet yoktur, kalmamıştır. ANAP kurucusu olarak Özal iktidardadır, geriye kalanlarsa muhalefet yapmayacaklarını zaten açıkça söylemektedirler. Geriye Erbakan, Türkeş ve Ecevit kalıyor ki, bunların muhalefeti sınırlıdır, düzen için bir alternatif olmaktan uzaktırlar. Peki bu durum ne anlama geliyor? İkinci Dünya Savaşı sonrasında dünyada yaşanan sosyalist ve demokratik gelişmenin baskısıyla TC'nin çok partili düzene geçmesinin, sahte demokrasicilik oyununa başlamasının sona ermesi anlamına geliyor. O zaman CHP ve DP diye bölünen ve birbirlerine sahte alternatifler olarak kitleleri aldatan yapı, bugün onların devamı olarak SHP ve DYP'nin bir araya gelmesiyle ortadan kalkıyor. TC'nin sahte demokrasicilik oyunu bitiyor. Yine 12 Eylül rejiminin de aynı oyunu devam ettirmek istediği çok iyi biliniyor. Bugünkü durum, aynı zamanda 12 Eylül oyununun da sona ermesi anlamına geliyor. Bugün ordu, Özal, Demirel, İnönü, hepsi birlikte yönetimdedir. Son üç-beş yıldır sağın alternatifi sağ, Özal'ın alternatifi Demirel veya İnönü deniyordu. Peki şimdi iktidarda olanların alternatifi kimdir? Çok açık ki, düzen içi alternatif yoktur, bitmiştir. Gerçek anlamda sadece düzene alternatif kalmıştır, mevcut düzen iktidarına karşı en geçerli alternatif olarak halk devrimi ortada kalmıştır. Zaten devrimin alternatifliğinin maddi bir olgu haline gelmesi nedeniyledir ki, düzen güçleri böyle birleşiyorlar, hep birlikte iktidar oluyorlar. Bu birlik ve beraberlik devrime karşı doğuyor. Devrimin zaferini dayatması karşısında düzen tüm güçlerini birlikte iktidar yapıyor ve devrimi bu biçimde önlemeye çalışıyor. Devrim karşısında o kadar zayıf düşmüş ki, düzen içi alternatif güç bırakamıyor, ortaya çıkaramıyor.

Tüm düzen güçlerinin son çare olarak bu kadar sarıldıkları ve umut bağladıkları hükümetin ortaya koyduğu program nedir? "Demokratikleşme paketi", "ekonomi paketi", "Kürt paketi" denerek birçok belge ileri sürülüyor. Ancak bunların kamuoyuna sunuluş biçimi öyle ki, iş yapmaktan çok kamuoyunun aldatılmasını amaçladığı, böyle bir özellik taşıdığı hemen anlaşılıyor. Düzen, yoğun bir yeni hükümet propagandasıyla, yeniden yapılanma ve demokratikleşme laflarıyla Türk ve Kürt halkları ile uluslararası kamuoyunu aldatmaya, en azından bir süre işleri böyle götürüp ömrünü uzatmaya çalışıyor. Yeni hükümetin bu niteliği çok açıktır ve bunu iyi anlamak ve aldanmamak gerekir.

Hükümet programının uygulanmasıyla Türkiye'de tam demokratik dönüşümlerin gerçekleşeceği ve 12 Eylül sonrasında normal demokrasiye geçişin sağlanacağı söyleniyor. 12 Eylül rejiminin hukuksal yapısında bazı değişiklikleri yapacakları, 12 Eylül faşizmini biraz esnetmeye çalışacakları açık. Zaten bunu yapmaya mahkumlar. Çünkü devrim bunu dayatıyor, böyle yapmazlarsa düzeni ayakta tutmalarının imkanı artık kalmamış bulunuyor. Yani kendi isteklerinden değil, devrimci mücadelenin dayatmasının zorunluluğu altında bu tür değişiklikleri yapmak durumundalar. Öyle anlaşılıyor ki, Demirel, 1970'lere benzer bir siyasal düzenleme yapınca sorunların çözüleceğini sanıyor. Halbuki 1970'lerdeki durum yoğun bir devrimci mücadeleyi ve 12 Eylül darbesini ortaya çıkarmıştı. Günümüz koşullarında ise, o tür düzenlemelerle düzen sağlamak ve rejimin ömrünü uzatmak mümkün değildir. Demirel'in bu gerçekleri anlamadığı veya anlamak istemediği ortaya çıkıyor. Düzen, serbest siyaset yapma ve örgütlenme noktasına gelmek istemiyor. Bu durumda yapılmak istenen, 12 Eylül restorasyonculuğu oluyor; 12 Eylül rejiminin uğradığı yenilgi ve içine düştüğü çıkmazın devrimle sonuçlanmasını engellemek için bazı tedbirlerin alınması amaçlanıyor; dayatan devrimci dönüşüm engellenmek ve 12 Eylül düzeni biraz esnetilerek onun içine entegre edilmek isteniyor. Şimdiye kadarki görünümüyle esas yaklaşım ve yapılmak istenen kısaca böyledir.

Yeni hükümetin, en temel sorun olan Kürdistan sorununa yaklaşımı ise çok daha geri ve ordu güdümlüdür. Zaten programın bu kısmı hazırlanmadan önce Genelkurmay Başkanı ile görüşüldü ve ordunun görüşleri hükümet programı haline getirildi. Bu programa göre, TC'nin üniter devlet olma yapısı tartışılamaz, Lozan'da belirlenenler dışında azınlık yoktur, buna rağmen etnik yapılar varsa onlar kendi dillerini konuşabilir ve kültürlerini geliştirebilirler. Bundan öteye Kürtlerin adı bile programda geçmemektedir. Bunlar yanında, olağanüstü halin, köy koruculuğunun yeniden gözden geçirilip düzenlenmesinin gerekçesi ise, uzun süredir uygulandıkları için etkisiz duruma gelmiş olmaları nedeniyle yeniden düzenlenip daha etkili ve pürüzsüz hale getirilmesi olarak belirtilmektedir. Yeni hükümetin çok sözü edilen ve neredeyse özerklik denilen "Kürt programı" işte böyle. Bunlarla halkın devlet saflarına kazanılacağı, PKK'nin halk içindeki desteğinin ortadan kaldırılacağı ve kendi ifadeleriyle "terörizmin", yani PKK'nin kökünün kurutulacağı umut ve hesap edilmektedir. Kısacası, ortaya konan program, Özal'ın programından çok daha geridir. Özal, yıllarca bundan çok daha ilerisini vaadetmiş ve tüm gücünü ortaya koyarak yürüttüğü özel savaşta yenilmekten öteye sonuç alamamıştı, en sonunda da "bu iş böyle çözülmez, federasyonu tartışmak gerekir" diyerek köşesine çekilmiştir.

Çok açık ki, Türkiye'deki her hükümetin "Kürt sorunu"ndaki tutumu, onun gerçek niteliğini ortaya koyar. Bu durum, DYP-SHP hükümeti için de geçerlidir. Bugüne kadar ortaya konan program ve gösterilen yaklaşımdan ortaya çıkan sonuç, bu hükümetin de yeni bir özel savaş hükümeti olacağıdır. Özel savaş, yeni bir programla ve yeni güçler tarafından (siyasal güç anlamında) sürdürülmek istenmektedir. Kuşkusuz bu programın Türkiye ayağında biraz daha burjuva demokratik açılımlar genişletilecektir. Kürdistan'da özel savaş yoğunlaştırılırken, Türkiye'de burjuva demokratik açılımların genişletilmesi birbiriyle çelişkili değildir. Tersine bu, özel savaş programının bir gereği ve onun başarı kazanmasının bir koşulu olarak görülmektedir. Baştan beri de bu böyle olmuştur. 15 Ağustos atılımının hemen sonrasında, Türkiye'de DİSK ve Barış Derneği tutukluları tahliye edilmiş, aydınların düzene kazanılmasına çalışılmıştı. PKK III. Kongresi sonrasında gelişen 1987 atılımı karşısında, bir yandan Kürdistan için olağanüstü hal yasası hazırlanırken, öte yandan Demirel ve benzerlerinin siyaset yapma yasağı kaldırılmış ve burjuva siyasal yapı genişletilmek istenmişti. Daha sonra Türkiye'de sol güçler için sınırlı legal çalışma olanakları yaratılmış, "aşırı" olmamak kaydıyla yayıncılığa ve parti kurmaya izin verilmişti. Şimdi özel savaşın uğradığı ağır yenilgi ve rejimin içine düştüğü çıkmaz ortamında rejimi ayakta tutabilmek için, kuşkusuz daha geniş burjuva demokratik açılım gerekiyor ve yeni hükümetin Türkiye'ye yönelik programı bunu içeriyor. Yani yeni bir özel savaş programının bir parçası olarak ortaya çıkıyor. Bu durum, cephe gerisinde daha geniş güçlerin desteğini almak, cephe gerisini sağlamlaştırmak, kendi deyimleriyle "milli maç birliği"ni yaratarak Kürdistan'daki savaşı daha etkili yürütebilmek anlamına geliyor. Buna rağmen, elbetteki ortaya çıkan demokratik açılımlardan, halkın devrimci mücadelesini geliştirmek için yararlanmak gerekiyor. Kaldı ki zaten bunları devrimci mücadelenin zorlaması ortaya çıkarıyor. Ancak bunların özel savaş doğrultusunda ve devrimi tasfiye için ortaya çıkarıldığını da bilmek ve bu özel savaş planını yenilgiye uğratıcı bir devrimci çalışma içinde olmak gerekiyor.

Yeni hükümetin programının uygulanabilirlik derecesi ve başarı şansı nedir? Açık ki, 12 Eylül rejiminin aşırılıklarını törpüleyici bazı düzenlemeler iç ve dış kamuoyunu aldatmaya yönelik de olsa birtakım değişiklikler yapacaklar. Bunu yapmak kendi isteklerine bağlı değildir, buna zorunludurlar. Yapılan düzenlemelerle rejimin baskıları biraz hafiflerse, kitleler için daha çok hak aramanın yollarının açılması demek olacak bu. Onbir yıldır ağır baskı altında bastırılan tüm kesimler haklarını elde etmeye çalışacaklar ve böylece kitlesel mücadele daha da yoğunlaşarak gelişecek. Eğer bunun önünü kapatmak isterlerse, o zaman kitlelerin direnişi ortaya çıkacak. Yani mevcut ortam her bakımdan devrimci-demokratik mücadele için çok daha elverişli olacak ve her koşul altında kitlesel mücadele gelişecek. Bunun ihtiyaçlarını karşılamaya ve rejimin sorunlarını çözmeye bu hükümetin gücü yetmeyecek. Kürdistan'da yürütecekleri özel savaşta ise, başarılı olma şansları artık hiç yoktur. Özal yönetimi, yıllardır bunlardan çok daha ileri vaadlerde bulundu, ordu ile arası çok daha iyiydi ve içerden çok daha geniş desteğe sahipti, dış dünyadan ve özellikle ABD'den en ileri düzeyde destek alıyordu, tüm bunlara ve bütün devlet gücünü harcamasına rağmen özel savaşı başarıya götüremedi ve yenilgi almaktan kurtaramadı. Yeni hükümet her bakımdan Özal yönetiminden çok daha zayıftır. Buna karşılık, devrimci hareket geçmişle kıyaslanmayacak kadar güce ve tecrübeye sahiptir. Bir de bu hükümet, özel savaşın yenilgisini devralmakta ve yenilgiyi yengiye dönüştürmek gibi çok zor bir olayla yüzyüze bulunmaktadır. Eğer Kürdistan'daki özel savaşı yürütmeyi kendine iş edinirse, gelişen devrim hareketi karşısında ömrü uzun olmayacak ve bir-iki yıl gibi bir sürede yıkılıp gidecektir.

Dikkat edelim, bu hükümetin yıkılması, sadece bir hükümet yıkılması değil, çok büyük olasılıkla rejimin tümden yıkılması olabilir. Düzenin has güçleri tümden ortak iktidar olmuşlar ve düzen içi bir alternatif kalmamıştır. Mevcut iktidarın en önde gelen alternatifi halk devrimidir. Rejim, Kürdistan'da devrimci savaşı karşısında o kadar sıkışmıştır ki, bu denli büyük bir riski göze almak zorunda kalmıştır. Önümüzdeki dönemde devrimci mücadele ortamı ve olanakları her dönemden çok daha elverişli durumdadır. Kürdistan'da gerilla ve serhildan gelişmesini sürdürecektir. Türkiye'de devrimci mücadele ve kitle eylemliliği çok ileri boyutlarda gelişebilir. Eğer mevcut ortam yeterince değerlendirilir ve devrimci güçler kendilerini toparlayarak gereken önderliği yapabilirlerse, önümüzdeki dönemde halk devriminin zaferine varılabilir ve bu hükümet bir halk devrimiyle yıkılabilir. Yıkılan sadece hükümet de değil, askeri-faşist temellerde kurulan TC'nin kendisi olabilir. Demirel hükümeti, mevcut düzenin son hükümeti olarak, düzenle birlikte tarihe gömülebilir. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, gazetemizin bu sayısında yayınlanan geniş değerlendirmesinde, tüm bu konuları ayrıntılı irdelemekte ve tüm devrimci güçlere açık öneri ve çağrılarda bulunmaktadır. 25 Ekim 1991 tarihli başka bir değerlendirmesinde ise, önümüzdeki dönemin olası gelişmeleri üzerine şunları belirtmektedir:

"...Bir yenilgi üzerine gelmek isteyen Demirel, 12 Eylül tarafından aşılan bir liderliktir. Diğer liderler de buna dahildir. Fakat tekrar tarih sahnesine çıktılar. Bu, kendileri açısından 12 Eylül'e karşı bir başarıdır. Ancak bu başarıyı biz sağladık. Demirel hasmımızdı, fakat değişik bir hasımdı, 12 Eylül tarafından yenilgiye uğratılmıştı. 12 Eylül rejimi topluma çok kötü bir biçimde dayatılmıştı ve biz ona karşı mücadele ettik. Şimdi bu rejim siyasi olarak tükeniyor, askeri bakımdan çok yıpranmıştır. Yani yenilgilerinin böyle çok yönlü özelliği vardır. İşte bütün bunlara bir restorasyon dayatılacaktır, yani yeniden yapılanma olacaktır. Anayasa, seçim yasası, partiler yasası, hep yeniden geliştirilmek isteniyor. Ayrıca devrimci savaşımımıza uğraşılıyor. Ama, yine de 12 Eylül'le çelişkilidirler. Demirel'in, ordu ile de Özal gibi anlaşamaması sözkonusu. Yine dış ilişkiler alanında Özal'ın ilişkilerine ulaşamaması sözkonusu. Hatta ekonomideki gelişmeye ulaşamaması sözkonusudur. Özcesi, nereden bakılırsa bakılsın, yakın gelecek, Özal'ın geliştirdiği zirveden geriye saymadır. Özal, TC'yi, varabileceği en uç noktaya kadar götürdü. Demirel burdan inecek, inerken de devrimle yıkılmaması için bir restorasyon dönemi başlatacaktır. Bunun için de hiç şüphesiz özel savaş ve ekonomik savaş olacak, iç ve dış politika olduğu gibi sürdürülecektir. Fakat eskisi kadar güçlü ve yoğun olamayacaktır. Uluslararası alanda zorlanacak, ekonomik-askeri cephede zorlanacak, zaten koalisyonlu olan siyasal yapıda zorlanacaktır. Bu zorluklar onu habire zayıf düşürecektir.

"Bizim açımızdan bu, gerçekten yeni ve biraz daha gelişmeye müsait objektif bir durumun ifadesidir. Daha elverişli şartlarda savaşacağız. Onlara bir yenilgi tattırdık, bunun doğal sonucu olarak savaşı daha iyi şartlarda götürmeliyiz. Onların yenilgisinden çıkaracağımız en önemli sonuç budur. Savaşım için koşullar değişti. İşte onların taa siyasal oluşumlarına kadar uzanan bir etkimiz var. Dolaylı da olsa bir yansımamız oldu.

"Şimdi kendi aralarında istedikleri kadar birleşebilirler desinler, bu o kadar kolay ve güçlü olmaz. Ekonomi tam bir bunalımdadır ve gittikçe derinleşiyor, kolay kolay düzlüğe çıkaramaz. Ordu yıpranmıştır; saldırılarla eskisi kadar sonuç alamaz. Bütün bunlar bizim açımızdan, savaş için objektif ortamın eskisiyle kıyaslanmayacak kadar, 1978-80 arası ve '80-90 arası ile kıyaslanmayacak kadar elverişli hale geldiğini gösterir. Bu ortam, büyük ölçüde PKK'nin direkt etkisiyle yaratılan bir ortamdır. 1990'lı yıllar böyledir.

"O halde, hükümetin oluşumu ve geleceği açısından arzedeceği objektif konumu bizim lehimize bir manevra ortamı, dolayısıyla gelişme imkanı sunacaktır. Parlamentonun içi etkilenmiştir. Özel savaş yıpratılmıştır. Korucular daha da etkisizleşecek ve işbirlikçiler teslim alınacaktır. Zaten birçok özel savaş taktiğini daha şimdiden değiştiriyorlar. Bütün bunlar, düşman cephesindeki zayıflıkları gösterir. Bu nedenle diyoruz ki, karşı-devrim cephesindeki gelişmeler, eskiye nazaran devrimin lehine olan gelişmelerdir. Buna bir de Türkiye toplumu içindeki çelişkileri ve hareketlenmeyi ekleyelim. Türkiye'nin problemli ve çelişkili yapısı gerçekten Kürdistan'ın yükünü hafifletecektir.

"Duruma halkın devrim cephesi açısından bakarsak, bir defa yeni dönemde böyle bir kazanım vardır. TC'nin özel savaş taktiğinin boşa çıkarılması, halkın siyasal etkinliğinin tam bir zaferidir. Halk gittikçe örgütleniyor ve eyleme kalkıyor. Legal bir parti olan HEP ve onun parlamento grubu var. Bütün bunlar, gittikçe gelişen bir ulusal açılım oluyor. Bu durum, ulusal kongre ve ulusal meclise kadar gidebilir. Bunun yolu açılmıştır ve herkes faaldir. Yani halkın cephesi, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bir gelişme şansına kavuşmuştur. Adına ulusal cephe diyebileceğimiz bir gelişmenin içine ilk defa girilmiştir. Bunun ucunda bir ulusal meclisi gerçekleştirme de vardır ve süreç ona doğrudur. Kendi içinde örgütlülük ve eylemlilik düzeyi gelişkindir. Serhildanlar bu dönemde çok daha gelişmeye adaydır. Gerillanın açtığı ortam ve koruması, halkın vardığı düzey, bundan sonra serhildanların daha kapsamlı, derin ve güçlü olarak gelişebileceğini gösteriyor. Her yerde istenildiği kadar serhildan yaratılabilir, daha uzun süreli ve daha sonuç alıcı.

"Demek ki en güçlü bir taktik gelişme, kitlelerin inisiyatifi, siyasete katılması, eylem yapması, devrimsel deneyimi bizzat yaşaması biçiminde kendini gösterecektir. Legal plan da dahil halkın örgütlenmesini geliştirebilir, merkezlerden tutalım en ücra köylere kadar legal örgütlenmeyi oturtabiliriz. Bunun için çok sayıda kadro ve çalışan vardır. Geniş bir legal örgütlenme, önümüzdeki dönemin gerçekleştirilecek önemli bir görevidir. Partiye içiçe kitle örgütlenmeleri, işçi, köylü, kadın ve gençlik örgütleri, hatta milli nitelikli birçok ekonomik örgütlenme rahatlıkla sağlanabilir. Kürdistan'da artık milli temelde örgütlenmeler döneme girilmiştir. Başta milli temeldeki parti örgütlenmesi olmak üzere ekonomik, kültürel, hatta sportif örgütlenmeler kesinlikle gündeme gelecektir. Bundan sonra Kürdistan'da her şey biraz da milli karaktere bürünecektir. Bu, yepyeni bir dönemdir ve mutlaka gelişme sağlayacaktır. Böyle kendisini yüzeye, legal plana vuracak bir halk mücadelesi dönemi açılacaktır.

"Gerillanın gelişimi hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. Bilinçli ve planlı gerilla faaliyetimiz, derinlik ve genişlik kazanarak ilerliyor. Gerilla savaşımızın, özel savaşı gerilettiği, kısmi bir yenilgi tattırdığı ve kendini ezdirmediği açıktır. Şimdi tuttuğu mevziler, elde ettiği üs olanakları, lojistik, savaşçı, kadro ve komutan olanakları, geçmiş yılların kat kat üstündedir. Bunun üzerine daha da gidiyor ve daha da örgütlü kılıyoruz. Bu kadar tecrübe elde ediyoruz. Bunun sonucu, gerçekten gerillada bir tırmanıştır. Mevcut hazırlıkları göz önüne getirdiğimizde, önümüzdeki yıllarda gerillanın geriletilmesi değil, ilerletilmesi kesindir. Gerillanın bu düzeyi çok çeşitli iç engellemelerle zayıflatılmazsa, tu-

tarlı ve sorumlu bir biçimde götürülürse, değil bir yenilgi veya gerileme, kesinlikle bir tırmanma, gerilla ordusunun büyük ölçekte kuruluşu, kırsal alana yayılma, büyük bir alanı denetim altına alma ve kurtarma ortaya çıkacaktır. Zaten halkın siyasi faaliyeti büyük ölçüde kentleri ve kasabaları denetim altına almıştır. Dağları ve kırsal alanı da gerilla denetimine alırsa, tam denetime yakın bir denetim olur bu. Nasıl ki, Hırvatistan'da Yugoslav federal ordusunun garnizonları kalmışsa, Kürdistan'da da Türk ordusu garnizonlarından ibaret kalır. Kısaca, gerillanın gelişimi büyük ilerleme gösterecek, siyasi korumayı sağlamlaştıracak ve düşman askeri hareketini de oldukça sınırlandıracaktır. Bu da, önemli oranda bir güç dengesine gitme anlamına gelecektir. Önümüzdeki dönemde bu yönlü gelişmelere tanık olunabilecektir. Eğer gerillanın taktikleri tavizsiz sürdürülür ve onun yönetimi kendini işe doğru verirse, bu kaçınılmazdır.

...

"Daha somut olarak ifade edersek, önümüzdeki dönemde devrimsel açıdan bir kabarmanın olması kaçınılmazdır. Devrimsel gelişmenin hem çok yönlü, hem de genişliğine olacağı, devrimin ekonomik ve siyasal cephelerinin iyi örüleceği, bunun da ilk defa bir halkın öz çıkarları temelinde ve kendi öz iradesi ile sağlanacağı açıktır. Hiç şüphesiz bunun öncü gücü partidir. PKK, şimdiye kadar bütün gelişmeleri yaratan güç olduğu gibi, bundan sonrasını da yürütecek ve denetleyecek güçtür. Bu konumunu daha da geliştirecek, bunun için merkezinden en ücra alandaki hücre veya temsilciliklerine kadar yeterli bir organize güç olacaktır. Partinin şimdiye kadar yürüttüğü savaşım, önümüzdeki dönemde ilk defa gerçek etkisini gösterecektir. Yani olgunluğunu ispatlamış olan PKK hareketi, önümüzdeki dönemde güçlü bir halk hareketi olarak oturtulacaktır. Daha güçlü bir merkez ve daha güçlü komiteleri olacak, gerilla ve cephe örgütlenmesi yanında diplomasi ve çeşitli alanlara yansımış temsilcilikleri daha güçlü bir tarzda yerine oturacaktır. Daha iyi sözcüleri ve uygulayıcıları olacak, uzmanlaşmış kadroları ve kolları ortaya çıkaracak, askeri ve siyasi alanlardaki uzmanlaşmalar daha iyi gelişecektir. Hatta kültür ve ekonomik cephelerin kurmayları da ortaya çıkacaktır. Bu tür gelişmelerin tümüne tanık olacağız ve parti hepsine güç getirme ile karşı karşıyadır. Mevcut hazırlıklarımız ve oldukça kapasiteli yürüttüğümüz kadro çalışmaları artan görevlere karşı partiyi yeterli hale getirmek içindir. Görevler çoğalmıştır ve büyük çabalar istiyor. Nicel ve nitel olarak kadro kapasitemizi geliştirmeye çalışıyoruz ki, tüm bu görevler karşısında yeterli hale gelelim.

"Bu gelişmeler, ana hatlarıyla bir-iki yıllık süreyi planlamayı gerektiriyor. Mevcut hükümetin oluşumu ve verilen görevler gösteriyor ki, bu hükümet dört yıl zor dayanır. Daha şimdiden restorasyon döneminin görevleriyle kendini sınırlamaya çalışıyor. Onu da artık ne kadar başarırsa. Başaramazsa artık yeni bir erken seçimle veya mücadelenin vardığı düzeyde bir uzlaşma ya da kesin hesaplaşmayla gidecektir. Yani öyle anlaşılıyor ki kalıcı bir ortam ve uzun süreli bir dönem sözkonusu değildir. Kendi içindeki çelişkiler veya mücadelenin ortaya çıkaracağı sonuçlar, her an bu hükümeti zayıf düşürebilir veya sona erdirebilir. Kurulacak hükümet açısından bir-iki yıllık bir zaman, daha gerçekçi bir zaman süresidir..."

"Yemin töreni" ve TC'nin ırkçı-şoven kampanyası

TC gerçekten acayip bir devlet; devletten ziyade, bir saldırı öncesi elemanlarına and içiren akıncı çetelerine benziyor. Milletin "çıkarlarımızı korusunlar" diyerek seçtiği vekillerine, devletin çıkarlarını korumaları için yemin ettiriyor. Halbuki, kendisine karşı halkın çıkarlarının korunması gereken en öndeki güç devlettir. Çünkü, toplum üzerinde ekonomik, sosyal, siyasal, askeri ve kültürel her alanda örgütlü olan en büyük baskı gücüdür devlet. Halkın çıkarlarını savunmakla yükümlü olanlara, devletin çıkarlarını savunması için yemin ettirdin mi ve bunu da ordunun komuta heyeti önünde yaparak emir-komuta zinciri içine aldın mı, o zaman ortaya TC gibi bir varlık çıkar; gerçek anlamda seçimden ve seçmenlerinin vekilliğinden geriye bir şey kalmaz. Kuşkusuz TC'yi böyle bir varlık yapan ve böyle davranmaya zorlayan en temel unsur Kürdistan korkusu olmaktadır.

Nitekim seçim sonrası toplanan mecliste yapılan "yemin töreni"nde bu gerçek ortaya çıktı. Diyarbakır milletvekilleri Leyla Zana ve Hatip Dicle, seçmenlerinin istekleri doğrultusunda bir-iki söz söyleyince, *"Bu yemini anayasa baskısı nedeniyle okuyorum"* denince ve Kürtçe birkaç söz konuşulunca adeta kıyamet koptu. Sanki Türk toplumu ve de devleti yerlebir olmuş gibi feryatlar yükseldi. Böyle bir durumun bir benzerini daha dünyada bulmanın olanağı yoktur.

Şunu herkes kabul ediyor: 20 Ekim seçimleri, TC tarihinde eşi görülmemiş bir seçim oldu. Engelleyici bütün tedbirlere ve uygulanan baskıya rağmen, HEP onbeş-yirmi milletvekili çıkarmayı başarınca, Kürt halkı büyük bir birlik ve direnç içinde kendi sözcülerini meclise gönderme kararı verince, Türkiye'nin tüm egemen düzen güçleri adeta şok geçirdi. Hepsi de büyük bir korku ve telaş içine düştüler ve bunun sonucunda doğru dürüst bir seçim değerlendirmesi bile yapamadılar. Doğrusu şoke olmakta haksız da değillerdi; çünkü, TC tarihinde ilk kez bir grup insan, "Kürt halkının temsilcileri olduklarını" açık açık söyleyerek meclise geliyordu. Gerçi TC'nin ilk meclisinde de şalşapik giyen ve Kürtçe konuşan bazı Kürtler vardı ve bunlar Lozan görüşmelerinde kemalistleri güçlendirmek için böyle yapmışlardı; ancak TC'nin ayakları yere sağlam bastıktan sonra, bizzat M. Kemal'in isteğiyle yaptıkları bu davranışlarının karşılığını ipte sallanarak görmüşlerdi. Bundan sonra da TC meclislerinde böyle davranışlar görülmemişti. Şimdi ise, bundan tam yetmiş yıl sonra, devletin bütün engelleme ve baskılarına rağmen, halkın büyük bir direnç ve bilinçle seçtiği bir grup insan "Kürt halkının temsilcisiyiz" diyerek meclise geliyordu. Seçimden hemen sonra düzenin temsilcileri ve basını tarafından bilinçli bir kampanya başlatıldı. Bu insanlar için ve Türk şovenizmini kışkırtmayı amaçlar nitelikte söylenmedik söz bırakılmadı. Belli ki bir yandan bu insanları kışkırtmak ve öte yandan da baskı altına almak istiyorlardı. Nitekim daha meclis kürsüsüne çıkmadan, sözümona milletin vekillerinin saldırılarına maruz kaldılar. Ardından Kürtçe söylenen iki söz ise, ırkçı-şoven kampanyayı ayyuka çıkarmak için yetti. Önce mecliste bulunanlar, daha sonra da devlet basını, adeta histeriye tutulmuşçasına ırkçılık ve şovenizm yarışına girdiler.

Sözde milletin vekilleri olduklarını söyleyenlerin ağızlarında çıkan şu sözlere bakalım:

Mahmut Öztürk (DYP): *"Sizin kadar adi yok, ikiyüzlü adamlar!"*

Ertekin Durutürk, Etem Kelekçi (DYP), Hasan Çakır (ANAP): *"Burası Türk devletidir. Kürt bayrağı taşıyamazsın. Üzerindeki ne bayrağı senin, bunu çıkarmadan yemin edemezsin."*

Ali Rıza Septioğlu (DYP): *"Yemin kanunlara uygun yapılır. Bu şekilde yemin yapılmazsa uygun olmaz, herkesin yorulduğu yerde han yapılmaz."*

ANAP ve DYP milletvekilleri: *"Adi, şerefsiz. Sen Türkiye Cumhuriyeti milletvekilisin."*

Bir de, sözde topluma haber taşıdıklarını ve insanları eğittiklerini söyleyen gazetelerin yazdıklarını görelim:

Tercüman: *"Bu rezalete, bu bölücülük kepazeliğine son verilmelidir. Türkiye Türklerindir. Bu Meclis'te Türk olmayanın yeri yoktur."*

Milliyet: *"Tüm yurtta büyük öfke. Önce yakalarında Kürt bayraklarıyla geldiler, sonra yemini değiştirmeye kalktılar. Meclis'te HEP'li rezaleti. HEP'li milletvekili Leyla Zana, tüm uyarılara rağmen ısrarla Kürtçe konuştu."*

Hürriyet: *"Zana ve Dicle kapı dışarı. İnönü, grupta Dicle ve Zana'nın istifasını kesin bir dille tekrar istedi."*

Güngör Mengi (Sabah): *"HEP milletvekilleri Meclis kürsüsünü bir eylem noktası, bir reklam panosu yapmaya kalkışmasın. Bu kürsüyü sorunların uzlaşma yoluyla barış içinde tartışılıp çözümlendiği bir zenginlik olarak korumayı bilsin."*

...

HEP milletvekilleri kimler adına ve kimlere hizmet ettiklerini yeniden gözden geçirmelidir.

...

SHP, birkaç yüz bin fazla oy uğruna bölücü sömürü üstüne kurulu bir partiyi, koluna girip **barajdan aşırarak Meclis***'e getirdi.*

Yeter!.. Artık gaflet ve delalet ve hatta hıyanet içinde yaratılan tehlikenin dayandığı noktayı görelim."

Fahir Armaoğlu (Tercüman): *"İki HEP'li ve SHP müttefiki milletvekilinin Meclis'teki yemin töreninde yaptıkları yemin maskaralıkları, bütün Türk milletinde tepki ile karşılanmıştır. Bu tepkilerin büyük çoğunluğunun SHP'ye oy veren vatandaşlardan gelmesini biz,* **'millî şuur'***un bir işareti olarak telâkki etmekteyiz."*

Mehmet Altan (Sabah): *"SHP listelerinden Parlamento'ya giren HEP'li iki milletvekilinin yemin töreni sırasındaki tavırları, Kürt kökenli bazı milletvekillerinin hala ilkel bir milliyetçilik düzeyinde dolandıklarını gösteriyor."*

Emin Çölaşan (Hürriyet): *"Hatip ve Leyla olayı, SHP tarafından çok iyi değerlendirilmelidir. Şu anda SHP çatısı altında bulunan HEP kökenli milletvekilleri bu tavırlarını sürdürdüğü sürece SHP büyük zarar görecektir. Toplumun büyük kesimi, önceki gün tanık olduğu olaya tepki göstermiştir. O kadar ki,* **Atatürk** *ve İstiklal Marşı'na bazıları tarafından yapılan saygısızlık ve gösterilen vurdumduymazlık bile, bu büyük tepkinin yanında kaynayıp gitmiştir."*

Bunlara karşılık, devrimci ve sosyalist güçler dışında bir tek Cumhuriyet gazetesinin bazı yazarlarından, demokratik tutumu savunan, şovenizmi yeren ve iki milletvekilinin tutumunu olumlayan sesler yükseldi. Yaptıkları hareketlerle ve ırkçı-şoven bağırtıyla da yetinmeyen bazı güçler, derhal devlet savcılarını göreve çağırdılar. Bu konuda söyleyeceklerimizi birkaç noktada toplayalım. Önce ırkçı-şoven hezeyan sahiplerine sormak gerekiyor: Hani TC demokratik bir devletti ve Türk-Kürt eşitliği vardı? Hani Kürt halkı üzerinde baskı yoktu ve Kürtler her hakka sahipti? Hani Kürtler her göreve gelebiliyor ve baskı görmeden yaşayabiliyorlardı? Hani Kürtçe konuşmak serbest bırakılmıştı? Hani meclisin dokunulmazlığı ve düşünce açıklama özgürlüğü vardı? Gerçek şu ki, az ve basit olmakla birlikte yapılanlar yine de iyi oldu ve bu tür yalancılıkları kitleler nezdinde biraz daha anlaşılır hale getirdi.

Diğer bir husus, HEP milletvekillerinin, seçmenlerinin kendilerinden beklediği tavrı ve birliği yeterince gösterememeleri hususudur. Bu noktada, çeşitli devrimci çevreler tarafından eleştiriye uğramışlardır. Hem yaptıkları içerik olarak zayıf kalmıştır, hem de birlikten yoksun ve dağınık bir yapı sergilemişlerdir. Irkçı-şoven kampanyanın bu denli cüretli olabilmesinde, onların bu durumlarının da belli bir payı olmuştur. Halbuki dost-düşman herkes, onlardan, çok sıkı bir birlik ve çok kararlı ve açık bir temsili görme beklentisi içindedir. Çünkü, ortaya çıkış iddiaları gerçekte bunu gerektirmektedir. Ne olmuş yani? Kenan Evren'in kendi diktatörlüğünü kurmak ve kendini koruma altına almak için hazırladığı anayasanın baskıcı olduğu söylenmiş! Hani herkes bu anayasaya karşı olduğunu söylüyor ve seçim öncesi halk karşısında değiştireceği vaadinde bulunuyordu? Sözümona demokrasiyi kuracak meclis, "Danışma Meclisi"nde bile karşı oy almış olan bu anayasaya sahip mi çıkıyor? Yine Kürtçe birkaç söz söylenmiş ve "Bu yemini Türk ve Kürt halklarının kardeşliği için ediyorum" denilmiş. Ne yani, düşmanlığı savunmak mı baştacı edilecek? Bunlar çok ileri çıkışlar değildir. Bunlar karşısında yalpalamak, kararsız tutum göstermek ve hatta kendini savunmaya çalışmak anlamlı ve olumlu değildir. Onbir yıldır Türk ve Kürt halkları üzerinde en azgın faşist-askeri diktatörlüğü sürdürenlere ve yirmi milyonluk bir halkı tarihten silmek isteyenlere karşı söylenebilecek çok söz vardır. Kürt halkı, herkese her şeyi söyleyebilecek durumda olan bir halktır. Kürt halkı, haklarını ancak çok açık ve kararlı bir tutumla alabilir. Dolayısıyla, "onun temsilcisiyim" diyenlerin de, bu gerçekleri bilmesi, temel noktalarda son derece açık ve kararlı olması, kendini savunan değil, suçlayan ve hesap soran durumunda olması ve bunu her şart altında kekelemeden yapması gerekir.

Çok açık ki, bazı çevrelerce, Türk halkı üzerinde ırkçı-şoven duygular kışkırtılmak isteniyor. Bunu bizzat devlet ve özel savaş yönetimi yapıyor. Kendine basın diyen günlük gazeteler, çok aşağılık bir biçimde ve faşist bir histeri içinde özel savaşın bu amacı doğrultusunda sonuna kadar çalışıyor. Meclisin açılışı bu kampanyanın başlangıcı ve önemli bir merhalesi oldu. Aynı tutum gençlik üzerinde, okullarda ve diğer toplumsal kesimler üzerinde MÇP eliyle sürdürülmek isteniyor. Son dönemde PKK'ye ve Kürt halkına karşı sokak gösterileri düzenlenmeye çalışıldığı görülüyor. Bu, tehlikeli bir adım ve girişimdir. Topluma üstten, devlet ve onun özel savaş yönetimi tarafından dayatılıyor. Bu kadar dayatma karşısında taş olsa erir, ama yine de Türk halkından umduklarından daha az destek gördükleri ortaya çıkıyor. Fakat, eğer buna karşı mücadele edilmez ve boşa çıkarılmazsa, bu kadar olanakla sürdürülen yoğun kampanya altında kitlelerin duygularının o yöne kanalize edilmesi durumu elbette gelişir. Tüm devrimci-demokratik güçlerin, bilinçli ve dikkatli bir biçimde, başlatılan bu ırkçı-şoven kampanyaya karşı etkin mücadele etmesi gerekiyor. Kürdistan'dan açık kardeşlik eli uzatılıyor, bunun Türk halk kitlelerine yeterince ulaştırılması ve anlatılması gerekiyor.

Kontra terörüne karşı halkın özsavunması

Gerilla savaşımız, Kürdistan'ın her tarafında gelişerek sürüyor. PKK 4. Kongresi'nin yarattığı yenilenme temelinde bu yılın baharından itibaren gelişen büyük gerilla atağı, tamamlamakta olduğumuz sonbahar aylarında da en üst düzeydeki gelişimini devam ettirdi. Kasım ayı boyunca da, özellikle kent ve kasaba merkezlerindeki sömürgeci hedeflere yönelik, en başta da askeri karakollara yönelik yoğun gerilla saldırıları yaşandı. Bu eylemlerde çok sayıda düşman gücü öldürüldü ve yaralandı, çok sayıda düşman hedefi imha edildi. TC'nin seçim aldatmacasıyla iç ve dış kamuoyunun dikkatlerini başka yöne çekmeye çalıştığı bir ortamda gelişen bu eylemler, TC'nin oyunlarını bozarak, tüm dikkatleri Kürdistan sorunu ve kendini dayatan ulusal kurtuluş mücadelesi üzerinde toplamayı başardı. Bu ay boyunca

gerçekleşen gerilla eylemlerinin ayrıntılı dökümünü gazetemizin diğer sayfalarında bulmak mümkündür.

Kürdistan'ın her tarafında yüksek bir taktik uygulama düzeyinde gelişmekte olan gerilla eylemliliği karşısında sömürgeci düşmanın yaşadığı şaşkınlık ve çözümsüzlük devam etmektedir. Özellikle büyük bir propaganda ile birlikte yürütülen Güney Kürdistan'a yönelik saldırıların tam bir fiyaskoyla sonuçlanması ve bundan da öteye sahiplerine büyük bir siyasal yük yüklemesi, özel savaş yönetiminin çaresizliğini iyice artırmış bulunmaktadır. Bu çaresizlik içinde özel savaş güçleri, sağa sola umutsuz saldırılarını sürdürüyorlar. Kürdistan'ın önemli stratejik alanlarını, havadan uçaklarla ve karadan da ağır toplarla bombalamaya devam ediyorlar. Kasım ayı ortalarında, başta Cudi Dağı olmak üzere Botan'daki önemli dağlık yerler, birkaç gün boyunca uçaklarla yeniden bombalandı. Ancak bunlar, TC'nin çıkmazını daha çok göstermeden öteye bir sonuç vermedi.

Görünen o ki, gerilla ve serîhildan karşısında önemli bir yenilgi alan özel savaş yönetimi, bu yenilgiden kurtulmak ve içinde bulunduğu çaresizliği aşmak için yoğun bir arayış içindedir. Hava kuvvetlerinin kullanılması ve Güney Kürdistan'a saldırılması, kendileri açısından hiçbir sonuç vermemiştir. Güney'deki işbirlikçi güçlerle PKK'ye karşı yapılan ittifak anlaşması başarı kazanamamıştır. Tersine, gelişen TC saldırıları karşısında, Kürdistani Cephe diye adlandırılan güçler, Türk devletiyle yaptıkları ihanet anlaşmasını itiraf etmek zorunda kalmışlar ve böylece halk ve ilerici insanlık nezdinde daha çok teşhir olmuşlardır. PKK'ye içten dayatılmak istenen provokasyon hareketi yerlebir edilmiştir. Provokatörlerin ve işbirlikçilerin, TC'yi kurtarmaya güçlerinin yetmeyeceği artık iyice ortaya çıkmıştır. Büyük umutlar bağlanan köy koruculuğu, PKK'nin doğru politikaları ve etkin eylemleri karşısında çok büyük oranda işlemez hale gelmiştir. Havadan ve karadan yürütülen büyük askeri saldırılar, TC için bir çare olmamaktadır. Sürgün uygulaması, zaten yapılacağı kadar yapılmıştır. Sürgün ve açık katliam uygulamaları, TC için başarılı sonuçlar vermediği gibi, iç ve dış kamuoyunda yoğun tepkiler toplamakta ve TC'ye daha da ağır yük olmaktadır. Kısaca, özel savaşın birçok taktiği boşa çıkarılmış ve yenilgiye uğratılmıştır.

Bu durum karşısında, özel savaş yönetiminin, yoğun bir biçimde yeni taktikler arayışı içinde olduğu görülmektedir. Sınırları ve stratejik yerleri kontrol altına almada kullanılacak daha modern askeri araçların alımı için yoğun çaba sürdürmektedirler. Bununla birlikte, sınır boylarındaki ve kırsal alanlardaki küçük karakolları geri çekip büyük askeri garnizonlarda birleştirmeye, yine kırsal alanlardaki jandarma kuvvetlerini geri çekip yerlerine komando birlikleri yerleştirmeye çalışmaktadırlar. Özel savaş yönetimi, gerillanın gelişimine karşı bunları bir çare olarak görüyor. Ayrıca yaz başından beri tırmandırılan kontr-gerilla terörü geliştirilerek sürdürülüyor. İnsanlar, evlerinden, köylerinden alınıp katlediliyor, kaybediliyor. Kasım ayı içinde de böyle onlarca katliam olayı yaşandı; kadınlar, çocuklar, tüm sivil halk kontra terörünün hedefi oldu. Öyle anlaşılıyor ki, bir çare olarak bu tür kontra terörünü gittikçe daha da artıracaklar. Çok büyük bir ihtimalle bunu, eski MHP türü terörle de besleyecekler. Önümüzdeki dönem, biraz da bu biçimde geliştirilen yoğun bir terör dönemi olacak.

Bu durum, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından son derece önemli bir durumdur. Uygun ve etkin devrimci taktiklerle bu durumun karşılanması ve güçlü bir uygulamayla boşa çıkarılması gerekmektedir. Kontra terörüne karşı en etkin mücadele yolunun, halkın özsavunma güçlerinin örgütlenmesi ve geliştirilmesi olduğu açıktır. Köylerde ve mahallelerde özsavunma birliklerinin yaygın bir biçimde örgütlendirilmesi, halkın yaşamının ve örgütlülüğünün buna göre düzenlenmesi, içinde bulunduğumuz dönemin en önemli devrimci görevlerinden biridir. Böyle bir örgütlenme ve mücadele durumu geliştirilmeden, kontr-gerilla terörünü etkisiz hale getirmek ve özel savaşın bu taktiğini yenilgiye uğratmak mümkün değildir. Bu görev, kuşkusuz tüm gerilla güçlerimizin ve örgüt çalışanlarımızın önünde olan bir görevdir ve zaten uzun bir süreden beri yerine getirilmeye çalışılmaktadır. Ancak düşmanın yaygın olarak geliştirdiği saldırılar karşısında sadece bununla yetinmemek gerekir. Her görevin yerine getirilmesi, gerilladan veya parti birimlerinden beklenmemelidir. Özsavunma güçlerinin örgütlenmesi, köylerde ve mahallelerde yurtsever güçler tarafından da rahatlıkla başarılabilir ve kontra terörüne karşı yurtsever kitleler kendilerini örgütleyebilirler. Gün, düşman saldırılarına karşı örgütlenmek ve mücadele etmek günüdür. Yoksa "demokrasinin olmadığını" veya "kontr-gerilla katliamlarının olduğunu" söyleyerek yakınmanın hiçbir değeri ve vereceği hiçbir sonuç yoktur. Hiç kimse bu terörden bizi korumaz ve kurtaramaz. Halkımız ancak kendini örgütleyerek, hızla örgütlenerek, kendi gücüyle kontra terörünü yenilgiye uğratabilir ve kendini koruyup kurtarabilir.

Özsavunma gücünü örgütleyip harekete geçirebilmek için, köylerde ve mahallelerde işbirlikçi, ajan, hain, korucu, vb. güçleri hızla temizlemek gerekir. Gelişen mücadele koşullarında ve gerillanın da desteğini alarak bunu yapmak artık zor değildir. Bir kez bu tür güçler temizlenip düşmanın gözü ve kulağı köylerde ve mahallelerde yok edildikten sonra, hem düşman saldırı geliştirmekte zorlanır, hem de örgütlenme kolaylaşır. Bu durumda, eli silah tutan güçleri beşer-onar kişilik silahlı gruplar biçiminde düzenlemek, özellikle geceleri olmak üzere günün yirmidört saatinde köyün veya mahallenin uygun yerlerinde nöbet tutup denetimi sağlamak ve dönüşümlü bir biçimde bunu yaparak kimseyi işinden alıkoymamak mümkündür. Böyle yapılırsa, kontra güçlerinin gizliden ve habersizce köylere ve evlere girmesinin olanağı kalmaz. En azından gelen saldırıdan önceden haberdar olunur ve halk haberdar kılınarak korunma önlemleri alınabilir. Bir köye üç-beş kişilik silahlı tim giriyor, bir evden bir veya birkaç kişiyi alıp katlediyor, fakat bundan köylülerin haberi bile olmuyor! Bu, anlaşılır ve kabul edilir bir durum değildir. Kendini düşmanın insafına bu kadar terketmek insanlığa yakışmaz. Gelişen bu denli yoğun mücadele ve savaş ortamında artık tüm insanlarımız bunu anlamalı ve kendini sömürgeci düşmana karşı savaşır konuma getirmelidir. Bütün köylerimiz ve mahallelerimiz özsavunma konumuna geçmeli, kendi güvenliğini ve yaşamını kendisi düzenlemelidir. Eğer böyle yapılırsa, o zaman köye insan kaçırmak ve kaybetmek için gelenleri tutup kaybetmek, ava gelenleri avlamak mümkün olur. Kendilerine "ölüm mangaları" diyen kontra güçlerini ezmek ve onların katliamlarına olanak vermemek imkan dahiline girer. Üç kişinin gelip beşyüz, bin kişi içinden birini alıp öldüreceğine, bu beşyüz veya bin kişinin üç kişiyi haklaması gerekir. Bu vahşi düşman karşısında bundan başka da yapacak çaremiz yoktur. Bu çareyi iyi anlayalım ve iyi uygulayalım.

Hatalı yaklaşımları aşalım, halk devriminin zaferini birlikte hazırlayalım

20 Ekim seçimlerinin sonuçları ve bunun ne anlam ifade ettiği, Türkiye'de geniş çevreler içinde hala yoğun olarak tartışılıyor. Özellikle oyların sağ düzen partilerine akmasının, sosyaldemokratların büyük bir çöküş yaşamasının ve sosyalist solun bir varlık gösterememesinin nedenleri araştırılıyor. On yılı aşkın bir süre devam eden bir askeri yönetim ortamında ve bu ortamda yaratılan gediklerin, çatlakların var olduğu bir dönemde yapılan seçimlerde, kendisine genel olarak sol denen kesimin bu denli zayıf düşmesi gerçekten de düşündürücüdür ve nedenlerinin ciddi bir biçimde araştırılması gerekir. Bizce bunun en temel nedeni bir cümle ile şöyle ifade edilebilir: Faşist-askeri rejime karşı direnen, savaşan, kitleler üzerindeki faşist baskıya devrimci mücadeleyle her koşulda karşı koyan solculuk, devrimcilik, sosyalistlik seçimde de kazanmış, faşizme karşı savaşmayan, direnmeyen, ezilen ve sadece yakınmalarla yetinen solculuk, devrimcilik, sosyalistlik kaybetmiştir. Bu da son derece doğal bir sonuçtur. 20 Ekim seçimlerinde Türkiye ve Kürdistan'da ortaya çıkan farklı ve birbirine taban tabana ters olan durumun en gerçekçi değerlendirilmesi budur. Ortaya çıkan sonuç, bunu çok açık bir biçimde göstermektedir. Türkiye devrimci ve sosyalist güçlerinin buradan çıkaracağı çok önemli sonuçlar olmalıdır.

20 Ekim seçimlerine ilişkin Türkiye'de yapılan değerlendirmelerin ortak konusu ve önemli bir noktası HEP'in eleştirilmesi olmaktadır. Öyle ki, adeta bir modaymışçasına herkes HEP'i eleştiriyor; sağla sol bu noktada, içerikleri çok farklı da olsa HEP'in eleştirilmesi konusunda adeta bir birlik oluşturuyor. Sağ düzen güçleri, Ecevit dahil tüm ırkçı-faşist çevreler, en bayağı sözlerle HEP'i suçlamaya devam ediyor. SHP, neredeyse aldığı yenilginin en temel nedeni olarak HEP'i görüyor. Kendisine sosyalist ve devrimci diyen güçlerin bir kısmı HEP'in "milliyetçi olduğunu" söylüyor, bir kısmı HEP-SHP ittifakını "ilkesiz olduğu için" eleştiriyor, bir kısmı ise HEP'in, "bittiğini ve bir hiç olduğunu" iddia ediyor. Bunlara bakılınca, HEP'in Türkiye siyasal ortamında ne denli etkili bir güç haline geldiği görülüyor. Meğer HEP'le ilgilenen ve ondan bir şeyler umut eden ne kadar çok çevre varmış! Meğer Kürdistan'daki devrimci savaşın yarattığı kitle tabanında gözü olan ne kadar çok güç varmış! Bu noktada da kısaca şunlar söylenebilir: Tüm ırkçı-faşist-güçlerin HEP'e yönelik suçlamaları anlaşılırdır; çünkü HEP, seçimde aldığı sonuçla yetmiş yıllık TC'yi temellerinden sarsmıştır. SHP içinde yükselen HEP'e yönelik eleştiri ve suçlamalar da anlaşılırdır; çünkü SHP, bir bakıma ava giderken avlanmıştır, hesapları tutmamıştır. Fakat, HEP olmasaymış çok daha kötü bir çöküntü alacağı da kesinmiş. Yani HEP'i eleştiren değerlendirmeleri doğru değildir. Ancak bunlar dışında kendisine devrimci ve sosyalist diyen güçlerin HEP'e yönelik eleştirileri anlamsızdır. HEP'in birtakım yetersizlikleri olabilir ve bunlar eleştirilebilir. Fakat bunlar asla temel hususlar ve öne çıkarılacak konular değildir. HEP, temelde doğru hareket etmiş ve başarılı sonuç da almıştır. Peki HEP'i eleştiren sol çevreler hangi başarıyı sağlamışlar ve hangi sonucu elde etmişlerdir? Yani biraz gerçekçi olmak, temel noktaları saptırmamak ve biraz da kendine bakmak, yani insaflı olmak gerekiyor.

Burada yeniden seçim taktiği konusuna geliyoruz. PKK, yıllar öncesinden tüm sosyalist ve demokratik güçlere blok çağrısı yapmıştı; ancak bu çağrıya olumlu karşılık verilmedi. Dayatan seçimin öngününde de, tüm sosyalist güçlere, ortak blok oluşturma ve bu temelde sosyaldemokrat güçlerle bir seçim ittifakına gitme önerisinde bulundu. Bu öneri, mevcut siyasal ortamın kapsamlı ve doğru bir analizinden çıkıyordu. Ancak bu öneriye de olumlu karşılık alamadı. Bunun sonucunda, ortaya SHP-HEP ittifakı çıkınca, bu ittifakın desteklenmesinin doğru olduğunu açıkladı ve desteklenmesi çağrısında bulundu. Bunun karşısında, diğer güçlerin taktikleri ne oldu? Birçok sol çevre "boykot" kararı aldı ve bunun doğru devrimci taktik olduğunu savundu. Peki bu "taktik" ortaya hangi sonucu çıkardı? Boykot taktiği, kitlelerin başka bir devrimci eyleme yöneltilebildiği ve o eylemle seçimlerin üzerine yürünüp sonuç alınabildiği koşullarda başvurulacak bir taktiktir. Boykot böyle uygulanırsa bir anlamı olur, yoksa başvurulacak bir taktik değildir. Türkiye'deki boykotçuluk ise, gerçek anlamda politikadan ve taktikten kaçmak olmaktadır, politik arenaya girmek istemeyen çocukluk anlamına gelmektedir. Mevcut koşullarda, sözde "bağımsız adaylarla seçime katılmak" da bunun bir benzeri olmuştur. Bu tutumu izleyen güçler dikkate alınırsa, yapılanın bir taktik değil, gerçekte çaresizlik içinde bir günah savma olduğu görülecektir. Bunların dışında, bir de Sosyalist Parti'nin izlediği, ittifakları reddetme ve mutlaka kendi partisi olarak seçime girme taktiği vardır. Bunun için gösterilen "bağımsız propaganda" nedeni fazla gerçekçi ve geçerli bir neden değildir. Bu taktik, bir siyasal parti olarak rüştünü ispatlama biçiminde ileri sürülebilir. Ancak bu ispatın daha önceden yapılması gerekiyordu, ayrıca ittifak yapmak da buna engel değildir. Ekim 1991 Türkiye'sinin koşulları dikkate alındığında, SP'nin izlediği taktiğin pek akıllı bir taktik olmadığı görülecektir. Ayrıca bu partinin, kendi politikası doğrultusunda hareket etmedikleri için başka siyasal güçleri suçlar duruma düşmesi, kendisi açısından bir talihsizlik ve de politik çocukluk olmuştur. Bu noktada Türkiye devrimci ve sosyalist güçleri için şu söylenebilir: Bu güçler, gerillaya gelmiyorlar, serîhildana gelmiyorlar, seçime de "boykot" diyorlar. Peki günde kırk kez sözünü ettikleri devrimi nasıl, hangi taktiklerle ve ne tür bir politik mücadeleyle yapacaklar? Belli ki biraz daha somut ve gerçekçi olmak, hatalı ve subjektif yaklaşımları aşmak, politikadan ve taktikten kaçış durumuna bir son vermek gerekiyor.

Ekim 1991 Türkiye'sinin koşulları dikkate alındığında, sadece doğru devrimci taktik değil, izlenmesi gereken tek devrimci taktik, SHP'yi iktidara itmek, bu doğrultuda ittifaka zorlamak ve ittifakı kabul edince de bundan kaçmamak olmalıydı. Çünkü, hem daha elverişli devrimci çalışma ortamının elde edilmesi, hem de SHP'nin kitleler nezdinde bir alternatif olmaktan çıkartılması bununla mümkündü. 12 Eylül rejimi de, sağı iktidar ve sosyaldemokrasiyi de muhalefet etme biçiminde düzenlenmişti ve SHP de buna uyuyordu; bu oyunu boşa çıkarmak da bununla mümkündü. Hem marksist teoriye uygunluk ve hem de devrimci politikacılığın gereği yine böyle bir taktik izlemeyi gerektiriyordu. Bu taktik, Türkiye solu için geçerli olması gereken tek taktikti. Böyle bir taktiği Kürdistan devrimci güçlerinin izlemesi, çok zor ve de tehlikeli bir işti. Buna rağmen, PKK, bu zor kararı alma ve savunma gücünü ve kararlılığını gösterdi. Ve bu taktik, pratik politikada çok önemli bir sonuç da verdi.

Her şeye rağmen, Türkiye sosyalist ve devrimci güçlerinin hatalarına ve etkisizliklerine rağmen, doğru devrimci taktik izlenmiş ve başarı da kazanılmıştır. Ortada çok önemli bir kazanım vardır. Bu, sonuç itibariyle Türkiye devrimci-demokratik hareketinin de bir kazanımıdır. Elde edilene bu biçimde bakmak ve önümüzdeki dönemde ortak bir kazanım olarak değerlendirmesini bilmek gerekir. Hiç olmazsa bu dönemde hatalı yaklaşımları aşarak, doğru devrimci politik mücadeleyi birlikte ve güçlü bir dayanışma içinde yürütmeyi sağlamak gerekir. Türkiye siyasal ortamı, sosyalist politik çalışma için biraz daha elverişli hale gelmektedir. Sadece SHP'nin iktidara itilmesi başarılmakla kalınmamış; Özal, Demirel ve İnönü'nün ortak yönetimi zorlanarak, şimdiye kadar ortaya çıkarılan düzen içi sahte muhalefet de ortadan kaldırılmıştır. Bu, düzenin alternatifi olarak devrimin gelişmesi ve devrimin büyük kitlesel güç haline gelmesi için son derece elverişli bir ortamdır. Bu ortamın iyi kullanılması ve bu ortama bir Devrimci-Demokratik Halk Cephesi ile karşılık verilmesi doğrultusunda PKK'nin, tüm sosyalist ve demokratik güçlere yönelik açık önerileri ve çağrıları vardır. Gazetemizin bu sayısında yer alan Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi, bu konuda son derece somut ve açık veriler içermektedir. Tüm sosyalist ve demokratik güçlerin, PKK'nin bu öneri ve çağrılarını dikkatle inceleyeceğini, bunlara büyük bir sorumluluk ve duyarlılıkla yaklaşacağını, devrimci-demokratik güçlerin birliğini ve etkin mücadelesini yaratma yolunda üzerine düşen görevleri yerine getireceğini umut etmekte ve istemekteyiz.

Eğer önümüzdeki dönem, geçmişin hata ve yanlışları aşılarak, doğru bir teorik ve politik anlayış benimsenerek karşılanırsa, devrimci-demokratik halk güçlerinin ortak bir cephesi yaratılır ve çok çeşitli taktiklerle devrimci mücadele etkin bir biçimde yürütülürse, emekçi halk kitleleri karşısına olgun ve etkin bir siyasal güç olarak çıkılırsa ve olanaklar çok iyi ve yerinde kullanılırsa, bütün bunlar başarıyla yapılırsa, önümüzdeki dönemde rejimi yenilgiye götürmek, DYP-SHP hükümetiyle birlikte özel savaş rejimini tümüyle alaşağı etmek, yeni hükümeti rejimin son hükümeti durumuna düşürmek ve halk devrimini zafere ulaştırmak mümkündür. Bu, önümüzdeki dönemin güçlü olasılıklarından birisidir. Bu görev, tüm sosyalist, devrimci ve demokratik güçlerin önünde duran bir görevdir. Hepimizin görevidir. Görevlerimize samimiyetle sahip çıkalım! Halk devriminin zaferini birlikte hazırlayalım ve yaratalım.

PKK, 14. yılına yaygın gerilla ve kitle eylemleriyle girdi

1- 2 Ekim 1991. Çolamerg(Hakkari)'in Qilaban(Uludere) ilçesine bağlı Kaşûriler mıntıkasında ARGK gerillaları tarafından bir düşman askeri birliğine karşı düzenlenen saldırıda 2 düşman askeri öldürüldü. Ayrıca düşmana ait 1 adet lav silahı, 1 adet telsiz ve 2 adet G-3 piyade tüfeği ele geçirildi.

2- 15 Ekim 1991. Basan(Güçlükonak)'a bağlı Dilopkê(Damlabaşı) köyü çetelerine yönelik bir gerilla eyleminde çetelere ait 10 adet G-3 piyade tüfeği ile 1 adet kalaşnikof marka silaha el konuldu.

3- 16 Ekim 1991. Mişarê'nin Çiyayê Reş mıntıkasında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada düşman birliklerinden 1 asteğmen, 1 assubay, 1 çavuş ve 2 onbaşı öldürüldü, 1 asteğmen ile 3 er de ağır yaralandı. Aynı çarpışmada beş ARGK gerillası da şehit düştü.

4- 17 Ekim 1991. Dih(Eruh)'in Xorsk(Bolmuşlar) köyü çetelerine yardıma gelen sömürgeci ordu birliğine ARGK gerillaları tarafından kurulan pusuda 2 asker öldürüldü, 2'si de ağır yaralandı.

5- 19 Ekim 1991. Dersim'in Pilûr(Ovacık) ilçesi yakınlarında çıkan bir çarpışmada 4 düşman askeri öldürüldü, on dolayında asker de yaralandı. Çarpışmada bir ARGK gerillası da şehit düştü.

6- Ekim ayının ikinci yarısında Dersim merkeze bağlı İksor(Gözen) köyünde bulunan bir şantiye ARGK gerillaları ile DABK'çılar tarafından ortaklaşa basıldı. Şantiyede bulunan tüm araçlar ateşe verilerek imha edildi.

7- 20 Ekim 1991. Amed'in Piran(Dicle) ilçesine bağlı Tıraşman ve Tosrak köyleri arasında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan bir çarpışmada 5 düşman askeri öldürüldü, 8'i de yaralandı. Çarpışmada iki ARGK gerillası da hafif yaralandı.

8- 20 Ekim 1991. Bêdlîs(Bitlis)'in Motkî(Mutki) ilçesine bağlı Kolanis(Geyikpınar) bucağının Hêrsan(Kayran) köyü karakolu ARGK gerillalarınca basıldı. Düşmanın kayıpları konusunda somut bilgi edinilemedi.

9- 20 Ekim 1991. Berwarî(Pervari)'nin Tal(Kovanağzı) köyü yakınlarında ARGK gerillalarınca pusuya düşürülen bir düşman askeri konvoyundakilerden 4 asker öldürüldü, 4'ü de yaralandı.

10- 22 Ekim 1991. Dih'e bağlı Aval(Tünekpınar) köyü yakınlarında ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman ordu birliğinden 3 assubay ile 9 er öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

11- 27 Ekim 1991. Berwarî'nin Tal köyü karakoluna yönelik gerilla saldırısında en az 15 düşman askeri öldürüldü. Ayrıca karakolda bulunan cephaneye de gerillalar tarafından el konuldu. Gerillalar tarafından ele geçirilen silahlar arasında 1 adet MG-3, 1 adet G-3, 1 adet telsiz ve 46 sandık mermi de bulunmaktadır. Baskın sırasında bir ARGK gerillası da şehit düştü.

12- 28 Ekim 1991. Şirnex'e bağlı Derşevê(Alkemer) köyü karakoluna yönelik gerilla saldırısında 2 düşman askeri öldürüldü, 3'ü de ağır yaralandı.

13- 30 Ekim 1991. Şirnex-Dih karayolunda ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman askeri konvoyundakilerden 15 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı. Eylem sırasında bir ARGK gerillası da şehit düştü.

14- 30 Ekim 1991. Dih'in Reşenê(Dikboğaz) köyünü basan ARGK gerillaları, köy karakolunda bulunan 70 dolayındaki askerle 40 çeteyi bir süre esir aldıktan sonra, onlara ait tüm silahlara el koyarak hepsini serbest bıraktı.

15- 30 Ekim 1991. Êlih(Batman) il merkezine yerleşen 3 çetenin evleri halk milisleri tarafından yakıldı.

16- 30 Ekim 1991. Dih'e bağlı Hesinkar(Özlüpelit) köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, köy toplantısından sonra çetelere ait tüm silahlara el koydu.

17- Ekim ayının son haftasında Motkî'nin Killêreş mevkiinde düşman karakoluna baskın düzenleyen ARGK gerillaları, karakol binasını taradıktan sonra ateşe vererek yaktılar. Sömürgecilerin kayıpları konusunda somut bilgi edinilemedi.

18- 30 Ekim 1991. İdir(Iğdır)'in Panik köyünde Cihangir adlı bir ajan cezalandırıldı.

19- 1 Kasım 1991. Erzingan(Erzincan)'a bağlı Kemah ilçesi yakınlarında karayolunu denetim altına alan ARGK gerillaları, yol güzergahında bulunan arabalarda kimlik kontrolü ve yolculara yönelik propaganda konuşmaları yaptılar. Yoldan geçmekte olan TEK'e ait pikap ile karayollarına ait 2 araç da yakıldı.

20- 2 Kasım 1991. Sêrt'in Misric(Kurtalan) ilçe merkezi ARGK gerillaları tarafından basıldı. Sömürgecilere ait askeri ve idari binalara yönelik gerilla saldırıları sonucunda binalarda büyük hasar meydana geldi. Düşmanın kayıpları konusunda da kesin bilgiler alınamadı.

Misric baskınını gerçekleştiren gerilla birliği geri çekildikten sonra Beykent yolu üzerinde yeni yapılmakta olan jandarma komando birliği binasını da roketleyerek imha etti.

21- 2 Kasım 1991. Misric'e bağlı Zoqeyd(Kayabağlar) köyü karakoluna ARGK gerillalarının düzenlediği saldırı sonucunda 4 düşman askeri öldürüldü.

22- 3 Kasım 1991. Dilûk(Antep) şehir merkezinde bir eve baskın düzenleyen sömürgeci-faşist güçler ARGK gerillası **Zübeyde SÖNMEZ (Hanım)**'i katlettiler.

23- 5 Kasım 1991. Bêdlîs şehir merkezinde Motkili bir muhtarın oğlu olan Ramazan ... adlı işbirlikçi ajan ölümle cezalandırıldı.

24- Aynı günlerde Norşîn(Güroymak) ilçe merkezinde, Xizxêrlî(Şirvan) bir çete ölümle cezalandırıldı.

25- 6 Kasım 1991. Xelat(Ahlat) ilçe merkezinde gerillalarca taranan polis otosunda bulunan polislerden 1'i öldü, 1 bekçi de yaralandı.

26- 6 Kasım 1991. Dep(Karakoçan) ile Gexî(Kiğı) ilçeleri arasında bulunan bir karayolları bakımevi ARGK gerillaları tarafından basıldıktan sonra orada bulunan araçların tümü imha edildi. Bu arada orada çalışan işçilerle de bir toplantı yapıldı.

27- 6 Kasım 1991. Girgê Amo (Silopi)'ya bağlı Habur Sınır Kapısı yakınlarındaki "Şehit Üsteğmen Mesut" ve "Evren" karakolları ARGK gerillaları tarafından basıldı. Gerilla saldırısında karakol binaları ağır hasara uğrarken, sadece karakolların birinde 5 düşman askeri öldürüldü. Diğer karakoldaki düşman kayıpları ise kesin olarak saptanamadı.

28- 7 Kasım 1991. Çolamerg ile Çel(Çukurca) arasındaki Şînê mıntıkasında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı, 1 düşman helikopteri de düşürüldü. Düşman, kaybını 1 üsteğmen ve 1 er olarak verdi.

29- 7 Kasım 1991. Girgê Amo yakınlarındaki Cûdî Dağı'nda ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı, 1 helikopter de düşürüldü.

30- 7 Kasım 1991. Elbistan ilçesine bağlı Ambar köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, köyde bulunan özel tim karargahına dönüştürülen ilkokul binasına saldırı düzenlediler. Gerilla saldırısında binada büyük hasar meydana gelirken, düşmanın kayıpları kesin olarak öğrenilemedi.

31- 7 Kasım 1991. Amed'in Hezro(Hazro) ilçesi yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 1 düşman askeri öldürüldü, bazıları da yaralandı.

32- 7 Kasım 1991. Çewlik(Bingöl)'in Gexî ilçesine bağlı Seter (Dalbasan) köyünün Şarivang mezrası yakınlarında ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman birliğinden 4 düşman askeri öldürüldü, bazıları da yaralandı.

33- 7 Kasım 1991. Dih'e bağlı Baraşan(Oymaklıç) köyü karakoluna baskın düzenleyen ARGK gerillaları karakolun içine kadar girerek, düşmana ait çok sayıda cephaneye el koydular. Karakolda görevli askerlerin bir kısmı ölür ve yaralanırken, bazıları da köydeki evlere sığınmaya çalıştılar.

34- 7 Kasım 1991. Sêrt şehir merkezindeki Çakmak Mahallesi'nde ARGK şehir timlerince taranan bir polis otosunda bulunan 1 polis ağır yaralandı.

35- 7 Kasım 1991. TC parlamentosunda yeni seçilen milletvekillerinin yemin töreni sırasında Amed milletvekilleri Leyla Zana ile Hatip Dicle'nin konuşmaları ve tavrını televizyondan izleyen Cizîra Botan halkı, büyük bir coşkuyla sokaklara döküldü. Kısa sürede sömürgeciliği ve ırkçılığı protesto gösterisine dönüşen kutlamalara tahammül edemeyen sömürgeci güçler halkın üzerine ateş açtı. Düşmanın ateş açması sonucu halktan bir kişi öldü, biri kadın iki kişi de ağır yaralandı. Düşmanın bilinçli katletti kişi **Faysal Aydın**'dır. Yaralanan **Emine Oral** ile soyadı öğrenilemeyen **Mehmet** adlı yurtsever Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldılar.

36- 7 Kasım 1991. Dih'e bağlı Barazo köyü karakolu ARGK gerillalarınca basıldı. Gerilla baskınında düşmana ne kadar kayıp verdirildiği kesin olarak saptanamadı.

37- 8 Kasım 1991. Çewlik'in Dara Hênê(Genç) ilçesine bağlı Avnik(Gözertepe) köyü karakoluna ARGK gerillalarının düzenlediği saldırı sonucunda, karakolda bulunan askerlerden 9'u yaralandı, binada büyük hasar meydana geldi.

38- Aynı günlerde Dara Hênê ilçesine bağlı Sarê(Yazılı) köyündeki 60 çetenin başı işbirlikçi ajan Fahrettin Baysal gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

39- 8 Kasım 1991. Wan(Van) şehir merkezinde yeni seçilen DYP milletvekili Mustafa Kaçmaz'ın evi bombalandı.

40- 8 Kasım 1991. Dih'in Lorik köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, kendilerini görünce kaçan çetelerden 3'ünü yakalayarak silahlarına el koydu.

41- Gabar Dağı üzerindeki Gilîndor(Kemerli) köyü çetelerine yönelik bir gerilla saldırısında 3 çete öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı.

42- Şirnex'e bağlı Spivyan(Karageçit) köyündeki elektrik direkleri ARGK gerillaları tarafından devrilerek yakıldı. Olay yerine gerillanın kurduğu mayınlı tuzağa düşen sömürgeci askerlerden de 1'i öldü, 2'si de yaralandı.

43- Şirnex'e bağlı Qesrik köyündeki şantiyeyi basan ARGK gerillaları, 2 dozer, 1 kepçe, 3 kamyon, 2 taş kırma makinası, 2 jeneratör ve 2 prefabrik barakayı yakarak imha etti.

44- 8 Kasım 1991. Şirnex-Qilaban arasındaki yol üzerinde ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 5 düşman askeri öldürüldü, bir ARGK gerillası da şehit düştü.

45- 9 Kasım 1991. Dep ile Nazmiye(Nazimiye) arasında bulunan Perî Suyu üzerindeki Çelekas(Balcalı) köprüsünde ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman güçlerinden 5 asker öldü, 2'si de ağır yaralandı. Ayrıca gerilla ateşi karşısında kendilerini suya atan askerlerden ölen olup olmadığı kesin olarak bilinmiyor.

46- 9 Kasım 1991. Motkî ilçesi ile Mamendî(Bağarası) köyü arasındaki karayolunu denetleyen ARGK birliği, korucuları taşıyan bir aracı durdurarak içindeki 10 çetenin silahlarına el koydu ve bir daha çetelik yapmamaları için uyardı. Bu çetelerden 7'sini serbest bırakan gerillalar, diğer 3 çeteyi de birlikte götürdüler.

47- 10 Kasım 1991. Çolamerg'in Elk(Beytüşşebap) ilçesine bağlı Çemaskî(Pirinçli) köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, ünlü işbirlikçi çetebaşı Alixan Tatar'ın çetelerinden 1'ini öldürdüler. Bu çeteye ait 1 adet G-3 silahına da el konuldu.

48- 10 Kasım 1991. Kerboran(Dargeçit)'a bağlı Emaran(Temelli) köyü karakoluna yönelik geril-

Eskişehir vahşetini protesto ve savaş esirleriyle dayanışma eylemliliği

Ankara, Bartın, Bursa, Ceyhan, Nazilli, Aydın, Dilûk(Antep), Meledî(Malatya) cezaevlerinden toplam 225 politik tutuklu ve savaş esirinin Eskişehir Özel L Tipi Cezaevi'ne, daha doğru bir deyimle tabutluklara konulması ve yoğun işkencelerden geçirilmesini protesto amacıyla hem zindanlarda ve hem de Kürdistan ve Türkiye'nin çeşitli kentlerinde binlerce kişinin katıldığı kitlesel açlık grevleri ve protesto gösterileri yapıldı. Vahşi işkenceler sonucunda sakat kalan, konuşamayacak kadar fiziki güçten düşürülen savaş esirlerinin hemen başlattıkları süresiz açlık grevleri dalga dalga diğer zindanlara, Kürdistan ve Türkiye'ye yayıldı.

Başta Eskişehir Özel L Tipi Zindanında bulunan savaş esirleri ve politik tutuklular olmak üzere, Ceyhan E Tipi Cezaevi, Malatya E Tipi Cezaevi, Diyarbakır 1 Nolu E Tipi Cezaevi ve 2 Nolu Sivil Cezaevi, Antep Merkez Kapalı Cezaevi, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi, Bartın Cezaevi, Kayseri Cezaevi ve Buca Cezaevi'nde bulunan politik tutuklu ve savaş esirleri açlık grevleri yaptılar.

Sürgünleri, tabutlukları ve işkenceleri protesto etmek amacıyla Kürdistan ve Türkiye'nin çeşitli kentlerinde de kitlesel açlık grevleri yapıldı, savaş esirleriyle dayanışmada bulunuldu. Açlık grevlerinin yapıldığı şehirler şunlar: Pirrîn(Adıyaman), Adana, Ankara, Antalya, Êlih(Batman), Heweng(Bozova), Bismil, Cizîra Botan, Amed, Erxenî(Ergani), Hezro(Hazro), İskenderun, İstanbul, Hezex(İdil), Kerboran, Misric(Kurtalan), Licê, Mûş, Farqîn, Sêrt, Şirnex, Riha(Urfa) ve Wan.

Ayrıca çok sayıda demokratik kitle örgütü ve İnsan Hakları Dernekleri ile Uluslararası Af Örgütü vd. uluslararası kurum ve kuruluşlar sömürgeci-faşist Türk devletinin bu vahşetine büyük tepki göstererek tabutluklara konulan tüm savaş esirlerinin ve politik tutukluların acilen oradan çıkarılması, gerekli tedavilerinin yapılması, tabutluklarla dolu Eskişehir Özel L Tipi Cezaevi'nin hemen kapatılması ve bir daha asla kullanılmaması çağrısında bulundular.

la saldırısında 5 düşman askeri öldürüldü, bazıları da yaralandı. Eylem sırasında karakol binası da ağır hasar gördü.

49- Êlih'in Gercews(Gercüş) ilçesine bağlı Binkelbê(Çukuryurt) köyünde tüm uyarılara rağmen düşmana ajanlık yapmakta ısrar eden 1 kişi ölümle cezalandırıldı.

50- 10 Kasım 1991. Dep'e bağlı Delikan(Üçlübudak) köyü yakınlarında ARGK gerillalarınca pusuya düşürülen düşman ordu birliğinden 2 asker öldürüldü, bazıları da yaralandı. Eylem sırasında paniğe kapılarak kaçan askerlere ait 4 adet G-3 piyade tüfeğine de el konuldu.

51- 11 Kasım 1991. Çewlik ile Kanîreş(Karlıova) arasındaki Haciyan(Hacılar) köyü yakınlarındaki Köy Hizmetleri'ne ait bir şantiyeye baskın düzenleyen gerillalar, 4 aracı yakarak imha ettiler.

52- 11 Kasım 1991. Çewlik-Germav(Ilıcalar) karayolunu denetleyen ARGK gerillaları, devlete ait 2 aracı yakarak imha ettiler. Bu araçlarda bulunan silahsız 4 askerle 1 polisi de sorguya çektikten sonra serbest bıraktılar.

53- 11 Kasım 1991. Kerboran'ın Çelika Eliyê Remo(Çelik) köyünden **Bedrettin Akkurt** adlı yurtseverin Midyad şehir merkezinde kontr-gerilla tarafından katledilmesi üzerine, Kerboran'da kitleler ayaklandı. Esnafın kepenk kapatarak katıldığı protesto gösterilerinde yer alan yaklaşık 3.000 yurtsever, cenazeyi Midyad'tan alarak Kerboran'a getirdi. Burada binlerce kişi, **"Kahrolsun kontr-gerilla"**, **"Bijî Kurdistan"**, **"Bijî Serok APO"**, **"Kürdistan faşizme mezar olacak"** ve **"Terörle bizi sindiremezsiniz"** gibi sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Şehit yurtsever Bedrettin Akkurt'un cenazesini aynı gün camide bekleten yurtseverler, 12 Kasım günü sabahın erken saatlerinden itibaren tekrar yürüyüşe geçti. Çevre köylerden gelen yurtseverlerin de katılımıyla 5.000'i aşkın bir kitleyle görkemli bir cenaze töreni yapıldı. İşçilerin işe, öğrencilerin okullara gitmediği, esnafların kepenkleri, soförlerin de araçlarının kontaklarını kapattığı 12 Kasım günü binlerce kişinin katıldığı cenaze töreni ardından, şehit Bedrettin Akkurt'un cenazesi kendi köyüne götürülerek, burada kitlesel bir törenle toprağa verildi.

54- 12 Kasım 1991. Licê-Pasûr(Kulp) karayolunda Çağlayan köyü yakınlarında ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman ordu güçlerinden 1 üsteğmen ile 4 er öldürüldü.

55- 12 Kasım 1991. Licê'nin Tûtê(Yaprak) köyü yakınlarında operasyondan dönen sömürgeci ordu birliğine ARGK gerillalarınca saldırı düzenlendi. Gerilla saldırısında düşmanın ne kadar kayıp verdiği tam olarak saptanamadı. Düşman, kendi kayıplarını 1 asker olarak açıkladı.

56- Licê'nin Çomelaş(Daralan) köyünde düşmanla işbirliği yapmakta ısrar eden bir kişi gerillalarca ölümle cezalandırıldı.

57- 12 Kasım 1991. Çewlik'in Dara Hênê ilçesine bağlı Siwan (Servi) bucağının Xalweliyan(Yeniçevre) köyünde, daha önce yapılan anlaşma uyarınca silahlarını bırakması gereken çetelerle görüşmek üzere köye giren gerillalardan **Hasan ÇÜRÜKKAYA (Munzur)**, çeteler tarafından katledildi.

Şehit gerilla Hasan ÇÜRÜKKAYA'nın cenazesi, düşmanın tüm engellemelerine rağmen 15 Kasım günü büyük bir konvoy eşliğinde alınarak kendi köyünde kitlesel bir törenle toprağa verildi.

58- 12 Kasım 1991. Sêrt merkeze bağlı Sîrpirê(Köprübaşı) köyü muhtarı öldürüldü.

59- 13 Kasım 1991. Farqîn (Silvan)-Hezro arasındaki bir mıntıkada pusu kuran ARGK gerillaları, yoldan geçmekte olan aracı özel timlere ait zannederek ateş açtı. Bunun üzerine MTA'ya ait araçtakilerden 1 kişi öldü, 6 kişi de yaralandı. Ancak eylem sonrasında saldırıya uğrayanların özel timler olmadığını anlayan gerillalar, yaralıların yanına giderek bu yanlışlıktan dolayı özür dileyip, yaralıların ilk tedavilerini yaptılar.

60- 13 Kasım 1991. Bêdlîs merkeze bağlı Kevirê Qûl(Deliklitaş) mıntıkasında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 2 özel tim elemanı öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı. Ayrıca bir ARGK gerillası da şehit düştü.

61- 14 Kasım 1991. Midyad'ta katledilen yurtsever Bedrettin Akkurt'un mezarını ziyaret etmek amacıyla Kerboran ve çevre köylerden Çêlika Eliyê Remo köyüne gelen 5-6 bin dolayındaki yurtsever, sabahın erken saatlerinden itibaren ellerinde ERNK bayrakları ve sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Şehit yurtsever mezarı başında yapılan anma töreninde saygı duruşunda bulunan ve marşlar söyleyen kitleler, daha sonra yine yürüyüşe geçerek sömürgeciliği ve uyguladığı vahşi terörü protesto ettiler.

62- Cûnek(Yayladere)'in Tarî(Yavuztaş) köyünün işbirlikçilerinin kendilerine tuzak kurmaya çalıştığını farkeden ARGK gerillaları, bu oyunu boşa çıkararak 2 işbirlikçiyi ölümle cezalandırdılar.

63- 14 Kasım 1991. Bêdlîs'e bağlı Tûx(Tatvan) ilçesinde devriye gezen bir polis otosunun ARGK gerillalarınca taranması sonucunda 4 polis öldü.

64- 14 Kasım 1991. Sêrt'in Berwarî ilçesine bağlı Heşata Jor (Belenoluk) köyündeki jandarma karakoluna düzenlenen gerilla baskını sonucunda karakol binası içindeki askerlerle birlikte tümden imha edildi. TC, kayıplarının 5 asker olduğunu açıkladı. Ancak binadaki askerlerden kurtulan olmadığı öğrenildi. Eylemde iki ARGK gerillası da şehit düştü.

65- 15 Kasım 1991. Berwarî'ye bağlı Garisan köyündeki jandarma karakolunu basan ARGK gerillaları, 6 askeri öldürdü, 7'sini de yaraladı. Eylemde karakol binası da önemli oranda hasar gördü.

66- 15 Kasım 1991. Şirnex merkezdeki bir karakola atılan elbombalarından birinin patlaması sonucunda binada büyük hasar meydana geldi.

67- 15 Kasım 1991. Şirnex şehir merkezinde Beşir Şiveker adlı bir itirafçı hain ölümle cezalandırıldı.

68- 15 Kasım 1991. Qilaban(Uludere)'a bağlı Zeviyan(Çayırlı) ile Bêcuhê(Gülyazı) köyleri arasında bulunan jandarma sınır karakoluna düzenlenen gerilla baskınında 4 düşman askeri öldürüldü, bazıları da yaralandı.

69- 15 Kasım 1991. Xizxêr (Şirvan)-Cevizlik karayolunu denetim altına alan ARGK gerillaları, yol güzergahında seyreden araçta bulunan korucuların silahlarını vermemeleri ve ateş açmaya kalkmaları üzerine 4'ü korucu 6 kişiyi öldürdüler. Bu esnada yaralananlardan 3'ü de kaldırıldıkları hastanede öldüler. Ayrıca çetelere ait 2 araç yakılarak, 5 silaha da el konuldu.

70- 15 Kasım 1991. Riha(Urfa)'nın Wêranşar(Viranşehir) ilçesine bağlı Demirce köyünün Göncük mezrasında bulunan bir yol yapım şantiyesini basan ARGK gerillaları, orada bulunan işçilerle konuştuktan sonra 5 kamyonu ateşe vererek yaktılar.

71- 15 Kasım 1991. Mêrdîn'e bağlı Midyad ilçe merkezi ARGK gerillaları tarafından basıldı. İlçede bulunan başta merkez polis karakolu, kaymakamlık binası ve askeri gazino olmak üzere tüm sömürgeci kurum ve kuruluşlara ait binalara yönelik gerilla saldırısı sonucunda 2 polis öldü, 6 polis de yaralandı. Ayrıca saldırıya hedef olan binalarda ağır hasar meydana geldi.

72- 16 Kasım 1991. Herekol dağı çevresinde ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında çarpışma çıktı. Ancak çarpışmanın sonuçları hakkında kesin bilgi alınamadı.

73- 17 Kasım 1991. Sêrt'e bağlı Berwarî ilçe merkezi ARGK gerillaları tarafından basıldı. Gerillanın hedefleri arasında yer alan jandarma komando bölüğü, hükümet konağı, emniyet amirliği ve polis lojmanlarında büyük hasar meydana geldi. Ancak düşmanın kayıpları konusunda kesin ve net bilgiler sağlanamadı.

74- 17 Kasım 1991. Amed'e bağlı Farqîn ilçe merkezini basan ARGK gerillalarının hükümet konağı ve diğer sömürgeci kurum ve kuruluş binalarına yönelik saldırıları sırasında özellikle özel timler hedeflendi. Eylem sırasında 1 özel tim elemanı öldü, 2'si de ağır yaralandı.

75- 17 Kasım 1991. Farqîn'e bağlı Mala Elikê(Kazandağı) köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, jandarma karakol komutanının evini hedefledi. Faşist komutan, gerilla saldırısı sonucunda ağır yaralanırken, karısı öldü.

76- 17 Kasım 1991. Hezex(İdil) ilçe merkezinde işkenceci bir polis ölümle cezalandırıldı.

77- 17 Kasım 1991. Dih'in Lodê(Bağgöze) bucağı yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 6 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı. Çarpışmada bir ARGK gerillası da şehit düştü.

78- 18 Kasım 1991. Şirnex şehir merkezine baskın düzenleyen ARGK gerillaları, özellikle özel timlere ait lojmanlara otomatik tüfek ve roketatarlarla saldırdı. Düşmanın kayıpları konusunda kesin bilgi alınamayan baskın sonrasında, sömürgecilerin kitleleri rastgele taraması sonucunda **Süleyman Çelik** adlı bir yurtsever ağır yaralandı.

79- 18 Kasım 1991. Çewlik'in Bongîlan(Solhan) ilçesine bağlı Melekan(Mutluca) köyü yakınlarında ARGK gerilla birliklerinin kurdukları pusuya düşen düşman ordu birliklerinden 1 assubay ile 7 asker öldü, bazıları da yaralandı.

80- 19 Kasım 1991. Mazra (Elazığ)'ya bağlı Alacakaya ilçesinin Şeyhkömü(Altınoluk) köyü yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmalarda 2 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı. Çarpışmada bir ARGK gerillası da şehit düştü.

81- 19 Kasım 1991. Mazra'nın Palî(Palu) ilçesine bağlı Gökdere köyü yakınlarında ARGK birlikleriyle sömürgeci ordu birlikleri arasında çarpışma çıktı. Ancak çarpışmanın kesin sonuçları öğrenilemedi.

82- 19 Kasım 1991. Dih'in kırsal alanında ARGK gerillalarıyla operasyondan dönen sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 1 başçavuş ile 3 asker öldürüldü. İki ARGK gerillası da hafif yaralandı.

83- 19 Kasım 1991. Çolamerg'-

Xerzan Eyaleti eylemleri

1- Xerzan(Garzan) gerilla grubu düşmanın attığı pusuya düştü. Pusuda **Yılmaz** adındaki gerilla yaralı olarak düşmanın eline geçti. Bir sonraki gün tekrar çatışma çıktı. Çıkan çatışmada düşmana çok sayıda kayıp verdirildi.

2- 26 Eylül günü Xizxêr(Şirvan)'ın Kevnê Hero köyündeki çetelere ait 8 adet G-3 ve 2 adet tabancaya el konuldu.

3- Xizxêr'ın başka bir köyüne gerillalar baskın düzenledi. Baskın esnasında çeteler köyü terk ederek kaçtılar.

4- Xizxêr karayoluna mayın döşendi. Çetelere ait araç mayına çarptı. Çetelerden 8'i yaralandı.

5- Xana Hewêl(Baykan)'da yol kesme eylemi gerçekleştirildi. Araçta bulunan 3 köy korucusu ve 4 ihbarcı cezalandırıldı.

6- 16 Eylül günü Bêdlîs(Bitlis)-Motkî(Mutki) karayolu gerillalar tarafından kesildi. Araçta bulunan 2 assubay ve 3 çete esir alındı. Assubayın üzerinde bulunan 10.000.000 TL ve tabancaya ve bazı dökümanlara el konuldu. Ayrıca çetelerin üzerinde bulunan 8.000.000 TL kamulaştırıldı.

7- Bêdlîs-Norşîn(Güroymak)'taki radyo verici istasyonu yakıldı.

8- 26-27 Eylül tarihinde Bêdlîs merkezinde, 1985'te 3 ARGK gerillasını bir komplo sonucu şehit eden muhtarın oğlu cezalandırıldı.

9- Motkî'de bir karakol devriyesine pusu kuruldu. Pusuda 1 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı ve 1 G-3'e el konuldu.

10- Tûx(Tatvan)'da inşaat halindeki bir karakol yakıldı. Karakolda bulunan çetelere ait 8 adet G-3 silahı ve bu silahlara ait 4000 mermiye el konuldu.

11- 1 Eylül günü Tûx şehir merkezine baskın düzenlendi. Baskında 2 polis öldürüldü, 3'ü de yaralandı.

12- Xizan'ın Kindikê köyüne gerillalar baskın düzenledi. Eylemde 1 adet G-1, 1 adet tabanca ve 1 adet el telsizi kamulaştırıldı. 3 çete yakalandı ve üç gün sonra serbest bırakıldılar.

13- 28 Eylül günü Nizarê Azê'deki şantiyeye baskın düzenlendi. Baskında 1 araba ve bir bina yakıldı.

14- 26 Eylül günü devlete ait 1 kepçe ve 1 pikap yakıldı.

15- 27 Eylül'de devlete ait 1 dozer, 1 kepçe ve pikap yakıldı.

Gerçekleşen bu eylemler dışında bazı çete köyleri silahlarını bırakmışlardır.

Botan 4. Bölge eylemleri

1- 18.9.1991 tarihinde Garisan takımına mensup bir grup gerillamız tarafından düşmanın ekonomik kaynaklarını tahrip etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirildi. Bu eylemde Garisan'ın Şidadan mıntıkasında yeni yapılmakta olan inşaat halindeki bir köprü yakıldı. İnşaat işçilerine yönelik etkileyici ve kavratıcı propaganda yapıldı. Eylem, düşmanı 45.000.000 TL zarara sokmuş ve düşmanın bölgede varlığını sürdürme çabalarına yeni bir darbe vurmuştur.

2- Partimizin 4. Ulusal Kongresi'nde çetelere yönelik çıkarılan Af Yasası'na uygun olarak, çeteleri bu aftan yararlandırmak ve etkisiz hale getirmek amacıyla düşmana ait araçların geçtiği Sêrt(Siirt)-Berwarî (Pervari) karayolu kesilmiştir. Gündüz yolu tutan gerilla grubu, çetelere ait bir aracı bekleterek propaganda yapmış ve ayrıca Af Yasası'ndan yararlanmaları için çağrıda bulunmuştur. Bu insani yaklaşıma çetelerin silahla karşılık vermek istemeleri sonucu çatışma çıkmıştır. Araç gerillalar tarafından taranmış ve 1 çete ölmüş 4'ü de yaralanmıştır.

3- 19.9.1991'de TRT'ye ait verici istasyonuna ve Diha Kevin(Eski Eruh) karakolu yakınlarına mayın döşendi. Düşmanın hareket serbestisini daraltmak ve psikolojik etki altına almak amacını taşıyan bu eylemde döşenen mayınlara, bir düşman aracı çarparak infilak etti. Araçta bulunan 1 çete ve 1 asker ağır şekilde yaralandı.

4- Berwarî'nin Şûxê köyü karayolu gerillalarımız tarafından kesildi. Yol kesme eyleminde PTT'ye ait 2 araç yakıldı. Araçta bulunan 2 telefon ve 2 büyük telsize el konuldu. Aynı eylemde sağlık ocağına ait araçta bulunan sağlık malzemeleri ve diğer bir araçta bulunan erzağa el konularak kamulaştırıldı. Öte yandan sivillere yönelik kapsamlı propaganda yapan gerillalar, başarılı şekilde geri çekildiler.

5- 5.10.1991'de Dih'in Mergê köyü yakınlarında Garisan takımına bağlı bir grup gerillamız, düşmanın operasyon birliklerini pusuya düşürdü. Bu eylem sonucunda, düşman çok sayıda kayıp verdiği gibi, operasyon birliklerini de geri çekmek zorunda kalmıştır. Düşman her zaman olduğu gibi bu eylemde de kayıplarını gizledi. Çatışmada üç ARGK gerillası kahramanca çarpışarak şahadete ulaştı.

6- 16.10.1991'de Herekol Dağı'nda ARGK gerillalarıyla faşist-sömürgeci güçler arasında günboyu süren bir çarpışma yaşandı. Herekol Dağı'nın en stratejik noktalarını tutan gerillalar, yoğun çete-asker ve helikopter destekli olan düşmanı tam bir hezimete uğrattı. Sabahın erken saatlerinde başlayan çatışma akşam saatlerine kadar sürdü. Havan topları desteğinde ilerlemeye çalışan düşman, inisiyatifi eline geçirememiş ve geri çekilmek zorunda kalmıştır. Bu çatışmada, içlerinde çeteler de olmak üzere, düşmana 7 ölü ve çok sayıda ağır yaralı verdirilmiştir. Büyük bir saldırı ruhuyla çatışan gerillalarımızdan ikisi şahadete ulaşmıştır.

7- Eylül ayında Hûd karakoluna baskın düzenlendi. Baskında **Firaz** adında bir ARGK gerillası şehit düştü.

8- Sêrt şehir merkezi 27 Ağustos günü basıldı. Polis lojmanları ve trafik kuleleri tarandı. 4 polis yaralandı, bazı polislerin de öldüğü belirtilmektedir.

9- Berwarî'de bir şantiyeye baskın düzenlendi. Şantiyede bulunan araçlardan 4'ü yakıldı. Çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

10- 6 Ekim'de Garisan'ın Turyê çetelerine baskın düzenlendi. Baskında 1 çete öldürüldü, 3'ü de yaralandı.

11- 8 Ekim günü Dih'in Mergê köyünde çatışma çıktı. Çatışmada ARGK gerillalarından **Reşit, Azad** ve **Medeni** şehit düştüler.

12- 2 Ekim günü Garisan karayolu kesildi. Eylemde YSE'ye ait 2 araç yakıldı.

in Şemzînan(Şemdinli) ilçesine bağlı Güzelkonak köyünde bulunan işbirlikçi ve çetebaşı Hakkı Töre'nin evine ve jandarma karakoluna ARGK gerillaları tarafından saldırı düzenlendi. Gerilla saldırısı sonucunda çetebaşının evinde ve karakolda büyük hasar meydana geldi. Ayrıca işbirlikçi çetebaşının iki çocuğu ve yakını yaralandı. Eylem sırasında asker ve çetelerle çıkan çarpışmada da çok sayıda çetenin ölmüş olabileceği bildirildi.

84- 19 Kasım 1991. Dersim'in Pilûr(Ovacık) ilçesi yakınlarında ARGK gerillalarıyla düşman ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 4 düşman askeri öldürüldü. **Harun** kod adlı ARGK gerillası da şehit düştü.

85- 19 Kasım 1991. Serhedan(Kars)'ın Bazîd(Doğubeyazıt) ilçesi yakınlarında gerillalarla düşman ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 3 düşman askeri öldürüldü, bazıları da yaralandı.

86- 19 Kasım 1991. Amed'in Pasûr(Kulp) ilçesi yakınlarında bir özel tim birliğine pusu kuran gerillalar, 3 tim elemanını öldürdü, bazılarını da yaraladı.

87- 19 Kasım 1991. Amed'in Balıkçılarbaşı, Bağlar ve Şehitlik semtlerinde polis kulübeleri vb. yerlere yönelik gerilla saldırılarında 2 polis ve 1 bekçi ağır olmak üzere çok sayıda polis yaralandı.

88- 20 Kasım 1991. Dersim şehir merkezi ARGK gerillaları tarafından basıldı. İçlerinde Tarım İl Müdürlüğü bina ve lojmanlarının da bulunduğu çok sayıda sömürgeci kurum ve kuruluş binalarına yönelik olarak gerçekleştirilen gerilla saldırılarında binalar önemli oranda hasar gördü. Bu binalarda bulunanlardan bazıları da yaralandı. Gerilla baskını sonrasında düşman güçlerin kitlelerin üzerine rastgele ateş açması sonucunda 3 sivil yaralandı.

89- 20 Kasım 1991. Girgê Amo(Silopi) yakınlarında ARGK gerillaları tarafından pusuya düşürülen bir düşman birliğinden 6 özel tim elemanı öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

90- 20 Kasım 1991. Girgê Amo'nun Tilqebîn köyündeki jandarma karakoluna ARGK gerillaları tarafından düzenlenen roketatarlı saldırıda bina büyük ölçüde tahrip oldu. Düşmanın kayıpları kesin olarak saptanamadı.

91- 20 Kasım 1991. Gercews (Gercüş)'e bağlı Derdilê(Gönüllü) köyünde düşmana ajanlık yapan köy muhtarının evi gerillalar tarafından roketlenerek kullanılamayacak derecede tahrip edildi.

92- 20 Kasım 1991. Şirnex'e bağlı Gundikê Mellê(Balveren) köyündeki Milli Karakolu'nun komutanı başçavuş Yener Soylu, ARGK gerillaları tarafından oturmakta olduğu kahvede esir alındı ve birlikte götürüldü.

93- 20 Kasım 1991. Sêrt'in Bıtım Mahallesi'ndeki bir düğüne saldırmak isteyen özel timlerle düğünün güvenliğini sağlamaktan sorumlu çocuklar arasında taşlı sopalı çatışma çıktı. Çocukların taşlarla etkin saldırısı sonucunda oradan hızla uzaklaşmak zorunda kalan özel timlerden çoğu yaralandı.

94- 20 Kasım 1991. Dersim ile Pilemorî(Pülümür) arasında bulunan Kutudere'de ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 2 düşman askeri öldürüldü, 4'ü de ağır yaralandı.

95- Mazra'nın Dep(Karakoçan) ilçesi Beydere köyü yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 1 subay öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

96- 20 Kasım 1991. Serhedan'ın Têkor(Digor) ilçesinde partinin adını kullanarak halktan para toplayan bir unsur ölümle cezalandırıldı.

97- 21 Kasım 1991. Pasûr'un Akçaser köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, çok sayıda korucunun silahlarına el koydu. O anda köyde bulunmayan korucular da silahlarını bırakıncaya kadar köy muhtarını da birlikte götürdüler.

98- 21 Kasım 1991. Dih'a bağlı 8 köyün korucuları (137 korucu) toplu olarak silah bıraktılar.

99- 22 Kasım 1991. Sêrt'in Misric(Kurtalan) ilçesine bağlı Usiyê(Kayalışın) köyüne baskın düzenleyen gerillalar, Osman Demir adlı ajanı ölümle cezalandırdı.

100- 22 Kasım 1991. ARGK gerilla birlikleri, Farqîn şehir merkezini bastı. Baskın sırasında polis ve jandarma karakolları ile özel tim elemanlarının kaldığı lojmanlara yönelik roketatar saldırılarında, binalar büyük hasar gördü. Sivil bir polisin evine de roket atışlarının isabet etmesi sonucunda ev tamamen yanarken, polisin eşi de ağır yaralandı.

101- 23 Kasım 1991. Amed'in Çermûk(Çermik) ilçesi yakınlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 1 ARGK gerillası şehit düştü. Günboyu devam eden çarpışmalarda düşmanın kayıpları öğrenilemedi.

102- 22 Kasım 1991. Bir süre önce Farqîn yakınlarında arabayla giderken özel timlerin ateş açması sonucu yaralanan ve sürekli kan kaybından dolayı kurtarılamayarak şehit düşen ARGK gerillası **Behzat ÇELİK(Rizgar)** için, Farqîn şehir merkezinde en az 6.000 kişinin katıldığı görkemli bir cenaze töreni düzenlendi. Ulusal kurtuluşçu sloganlar ve marşlar eşliğinde yapılan törenden sonra şehit gerillanın cenazesi kendi köyü olan Herbat'ta toprağa verildi.

103- 25 Kasım 1991. Girgê Amo şehir merkezinde özel timlere ait 2 araç gerillalar tarafından yakıldı.

104- 26 Kasım 1991. Palî'nin Lexên köyü yakınlarında ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen bir arabada bulunan 3 özel tim elemanı öldürüldü. Özel timlere ait 2 adet uzun namlulu silah ile 1 adet tabancaya el konuldu.

105- Gexî'nin Vali Çeşmesi mevkiinde Mehmet isimli bir ajan gerillalarca ölümle cezalandırıldı.

106- 26 Kasım 1991. Çewlik'in Aznapêrt(Adaklı) ilçesi yakınlarında yol denetimi yapan ARGK gerillaları, araçlarda bulunan yolculara propaganda yaptıktan sonra, YSE'ye ait 2 aracı ateşe vererek yaktılar.

107- 26 Kasım 1991. Çewlik-Mazra karayolunu kesen ARGK gerillaları, yol güzergahında bulunan araçlarda kimlik kontrolü ve arama yaptılar. Araçlarda bulunan 6 TC askerini de esir aldılar.

108- 26 Kasım 1991. Çewlik'e bağlı Kanîreş ilçesinin Çirik(Tuzluçayır) köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, 17 korucunun silahlarına el koydular.

109- 26 Kasım 1991. Motkî'de 29 korucunun silahlarına gerillalar tarafından el konuldu.

110- 26 Kasım 1991. ARGK birlikleri, Girgê Amo şehir merkezini basarak, kaymakamlık binası ile polis ve jandarma karakolları başta olmak üzere devlete ait tüm resmi kuruluş binalarını roketatarlarla önemli oranda hasara uğrattılar. İlçe merkezinin denetimini birkaç saatliğine ele geçiren gerilla birlikleri, daha sonra kayıp vermeden geri çekilirken, sömürgecilerin ölü ve yaralı kayıpları konusunda bilgi edinilemedi.

111- 26 Kasım 1991. Bêdlîs'in Xîzan ilçesi yakınlarında ARGK birliklerinin yol denetimi sırasında durdurulan bir araçta bulunan 8 korucu ile karakol komutanı 1 assubay öldürüldü. Eylemde çetelere ait silahlara da gerillalar tarafından el konuldu.

112- 26 Kasım 1991. Bêdlîs-Mûş karayolunu denetleyen gerilla birlikleri tarafından 1 assubay ve 1 asker esir alındı.

113- 26 Kasım 1991. İstanbul'un Kartal semtinde bulunan bir jandarma karakolu ARGK gerillalarının roketatarlı saldırısı sonucu imha edildi. Eylemde 5-6 asker öldü, birçoğu da ağır yaralandı.

114- 26-27 Kasım 1991. Çevre il ve ilçelerden Çewlik merkezine ulaşan tüm karayolları, çeşitli noktalarda ARGK birlikleri tarafından kesilerek denetlendi. Belirtilen tarihlerde gece ve gündüz hemen hemen sürekli olarak gerillaların denetiminde olan karayollarında yapılan arama ve kimlik kontrolleri sırasında, sivil giysilerle ve sivil araçlarda seyahat etmekte olan ve aralarında subay ve assubayların da bulunduğu çok sayıda asker gerillalar tarafından esir alındı.

Bu denetimler sırasında ayrıca çok sayıda korucunun silahlarına da el konuldu ve sömürgecilere ait 10 dolayında araç ateşe verilerek imha edildi.

115- 27 Kasım 1991. Dep-Gexî, Gexî-Aznapêrt, Aznapêrt-Dara Hênê arasındaki karayollarını denetim altına alan ARGK birlikleri, kimlik kontrolü yaptılar. Araçlarda bulunan kitlelere yönelik propaganda konuşmalarında da PKK'nin 13. kuruluş yıldönümünün anlam ve önemi vurgulandı. Yolcular arasında bulunan 2 korucu da, silahlarını bırakmaları için uyarıldı.

116- 27 Kasım 1991. Dersim'in Pilûr(Ovacık) ilçesine bağlı Riçik köyü yakınlarında ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman ordu birliğinden 3 asker öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

117- 27 Kasım 1991. Riha'nın Wêranşar ilçesine bağlı Sergirt (Gölcük) köyünün Posor mezrasındaki bir şantiyeye baskın düzenleyen ARGK gerillaları, burada bulunan tüm iş makinalarını yaktılar.

118- 27 Kasım 1991. Pasûr yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 2 düşman askeri öldürüldü. Bir ARGK gerillası da yaralandı.

119- 28 Kasım 1991. Dersim'in Baxîn mıntıkasında ARGK gerillalarıyla düşman ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 6 asker öldürüldü.

120- 28 Kasım 1991. Çewlik-Dep karayolunu denetim altına alan ARGK gerillaları, yol güzergahındaki araçlarda bulunan yolculara propaganda yaptılar.

121- 28 Kasım 1991. Berwarî'nin Heşêt(Belenoluk) karakolunu basan ARGK gerillaları, 5 askeri öldürdüler, karakoldaki tüm silahlara da el koydular. İki ARGK gerillası da şehit düştü.

122- 29 Kasım 1991. Cizîra Botan şehir merkezindeki otobüs terminaline baskın düzenleyen gerillalar, dağıtımdan yeni gelen TC askerlerine saldırdı. Ancak düşmanın kayıpları tam olarak saptanamadı.

123- 29 Kasım 1991. Cizîra Botan şehir merkezinde 1 askeri panzere yönelik roketli gerilla saldırısı sonucunda, panzer yanarak imha olurken, içinde bulunan 6 asker de öldürüldü.

124- 29 Kasım 1991. Hezex şehir merkezinde ARGK gerillalarıyla düşman güçleri arasında çarpışma çıktı. Ancak sonuçları kesin olarak öğrenilemedi.

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümünde Kürdistan halkı ayağa kalktı

26 Kasım 1991. Akşam saat 20.00 sıralarında tüm Hezex halkı sokaklara dökülerek coşkun sloganlarla ve havaya ateş ederek partinin kuruluşunu kutladı. Davul-zurna eşliğinde saatlerce halay çekildi. Sömürgecilerin bazı yurtseverleri gözaltına aldığı da gelen haberler arasında.

Ayrıca Hezex merkezinde 27 Kasım günü de tüm esnaf kepenk kapattı. Okullarda boykot ilan edildi. Kutlamaların kitlesel bir coşkuyla sürdüğü bildiriliyor.

26 Kasım 1991. Êlih şehir merkezinde de PKK'nin 14. yılına girişi çeşitli gösterilerle kutlandı. Akşam saatlerinde Êlih'ın bütün semtlerinde havaya ateş edilerek ve sloganlar atılarak kutlamalar yapıldı. Silah seslerinin yarım saat devam ettiği bildirildi. Gece yapılan operasyonlarda 70 kadar kişinin gözaltına alındığı ve bunlardan 30'unun tutuklandığı bildiriliyor.

26 Kasım 1991. Serhedan'da PKK'nin 13. kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla 20 aydın ve yurtsever açlık grevine başladı. 32 saat süren eylemi Serhedan ve çevresinden 400 civarında yurtsever ziyaret etti. Açlık grevi, 27 Kasım günü davul-zurna eşliğinde yüzlerce yurtseverin katıldığı halaylarla sona erdi.

27 Kasım 1991. Cizîra Botan'da yapılan kitlesel yürüyüş ve mitingle PKK'nin 14. yılına girişi kutlandı. Büyük bir coşkunun hakim olduğu Cizîra Botan merkezinde, saat 12.00 sıralarında 2 bini aşkın bir kitle şehitliğe giderek saygı duruşunda bulundu. Burada günün anlam ve önemi üzerine yapılan konuşmalardan sonra kitle kent merkezine doğru yürüyüşe geçti. Açlık grevcilerinin bulunduğu bina önüne gelindiğinde yürüyenlerin sayısı 5 bini aşmıştı. Burada şehitler ve zindan direnişçilerinin anısına yapılan saygı duruşunun ardından binlerce kişi, **"Bijî PKK"**, **"Bijî Serok APO"** sloganlarını attılar. İlçede bulunan Meslek Lisesi, İmam Hatip Lisesi gibi orta dereceli okulların yanısıra ilkokullarda da boykot ilan eden öğrenciler, okullara gitmeyerek kutlama gösterilerine katıldılar.

27 Kasım 1991. Şirnex merkezinde PKK'nin kuruluşu kitlesel eylemlerle kutlandı. Gösteriler şehitlerin mezarı başında yapılan saygı duruşu ile başladı. Sayıları 2 bini bulan kitle, daha sonra sloganlar eşliğinde şehir merkezine yürüdü. Bu arada öğrenciler de okulları boykot ederek gösterilere katıldılar. Şehir merkezi üzerinde helikopterlerle sürekli uçuşlar yapan sömürgecilerin olaya müdahale edemediği belirtildi.

27 Kasım 1991. Nisêbîn şehir merkezinde sabah saat 10.00'da terminal civarında 1000 kişiyle başlayan yürüyüşe katılanların sayısı kısa sürede 3 bin kişiye ulaştı. Yürüyüş kolu lisenin önünden geçerken, öğrenciler de okulları boykot ederek yürüyüşçülere katıldılar. Daha sonra şehitliğe giden kitleler, burada şehitlerin anısına saygı duruşunda bulunduktan sonra, yeniden şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. Sömürgeciler kitlelerin üzerine ateş açarak yürüyüşü engellemeye çalıştılar. Bazı yurtseverler de gözaltına alındı.

27 Kasım 1991. Bismil ilçe merkezinde partinin kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla sabahın erken saatlerinde başlatılan kepenk ve kontak kapama eylemleri akşama dek sürdü. Şehirde yer yer kitlesel gösteriler yapıldığı, sloganlar atıldığı ve halaylar çekildiği bildiriliyor.

27 Kasım 1991. Amed'in Pasûr ilçesinde de PKK'nin 14. yılına girişi kitlesel eylemlerle kutlandı. Öğleden sonraki saatlerde sayılarının 1000 civarında olduğu belirtilen bir kitlenin, şehit gerillaların mezarlarını ziyaret ederek saygı duruşunda bulunduğu, daha sonra ilçe merkezine doğru yürüyüşe geçen kitlenin **"Bijî Serok APO"** ve **"Bijî PKK"** sloganlarıyla ilçede bir bayram havası yaşattıkları bildiriliyor.

27 Kasım 1991. PKK'nin 14. yılına girişi münasebetiyle Mûş ve Gimgim (Varto)'da da yoğun bir kitlesel eylemlilik yaşandı. Hem Mûş merkezinde hem de Gimgim ilçe merkezinde tüm esnafların kepenk kapatarak kutlamalara katıldığı bildirilmektedir. Yapılan kutlama gösterilerine öğrenci gençlik de yaygın olarak katıldı.

27 Kasım 1991. Mêrdîn'in Mehsert (Ömerli) ilçesine bağlı köylerde de PKK'nin 14. yılına girişi coşkulu kitlesel eylemlerle kutlandı. 20 kadar köy halkı iki koldan yürüyüşe geçerek İkidere mıntıkasında toplandı. Ellerinde ERNK bayrakları ile **"Bijî PKK"** ve **"Bijî Serok APO"** sloganları eşliğinde yürüyen binlerce yurtsever Kürdistan köylüsü yıldönümü kutlamalarına apayrı bir renk kattılar.

27 Kasım 1991. Sêrt'e bağlı Misric ve Heskîf(Hasankeyf) ilçeleri ile Mêrdîn'in Gercews(Gercüş) ilçesine bağlı köylerde de yürüyüşler, şenlik ve halaylarla kutlamalar yapıldı. Şehitlerin mezarları ziyaret edilerek yapılan saygı duruşunun ardından, saatlerce süren halaylarla tam bir bayram havasının yaşatıldığı bildirilmektedir.

27 Kasım 1991. İzmir'de PKK'nin 13. kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla 5 bin kişinin katıldığı büyük bir yürüyüş yapıldı. Kürdistanlıların yoğun olarak yaşamakta olduğu Kadifekale semtinde de esnaflar kepenk, şoförler ise araçlarının kontaklarını kapatarak yapılan kitlesel yıldönümü kutlamalarına katıldılar.

28 Kasım 1991. Kerboran'daki kutlamalar, merkezi olarak Xelîlan (Kılavuz) köyünde düzenlenen gösteri ve şenliklerle yapıldı. İlçe merkezi ile çevre köylerden arabalarla ve yürüyüş kolları halinde Xelîlan'a gelen binlerce yurtsever, son derece coşkulu bir havayla PKK'nin 14. yılını karşıladılar.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlenen kutlama gecelerine sunduğu mesaj:

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI VE DEĞERLİ DOSTLAR!

"Önümüzdeki yıl kendi öz meclisimizi mutlaka kuracağız"

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlemiş olduğunuz gecenizi selamlar, sevgi ve saygılarımı sunarım.

Büyük bir coşkuyla ve kendini bağımsız ve özgür temelde yeniden yaratmanın kıvancıyla bu gecenizi kutlarken, sizlere partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşımının ve büyük sosyalizm kavgasının gerçeğini belirtmek isterim.

Gerçekten bir halk olarak yeniden diriliyor; gözümüzü yaşama açıyor ve bunu en bağımsız, özgür ve sosyalist temellerde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Böylesine bir gelişmeye yol açmış bir partinin 13. yılını kutlamak, bir 14. yıla giriş yapmak sadece sizleri; Kürdistan halkını ve dostlarını değil, insanlığı da ilgilendirir. Biz, bu geçen yıllarda büyük bir acımasızlık, bunun arkasındaki, tarihin tanıdığı en barbar ve yegane politika olarak da soykırımdan başka bir şey düşünmeyen bir yok etme gücüne karşı, bu partinin temellerini atarken hiç de bugünlere geleceğimizi, bugünlere kavuşacağımızı düşünmüyorduk bile. Yapmak istediğimiz, sadece ve sadece biraz da olsa namusu kurtarmaktı. Herkes bir türlü namusu kurtarmak ister; biz de böyle bir partinin, çok cılız da olsa temellerini atarak kurtarmak istedik. Gerçekten arkasında bir sınıf, bir ulus ve hatta dürüst birkaç arkadaşın bile zorbela bulunduğu, bulunanın da birkaç ay sonra ortalıktan tüy olduğu bir biçimde biz bu partinin ilk adımlarını attık.

Bugün yaşadığınız bu coşku, zafer coşkusu önemlidir ama, en önemlisi de bunun temelinin nasıl atıldığıdır. Tarihini bilememek, bir anlamda geleceğini de bilememektir. En önemlisi, bir halk olarak tarihsizleştirildiğimizi ve bunun bir sonucu olarak da kimliğimizin yok edildiğini anlamazsak, partimizin tarihini de iyi incelemezsek halkımızın yakın gelecekteki zaferi konusunda kendimizi sakatlamış oluruz.

Bu geçen yıllar müthiş yıllar! Mutlaka bunu anlamak ve bu anlam içinde kendini yeniden yeniden, yapmak, her "yurtseverim" diyenin, "yaşama bu temellerde bağlıyım" diyenin vazgeçemeyeceği bir insanlık görevidir. Çünkü bizde -Kürdistan'da- insanlık biraz da PKK ile başlar. Sadece öyle de değil; günümüzün insanı eğer biraz insan olacaksa savaşması gereken çok şey vardır -ki, insanlıkdışı, yaşamı tehdit eden birçok gelişme vardır. Bir nükleer tehlike, çevre tehlikesi dünyanın sonunu getirmeye daha şimdiden açık hale gelmiş tehlikelerdir. Partimiz, bu tehlikelere kökünden kapalıdır. Öylesine yüce bir harekettir de.

Kendimizi insan olarak yeniden yapıyoruz. Yurtsever insan olarak yeniden şekillendiriyoruz. Bir yurda bağlanıyoruz ve bunu özgürce yapıyoruz. Bu ekmek ve sudan da değerlidir. Bu, yaşamın temelidir. Siz bunu bugün biraz daha iyi anlamış ve bunun kıvancıyla dolusunuz. Bu duygularınız yerinde, haklı ve doğrudur ve sonuna kadar da götürülmelidir. Sadece zafere kadar değil, yeryüzünde insanlık yaşayacaksa bunlar bir daha asla terkedilmemelidir -ki bu insanlığın bir parçası da Kürdistan'da yaşayan halk ise, çok lanetli olanı, çok kötü olanı, zulüm ve sömürünün birinci planda kendisi olanı, yaşayan halkımız adeta geçmişinden intikam alırcasına insani değerlerini, yurtseverlik ve özgürlük değerlerini bütün halklardan daha fazla yaşamak görevi ile karşı karşıyadır. Bunun zorunluluğu içindedir. Ve aynı zamanda bunun büyük coşkusuyla amansız isteklisidir.

Biz sadece cephede savaşan bir düşmanla savaşmıyoruz. Muazzam güç dengesizliği içinde, bütün dünyayı arkasına almış, bütün bir gerici tarihi arkasına almış bir düşmanla boğuşmuyoruz. Ondan daha fazla ve daha tehlikelisi, içimizdeki büyük düşmandır. Her şeyi ile düşmana hizmet eden, kendisi olmaktan bin defa çıkmış olan, soyuna ve insanlığına, onun sevilip sayılmasına yarayacak ne varsa hepsine son verdirilmiş bir halk olarak yaşadığımızı unutamayız. PKK'siz bir yaşam, bu anlamda bir halk olmadır. Bunu sona erdiriyoruz. Bu temelde çok lanetli bir halk ve ulus olmaktan çıkıp, çok özgür; özgürlüğünü tamamen, en kutsal özgürlük kelimeleriyle, eylemleriyle kazanan ve her halktan daha fazla kendini özgürlük ateşi içinde yeniden yaratan bir halk olmanın kıvancıyla da bugünleri kutluyoruz ve bu PKK ile başar.

PKK'yi, eğer derin bakmazsak, "güç-bela kendini örgütleyip biraz çaba harcayan insanlar topluluğu olarak" adlandırabiliriz, "çoğu da hastalıklı insan" diyebiliriz. Bir yönüyle böyle olabiliriz, ama PKK'de atan müşterek yürek, ona azıcık bir katkıda bulunmak isteyenlerin verdikleri bir ufak destek, bir damla kan, bir kuruş para, bir nefes, bir eylem, bir küçük örgüt; bütün bunlar birleşip bugün herkesin "inanılmaz!", "mucizevi!" olarak gördüğü bir gerçek olup çıkar. Önemli olan da burasıdır. Zayıflıklarımız büyük bir güce dönüştürülmüştür. Lanetli durumumuz büyük bir yaşam kıvancına, onuruna dönüşmüştür. Devrimin büyük yaratıcılığı da böylece bir kez daha kanıtlanmıştır. Dünyamızın tahakkümcü güçleri emperyalist sömürgeciler, "Sosyalizm yıkılıyor, komünizm yıkılıyor" diye yaygara koparırken ve dünyayı bir daha ellerinden çıkmamacasına pençeleri altına almayı düşünürken biz, tam tersine, bugün her zamankinden daha fazla güçlü ve inançlı bir biçimde diyoruz ki, bu dünya sosyalizmsiz olamaz. Ve bu da partimizin gerçeğinde en onurlu hakikatlerden birisidir. İnsanlık bundan çok şey alacaktır.

Değerli halkımız ve dostları!

Sizlere, gerçekten bugün yaşadığınız ve merak ettiğiniz savaş cephesinden, onun günlük gelişmesinden ve yakın gelecekte olup biteceklerden sözetsem yeridir.

Her şeyden önce, iyi durumda olduğumuzu belirtmeliyim. Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bir gelişmenin içindeyiz. Zor inanabileceğiniz gelişmeler vardır. Her şeyden önce, gerilla cephesi sağlamdır. O kendine en çok güvenen, böbürlenen ve birçok halkı soykırımdan geçirmiş olan Türk egemen ordusuna karşı ayaktadır ve asla yıkılacağı düşünülemez. Bu büyük bir gelişmedir; böylesine zorba bir güce karşı, insanlığın azmanı, insanlığın yokedici gücüne karşı böylesi bir günde böylesi bir gerilla ile ayakta durmak bile büyük bir başarıdır. Ama bu sağlanmıştır; sağlama alınmıştır.

Size bunun tarihini uzun uzadıya anlatacak değilim. Benim son yıllardaki en büyük çabam en büyük tutkum, amansızca bunu sağlama alma olmuştur. Karşıdaki düşmandan daha fazla, içtekiler ve hatta sizin zayıflıklarınızla uğraşılmıştır. "Bu iş olamaz, ben buna gelemem, birkaç ay ömrümüz var; hayatımızı yaşamalıyız" diyenler, ödlek ve zayıf insanlardır. Ölüme vardırlar ama, böylesine yüce ve soylu, yaşamsal değerdeki gelişmelere yokturlar! Bunu bize büyük bir inatla dayatanlara karşın, bugün görülüyor ki bu iş çok sağlama alınmıştır.

Büyük inadımız, büyük kavgamız, işlere amansızca yüklenmemiz yerindeydi, gerekliydi. Bugün bunu iyi anlıyor ve candan bağlanıyorsunuz ve fakat bu mücadelenin bir hikayesi var ki, her anı anılmaya değer. Her günü, her haftası, her ayı ve her yılı mutlaka en derinliğine insan yüreğine işlenmeli ve eğer beynimiz bağımsızlaşacaksa o değerleri bu temelde düşünmeliyiz. Biz bu yılları bir anlamda tek başımıza savaşarak kazandık. Düşman gözüme fazla görünmedi, ona bakma gereği bile duymadım. Ama onunla savaşması gerekenlerin "oynayamam", "gelemem" biçiminde ortaya çıkan tutum ve davranışlarına bütün yılmışlıklarına, güçten düşürmelerine, oyunlarına ve taktiklerine rağmen bu iş olacak; yürüyeceksiniz! Bunun dışında yaşam haram!

Bugün Serhed'den tutalım Antep'e, Dersim'den tutalım Süleymaniye'ye kadar, Kürdistan'ın kuzeyi, güneyi, batısı, doğusu gerillanın diriltici ve örgütleyici gücü sayesinde ayaktadır. Güç alıyor; cesaret alıyor. Serîhildanlara kalkıyor! Bu serîhildanlar her gün ülkeyi boydan boya kapsıyor. Düşman son günlerde karakollarını topluyor. Geceleri dışarı hiç çıkamaz. Gündüzleri de çok az çıkar. Bir belki devlet kurmadık ama, onun kadar bir gelişmedir bu! Gerillamız hemen hemen ülkemizin bütün dağlarında boy gösteriyor. Serîhildan ve gerilla iç içe gelişiyor ve her geçen gün biraz daha büyüyor.

Ülkemizin güneyini tamamen gerillamızın güçlü sesi haline getirdik. Güney Kürdistan -ki, üzerinde çok oyunlar oynanan bir toprak parçamızdır. 40 yıldır ihanet edilen, en ucuz ticaret metası haline getirilen Güney Kürdistan'daki halkımıza, gerilla şimdi bir kurtuluş gücü olarak yol gösteriyor; ses veriyor, örgütlüyor, ayağa kaldırıyor. Gerillamız burdaki halkımızın üzerinde oynanan ve oynanacak olan bütün oyunları rahatlıkla boşa çıkartacak sağlam güçtedir. Bu nedenle hiçbir emperyalist oyun ve katliamcı girişim sonuca ulaşamayacaktır. Bundan emin olabilirsiniz.

Kürdistan'ın kuzeyinde Ağrı-Kars, Muş-Dersim, Siirt-Bitlis alanları gerillanın denetimindedir. Diyarbakır tamamen gerillanın etkisi, hakimiyeti altında. Mardin hakeza öyle. Botan neredeyse kurtarılmış bölge gibidir. Malatya-Maraş-Adıyaman-Urfa gerillasız değildir. Ve evet, binlerce gerillanın boydan boya katettiği ve yeniden bağımsız ve özgür vatan toprakları haline getirmek için kanter döktüğü bu topraklar şimdi yaşamaya değer, görülmeye değer. Onun için, uluslararası alanda çeşitli kişiler, kurum ve güçler, her gün geliyor. Bu konuda çok dikkatli ve duyarlı davranıyorlar. Ve sizler geliyorsunuz, güç alıyorsunuz, yeniden diriliyorsunuz! Bu, silahların sayesinde olmuştur. Yaşamın diriltici gücü diyorum, her şeyi var eden en soylu çabamızdır. Buna her zamankinden daha fazla değer biçiyoruz ve inanıyoruz ki, önümüzdeki günlerde biz bunu daha geniş ulusal halk ordusuna dönüştüreceğiz.

Gerillamız büyüyor, gerillamız bütün ülkeyi kaplıyor. Bu bir ulusal ordulaşmadır. Ulusal ordulaşmamız hız kazanıyor. Bu arada küçük bir görevi hatırlatayım: Her bir Kürt ailesi, Kürdistan ailesi gerilla ordusuna bir nefer vermeyi görev bilmelidir. Sizin ulusal ordulaşma çabalarına verebileceğiniz en iyi karşılık, "her aile bu ulusal orduya bir fert verir" ilkesini hayata geçirmedir. Daha şimdiden bu göreve başlanmıştır. Kürdistan'da her aile şahsında bu göreve bir karşılık verilecektir.

Değerli halkımız, değerli dostlar!

Serîhildanlar da gelişiyor, daha dün, inkarın-ihanetin içinde boğulan şehirlerde zulmün kalesi bir Diyarbakır'da serîhildan yapıldı ve bu çok değişikliklere yol açtı. Ülkemizin güneyinde, kuzeyinde, her tarafında peşpeşe serîhildanlar yapıldı. Bu 13 yılda bütün Kürdistan bununla çalkalandı. Ve gerilla kırda, serîhildan şehirde, el ele, aynı partinin, PKK'nin öncülüğünde ayağa kalktılar; ölüm kefenini yırttılar! Halk olarak bağımsız ve özgür gelişmenin yoluna girdiler. Bu 13. yıl bir zafer yılıdır! 1991 yılı tarihimizde her zaman şöyle anılacaktır: Kırsal ve şehir alanındaki bütün halk için kefenin yırtıldığı, yaşamın kesin olarak bağımsız ve özgür temelde garantiye alındığı yıl! Bu kesindir.

Önümüzdeki yılda serîhildanlar daha da gelişecek. Bir ulusal halk ayaklanmasına doğru gidiyoruz. Ulusal halk ayaklanması şehirde-köyde, silahlı-silahsız, büyük-küçük, çocuklu-ihtiyarlı, kadınlı-erkekli, fakirzengin ezici bir halk çoğunluğunu bağrına alacak, nihai zaferi sağlamayı esas alan bir tarzda gelişme gösterecek ve başaracaktır. Bunun bütün temelleri sağlam atılmıştır. Hazırlıklar durdurulamaz bir biçimde yürütülmektedir; kendisi de adım adım gerçekleşiyor.

Gün, bunun derin bilinciyle, coşkusuyla, görev anlayışıyla kendi öz savaşımınıza girmek, kendi ulusal halk ayaklanmanıza, serîhildanlarınıza girmek günü ve kaderini tam bağımsızlaştırma, özgürleştirme günüdür. Bu temelde ne mutlu size ki, böyle bir günü yakaladınız! Sadece ölüm kefenini yırtmakla kalmıyor, zafer şansını da yakalamış oluyorsunuz!

Ve bizi boğmak için, bizi dıştalamak için, sinsice bir 20 Ekim seçimi yapıldı. Türk sömürgeciliğinin çok hızlı hareket etmeye ihtiyacı vardı. Çünkü Kürdistan halkı uyanıyordu. Sesini onun parlamentosuna da taşıracaktı. Bunun önüne geçmek için erken seçime gittiler. Birisi (ANAP) halkımızın iradesinin seçime yansımasını yasakladı, diğeri (SHP) kapıyı açtı; "Gelin içimize, sizinle birlik bütünlüğü sağlayalım" dediler. Biz ne yaptık? Sizlerin sesini; halkımızın, milyonların sesini bunların bu oyunlarına, entrikalarına karşı dayattık ve sonuçta bildiğiniz gibi, o köhnemiş beyinlerine ve şoven yüreklerine rağmen

parlamentolarına girdik. "Anayasanız zorbacadır; bu yemini iradem̧izle okumuyoruz. Bu baskıyla birlikte biz buraya geldik. Biz Kürt halkının temsilcileriyiz" sesi oraya yansıdı. Kıyameti kopardılar ama, boş! Bizim bunların parlamentosuna ihtiyacımız yok. Biz sadece bir gerçeği göstermek için oraya gittik. Seçilen Kürt milletvekilleri şunu da söylediler: "Kardeşlik istiyorsanız bunun andını içelim." Evet, böyle dediler. Bu doğru bir sesti. Maalesef karşılık yoktu. Faşist sürüsü gibi hepsi çullandılar. "İki kelime Kürtçe konuşamazsın", "Üç rengi bir arada taşıyamazsın" türünden yasaklar koydular. Yeryüzünde bunun başka örneği yoktur. Bu kadar kardeşlikten ve ortak yaşamaktan uzak, şoven bir sürü oldukları ispatlandı. Bu seçimle, Türkiye halkına da kendi temsilcilerini doğru tanımasını anlattık. Türkiye halkı kardeşlik temelinde bir dostluk istiyorsa, bütün bunlara doğru sahip çıkması gerekir. Bunu çok iyi gösterdik. Bu yeterdir.

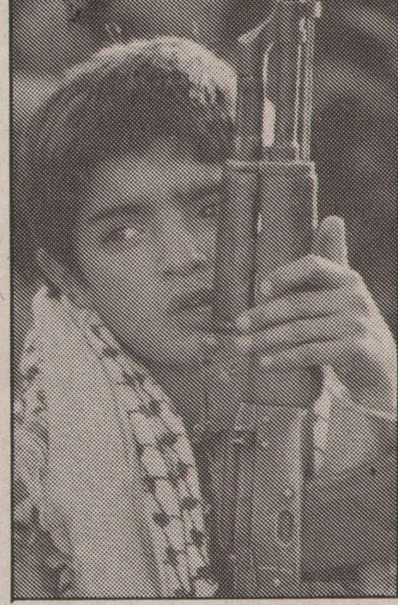
Şimdi, daha yapacağımız işler var. Nedir bu? Kendi öz meclisimizi oluşturmak! TBMM vardır. Bizde de Kürdistan Büyük Millet Meclisi olmalı. Bunu artık her Kürdistanlı iliklerine kadar duyuyor. Kendimize çok görmeyelim. Kürdistan'ın bir Ulusal Meclisi, Ulusal Kongresi oluşmalıdır. Bu dersi çok iyi öğrendik ve partimiz 13 yılını geride bırakıp 14. yılına girerken en başa böyle bir görevi de alacaktır. Kürdistan Ulusal Meclisi'ne işlerlik, gerçeklik kazandıracaktır. Daha şimdiden gerilla ile korunan, desteklenen, serîhildanlarla beslenen halkımızın uyanışı, örgütlenişi doğal olarak bu yılda bir ulusal meclise doğru gidecektir. Bağımsız ve özgür vatan topraklarında, Kürdistan Ulusal Kongresi, büyük millet meclisi toplanacaktır! Bunu sadece bir haber, bir çağrı olarak söylemiyorum, çoktan bunun arzusu, tutkusu, kararı halkımızda oluşmuştur. Buna dayanarak söylüyorum. Halkımız köyde-şehirde artık kendi temsilcilerini çıkarabilmelidir. Kendi halk temsilcilerini çıkarabilmelidir.

Bir daha yanılmayalım. M. Kemal, Erzurum ve Sivas Kongrelerini topladığında Kürt halkının temsilcilerini de çağırmıştı. Fakat M. Kemal, onları aldattı. Onların kardeşlik, birlik, bütünlük özlemlerine ihanet etti. BBaşlangıçta meclisi bir Türk ve Kürt mmeclisiydi; kardeşlik esasına dayalı olduğu söyleniyordu. Fakat zor dönemden kurtuldu, devleti ele geçirdi ve sonra Kürt ortadan yok oldu. Halkın o dönemdeki temsilcileri birer işbirlikçi, birer kukla olmaktan öteye gitmediler. Biz şimdi bunu da değiştireceğiz. Soyumuzu, kimliğimizi, özgürlüğümüzü sadece inkar etmekle kalmayan, özel savaşa, kontr-gerillaya sonuna kadar destek veren böyle bir meclise karşı, ancak ve ancak ulusal meclisimizi çıkararak cevap verebiliriz. Bunlar günümüzde de kardeşlikten anlamıyorlar, bizim yok olduğumuzu sanıyor. O bizim parlamentoda iki kelime kardeşlik sözü bile etmemize yer olmadığını söylüyor. Biz bu kadar umutsuz değiliz. 30 milyonu aşkın bir ulus bu kadar aşağılanmaya tahammül edemez. Kendi meclisine doğru mutlaka yol alır. Biz geçmişte aldatıldık ve hain işbirlikçilikle, uşaklar tarafından da kullanıldık -kullanıldınız-, buna bir son verin.

Önümüzdeki yıl, çok zayıf da olsa, çok yetersiz de olsa, kendi meclisimize koşacağız ve onu mutlaka gerçekleştireceğiz. Biz bütün gücümüzle buna büyük hizmet yapacağız. Gerillamız bunun için tüm gücünü kullanacaktır. Partimiz elinden geldiğince çaba harcayacak; bütün dostları seferber edeceğiz. Halkımıza, Kürdistan'ın en ücra köşesinden tutalım, en gelişkin şehirlere kadar kendi doğal temsilcilerini çıkarması yönünde çağrı yapacağız; siz de meclisinizi gerçekleştireceksiniz.

İnsanlık, günümüzde bizi biraz daha iyi anlayacaktır. Biz gerçekten soylu yurtseverlik kavgası vermekle birlikte, derin bir insanlık sevgisi içindeyiz de. İnsanlık, hiçbir halkı inkar etmediği kadar bizi inkar etti! Üzerimizde uygulanan bütün baskı ve sömürüyü, tarihinde bilinen talihsizliğinden ötürü normal ve meşru kabul etti. Bugün bu yırtılıyor. En başta tarihte kader birliği içinde olduğumuza inandığımız ve böyle olması gereken Türk halkıyla ilişkileri yeniden düzenlemek istiyoruz. Bizim, Türk halkına, hatta Türk ulusuna karşıt olma diye bir derdimiz, bir sorunumuz yoktur. Biz Türk ulusu adına, Türk halkı adına, bir halkı, bir ulusu soykırıma uğratmayı esas politikaları haline getiren politikacılara, onun faşist paşalarına, baskı güçlerine karşıyız. Bu çok iyi anlaşılmalıdır. Ve çok iyi bilinmelidir ki, Türk halkını gerektiğinde bunlardan da kurtararak, doğru, eşit ve özgür temeldeki kardeşliği kuracağız. Bunun için önümüzdeki dönemlerde daha çok işler yapacağız. Geçmiş yıllarda çok iş yaptık. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi, devrimci direniş birliği kurmak için büyük çabalarımız oldu. Lakin Türkiye halkının temsilcileri bizden de zayıf! Kendi egemenlerinin zorba ve aşırı sömürü politikalarına alet olmaktan kurtulamadılar. Oysa biz TC'nin faşist gücünü sınırlandırıyoruz.

Bugün yeni bir hükümet kuruldu. "Demokratik devrim" yaptıklarından sözediyorlar. İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) koşullarına göre işçi haklarından, Paris Şartı'na göre insan haklarından dem vuruyorlar. Bunlar parti sayesinde oldu. Demirel'i, Ecevit'i, Erbakan'ı, Türkeş'i 12 Eylül'e yediren biz olduğumuz gibi, 12 Eylül'ü de bunlara yediren PKK'dir. Tarihin garip bir cilvesi ama, gerçek! Öldürdük; tekrar dirilttik. 12 Eylül bize dayanarak zafere ulaşmak istedi, ama biz ona karşı direndik. Şimdi, kalıntılarını da süpürdük. Evet, yenileri de bize karşı, eskiden de karşıtlarımızdı; ama biz bir şey ispatladık. Birilerini birilerine vurdurduk, yıprattık. Kendi bağımsız ve özgür çıkışımızı onların programına da aldıracak kadar, onların partilerine, meclislerine girdirecek kadar gözlerinin içine kadar soktuk. Bu basite alınacak küçük bir gelişme değildir. Bu büyük bir gelişmedir; zafer kadar önemlidir! Buradan hareketle diyorum ki, Türk halkının üzerindeki yükü oldukça hafiflettik. Kendi zorba sömürücü güçleri sınırlandırıldı. Özel savaşı durdurmakla onlara en büyük yardımı sunduk. Onlara dolaylı da olsa demokratik bir ortam armağan ediyoruz. Onlar bunun da kıymetini bilmeliler. Özellikle demokrat-sosyalist-devrimci geçinenler bu büyük gelişmeye saygı duymalı, hiç olmazsa bundan sonra üzerine düşeni yapmalıdır. İlan ettiğimiz, çağrısını yaptığımız, birlikte bir demokratik cephe çalışmasına yol almalıdırlar.

Türkiyeli bütün kişi, kuruluş ve partileri hiç olmazsa bundan sonra Kürdistan halkıyla doğru, eşit ve özgür temelde birliği aralayan, kendisi için de kalıcı bir demokrasiye, bağımsızlığa ve özgürlüğe yol almaya götüren cephemizi kurmaya, bu temelde, gerçekten çok köhnemiş TC'ye, Türkiye halkını da, ülkemizi de çok ucuzca satan onun işbirlikçi rejimlerine bir son vermeye, onları ya tutarlı demokrat olmaya zorlamaya ya da demokratik bir düzen kurmayı başaramazlarsa alaşağı etmeye ve kendimizin demokratik halk cumhuriyetini kurmaya çağırıyoruz.

Türkiyeli tüm devrimci, demokratik güçler; sizleri kendi parlamentonuza bu temelde bir yön vermeye, demokratik bir parlamentoya, demokratik bir hükümete yol almaya ve bunun için Kürdistan halkının mücadeleci güçleriyle birlikte yol almaya, PKK ile omuz omuza ortak mücadeleye çağırıyoruz. Hiç olmazsa bundan sonrasını mutlaka başarın. 2000'li yıllara doğru giderken, yeniden halkların eşitliği ve özgürlüğünü esas alan, kendinizin de bağımsızlığını ve özgürlüğünü esas alan bir cumhuriyete doğru yol alın ve mutlaka başarın diyoruz.

Ortadoğu'nun diğer mazlum halkları!

Arap ve İran halklarıyla bağımsız ve özgür temellerde ilişkiye yol alma çağrımız var. PKK bir Ortadoğu devrimci gücüdür. Özellikle Ortadoğu'ya dayatılan emperyalizmin son "yeni dünya düzeni" politikasına karşı halkların bağımsız, özgür ve eşit ilişkilerine dayalı, Ortadoğu halklarının konfederasyonuna çağırıyoruz. Bu çağrımız daha şimdiden ilgi görüyor. Devletler, kişiler, kuruluşlar partimizin Ortadoğu'da temel bir güç olduğuna, onun demokratik dönüşüme ve bağımsız gelişmeye fırsat tanıdığına, imkan sağladığına inanıyorlar; iyi bir ittifakçı güç olarak dayanışma içinde bulunma isteklerini belirtiyorlar. Biz her zaman buna açık olduğumuzu söyledik. Partimizin kuruluşunda yer alan, onun gerçekten değerli enternasyonalist militanı **Kemal PİR** yoldaşımız "Biz, Ortadoğu'da halkların konfederasyonundan yanayız" derken bir gerçeği iyi ifade ediyordu. Bunun giderek daha pratik adımlarını atma, gerçekleştirme aşamasındayız. Ne emperyalizmin "yeni düzen"i, ne ortaçağ karanlığının statükoculuğu bizi Ortadoğu halklarının özgür ve kardeşçe temelde kurulacak yeni birliğinden, büyük ittifakından alıkoyamaz!

Bu temelde insanlık alemine de vereceğimiz çok şey olduğunu söylüyoruz. Dünyamızda "sosyalizm yıkılıyor" dedikleri şu anda biz de, gerçek sosyalizm insanlığı kurtaracaktır, diyoruz. Reel sosyalizm –gerçekleşen sosyalizm– yıkıldı; yıkılıyor. Bu bir sosyalizm sapmasıydı. Yıkılmasa kötü olurdu! Yıkılmasa sosyalizm zarar görürdü. Bunu PKK'nin 13. yılında görmek, onun sadece ve sadece büyüklüğünü gösterir. Tarih eğer bize sosyalizmin temsilciliği gibi bir görevi daha şimdiden vermişse biz bundan sadece kıvanç duyarız. "Sosyalizm yıkıldı, komünizm yıkıldı" diyenlere en iyi cevap olarak; tam tersine, sosyalizmin en güçlüsü, en doğrusu, en yücesi PKK'de gerçekleşmiştir, diyoruz. Nitekim bunu da çok iyi bildikleri için, "Dünyada en başta gelen terör odağı PKK'dir" diye lanse etmeye çalışıyorlar. Desinler. Bir dönemlerin Avrupa'sında komünizmin temsilcilerinden duydukları korkuyu, Bolşeviklerden duydukları korkuyu, tarihin herhangi bir döneminde devrimci gelişmelerden duydukları korkuyu bir de PKK'nin ve onun önderlik ettiği devrimden duysunlar; bu sadece ve sadece partimizin yüceliğini gösterir.

Değerli halkımız ve dostlar!

14. yıla bu temel gerçeklerin başarılı yürüyüşü altında giriyoruz. Şanlı bir yürüyüştür! Bu yürüyüşümüz önünde açlık, susuzluk kâr etmiyor. Zulüm, imha, işkence bu yürüyüşümüzü asla durduramıyor. Ve sizler gerçekten daha düne kadar vatanı çok kötü bir biçimde terk ettiniz. Sizleri suçlamak için söylemiyorum. Mecburiyet altındaydınız. Baskıyla, açlıkla bu durumlara düşürüldünüz ve böylece vatandan ucuz kopartıldınız. Kopuş sadece fiziki varlığınızın bulunduğunuz yerden, köyünüzden alınıp Avrupa'lara veya dünyanın şurasına, burasına savrulması değildir. Yüreğiniz de koptu! İnsanlığın, dünyanın o cennet olarak tabir edilen ülkesinden yüreğiniz de koptu! Beyniniz de koptu! Bir söz vardır: Bir kuş bile yuvasını böyle kolay terketmez. Siz kuşlardan daha kolay vatanınızı, yuvanızı terk ettiniz! Ben bunu şunun için söylüyorum: Vatana doğru bağlanmalısınız. Yüreğiniz her şeyden önce büyük bir vatanseverlik ile dolu olmalıdır. Beyniniz artık bunu düşünmelidir. Gün bu temelde yeniden ana kaynağa dönüş günüdür.

Ve şimdi görüyorum ki yürekleriniz coşku ile çarpıyor, yüreklerinizin derinliklerinde vatana bağlanmanın ateşi içindesiniz. Bununla adeta diriliyorsunuz. Bu sizleri bu duruma düşürenlere verdiğiniz en büyük cevaptır. Hiç şüphesiz bu daha da dalga dalga yayılacaktır. Sadece siz, yurtdışındaki emekçilerimiz için değil, binlerce yıldır kendi evinde, kendi köyünde olan ama, yüreği kurumuş, beyni bitmiş olanların da yeniden vatana, yeniden özgürlüğe dönüş günüdür! Dağdaki çobanın da türküsü artık bağımsızlık türküsüdür; sizlerin türküsü artık bağımsızlık türküsüdür! Ve bunlar iyi türkülerdir. Yeni seslerdir, diriltici seslerdir.

Bu temelde biz yeni bir yıla daha giriyoruz. Partimiz bu yılı da, bu gerçeklere sadakatle yürütecektir. Onun bütün savaşanları, başta gerillası olmak üzere temsilcileri, her sahada bunun derin bilinciyle hareket edecek ve özellikle de çok eleştirdiğimiz ve hatta düşmandan daha tehlikeli gördüğümüz hatalarıyla, yanlışlıklarıyla ve eksiklikleriyle savaşarak iyi bir öncü örgüt olmanın savaşını bu yıl her zamankinden daha fazla başarılı bir biçimde gerçekleştireceklerdir. Zafer bununla mümkündür. Ve zaferin gerçekleşmesi için ne lazımsa onu yapacak; karşı gücün yürüttüğü savaş kadar bir savaşı yürütebilecek ve bu savaşı tam başarıyla bu yıl da götüreceklerdir. Partimizin bütün militanları, savaşçıları bu gerçeğin bilinciyle kendilerine yeniden düzen verecek ve kendilerini parti çizgisine, partinin uygulama esaslarına uygun hale getireceklerdir. Bunlar olmadan PKK içinde yaşanamayacağını her zamankinden daha fazla önümüzdeki yıl içinde görecek ve mutlaka başaracaklardır.

Ben bu gerçeklerin büyük coşkusu ile bugünlere kadar geldim. Kişi olarak kendimi çok iyi tanırım. Cesur değildim, fedakarlıkta da ahım-şahım değildim. Ama böyle bir mücadelenin temposuna, coşkusuna kendimi kaptırdıktan beri sınırsız bir güçle ve düşmanı bile göz önüne getirme gereği duymadan bu işlere yüklendik, bugüne kadar getirdik. Sizler gibi büyük coşkuya, büyük gelişmeye uğrayan bir halk kadar bu en azgın bir faşist sömürgeci orduya karşı da bir anlamda tek başımıza gelebildik. Kendim için korkum yoktur. En büyük korkum, bize dayanarak hatalarını sürekli kılanlardır; korkum sizler de değilsiniz, halkımız da değil, korkum, kendini bizim adımıza ucuz yaşatmak isteyenlerdir; bizi kötü kullanmak isteyenlerdir. Kendi kişiliğimde en büyük savaşı da bunlara karşı veriyorum. Kendime bir ahtım var: Kimseyi ucuz kullanmayacak ve kullandırtmayacağım, kendimizi aldatmayacak, kimseyi de aldatmayacak ve aldattırmayacağız. Buna bağlı kalınmıştır. Halkımızı bir direnme savaşı için gerekirse en son ferdine kadar kullanırız, gerektiğinde o yapılır. Ama bir tek damla kanı bile yersiz kullandırmayız. Kullanamazlar! Bunun amansız sorumluluğu içindeyiz. Kendimizin de emeklerine ucuz konmaya, onu istismar etmeye ve bir parça kuru ekmek de olsa bizden çalmalarına asla izin vermeyeceğiz. Bunun çok derin bilinci, sorumluluğu ve kıskançlığı içindeyim. Biz bu temelde mücadeleyi bugünlere getirdik. Bu temelde sizlerle böyle büyük bir coşku ile kutlayabileceğiniz bir güne kavuşabildik.

Ben tekrar bu temelde bütün coşkumla, sizlerin, halkımızın kutlama gecelerini ve bundan sonraki mücadelelerini coşku ile selamlarken, yine diyorum ki, PKK sosyalizmin de günümüzde en gerçek temsilcisidir. Ekim Devrimi bu ayda, bu yılda bizde kutlanmadı ama, PKK'ye dayanarak söylüyorum ki, bu dünya sosyalizmsiz olamaz; yaşanamaz ve yine bu temelde diyoruz ki:

– Yaşasın Partimiz PKK!
– Yaşasın PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü!
– Yaşasın PKK'nin yüce enternasyonalist savaşı!

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü kutlama mesajlarından...

PKK Ortadoğu Temsilciliğine,

Yoldaşlar,

Partinizi 14. kuruluş yılına girerken devrimci coşku ve başarı dileklerimizle selamlarız.

Dünyada emperyalizmin "yeni düzen"lemesi doğrultusunda, tüm devrimci değerlere yönelik saldırıların en yoğun olduğu bu dönemde partinizin giderek yükselen devrimci mücadele grafiği sadece Kürt halkının değil, bölgede ve dünyada ezilen, sömürülen tüm halkların moral kaynağıdır.

Bölgemiz Ortadoğu'ya yönelik yeni emperyalist planların yapıldığı bu günlerde, bölgedeki devrimci güçlerin her zamankinden daha fazla birliğe ihtiyaçları olduğu bir gerçektir. Bu gerçeklik bölge halkları ve devrimci güçler arasındaki enternasyonalist dayanışmanın önemini bir kat daha artırmaktadır.

İşbirlikçi, sömürgeci-faşist iktidarın giderek derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımları, devrimden başka çözümü olmayan aşamaya gelmiştir. Ne özel savaş yöntemleri, ne de göstermelik reform girişimleri sorunları çözmeye yetmediği gibi bunalımı daha da derinleştirmiştir. Bir yandan 141-142 gibi anayasa maddelerini kaldırıp, diğer yandan "Anti Terör" adı altında devlet terörünün yasallaştırılması, 2932 gibi bazı yasaları değiştirip, Kürtçe ve Kürt kültürü üzerindeki asimilasyoncu politikasında önemli değişiklikler yaptığını iddia ederken, diğer taraftan Güney Kürdistan'a yönelik askeri saldırılarla da kitle katliamlarına yönelmeleri, seçimlerde her gün demokrasi adına ahkam kestikten sonra, mecliste Kürt milletvekillerine idama varan cezalar istemeleri vb. her şey onların çürüyen sistemleri gibi politikalarının da iflas ettiğinin bir göstergesidir.

Buna karşın Kürdistan'da serîhildanlar giderek silahlı halk ayaklanmasına dönüşürken, İstanbul, Ankara, Zonguldak gibi merkezlerde yığınsal işçi direnişleri gelişmekte, gecekondu direnişleri, köylü eylemleri, memur hareketi ve gençliğin eylemleri mücadeleye yeni boyutlar kazandırmaktadır.

İşte bu noktada bizlere düşen görev halklarımızın mücadelesini her alanda yükseltirken, birlikte adım atabilmenin de zeminlerini yaratmaktır.

Partiniz 14. mücadele yılına girerken, devrim bayrağını elinden düşürmeden kanının son damlasına kadar savaşan ve bu uğurda canını feda eden tüm şehitlerinizi saygıyla anıyoruz.

- *Kahrolsun faşizm ve sömürgecilik!*
- *Yaşasın Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci mücadele birliği!*
- *Yaşasın Kürdistan ulusal demokratik devrimi!*
- *Yaşasın sosyalizm!*

Türkiye Komünist Partisi (Birlik) Ortadoğu Temsilciliği

Dostlar,

Revizyonizmin teslim bayrağını çektiği, emperyalizmin dünya halklarına karşı saldırılarını daha da yoğunlaştırdığı, bu anlamda Ortadoğu'da "barış" adı altında denetimini mutlak kılmak istediği, emperyalizmin kuklası durumunda olan ülkemizdeki egemen güçlerin devrimcilere, yurtseverlere, ilericilere karşı pervasızca katliamlar düzenlediği koşullarda, dostumuz PKK'nın anti-emperyalist, anti-faşist yurtsever mücadelesi, ısrarla ve inatla yürüttüğü, serihildanlar yaratan silahlı savaşı bizce çok anlamlıdır.

"Bütün Dünya Halkları Kardeştir" ilkesini benimsemiş, bölgedeki Türk, Kürt, Arap halklarının dayanışmasının daha da önemli hale geldiği koşullarda biz DEVRİMCİ SOL hareketi, Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesi ve örgütlenmesinin önemini bir kez daha, Kürdistan dağlarındaki gerilla savaşını ve şehirlerdeki serihildanları destekleyerek belirtiyoruz.

Desteğimizi Kürdistan'da süren iç savaşı adım adım ülke sathına yaygınlaştırarak, silahlı mücadelenin boyutunu yükselterek veriyoruz.

PKK'nin kuruluş yıldönümünde dostlarımıza başarılar diler, onları kutlarken bir kez daha haykırıyoruz:

- *Selam olsun elde silah özgürlük için toprağa düşenlere!*
- *Yaşasın halkların birlik ve dayanışması!*
- *Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi!*
- *Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri!*
- *Kürdistan Kürt halkınındır!*
- *Haklıyız kazanacağız!*

29.11.1991
Devrimci Sol Ortadoğu Temsilciliği

Parti Önderliği'ne,

Halkımızı ulusal yokoluş sürecinden kurtararak vahşi düşmana karşı ayağa kaldıran Partimizin 14. mücadele yılını büyük bir coşku ve gururla kutluyoruz. Binlerce yıllık karanlık tarihi boyunca adı parçalanmışlık ve örgütsüzlükle özdeşleşen halkımızın, bugün PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kongresi gibi tarihi ve yüce bir zirveye doğru hızla yol alması, partimizin kısa mücadele tarihine hangi gelişme ve kazanımları sığdırdığının ifadesidir.

Geçmiş tarihlerini doğru bilince çıkarmayanların geleceğe sağlam ve emin adımlarla yürüyemeyeceklerini biliyoruz. Partimizin mücadele tarihine baktığımızda, içte ve dışta en olumsuz koşullarda ve çok yönlü düşman saldırılarına karşı göğüs gererken Parti Önderliği'nin gösterdiği büyük azim, kararlılık ve yüksek öngörünün büyük anlamını daha derinden kavramakta, Kürdistan'da neyin nasıl kazanıldığını ve korunduğunu bilince çıkarmaktayız.

Daha dün kimliğinin bilincinde olmayan, kendisine yabancılaşmış bir konumda tarihin ve çağın dışına itilen Kürdistan halkı, bugün, sömürgeciliğin üzerine tesis edildiği bütün zeminleri derinden sarsıyor ve ölümün eşiğine getiriyorsa, dünyanın yüzyıllardan beri görmek istemediği bir sorunu oldukça reddedilmez bir biçimde uluslararası gündeme sokuyorsa, bu gelişmelerin altında Parti Önderliği'nin yaratıcı çabaları ve yüksek sorumluluğunun yattığını daha iyi görmek ve çizginin şaşmadan uygulayıcısı olmak tümümüz için kaçınılmaz olmaktadır.

Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencileri olarak, binlerce şehidimizin canlı anılarıyla dolu merkez okulumuzda Parti Önderliği'nin büyük sosyalist emeğinin ürünü olan olanaklardan yararlanırken, şu anda parti ve halk kurtuluş mücadeleminin en büyük beklentisi olan dönemin emrettiği taktik önderlik vasıflarına ulaşmanın gerekleri asla unutmayacağız. Tarihi görevlerimizi üstlenirken, tüm gücümüzle, içten ve dıştan, kimden gelirse gelsin, en yüksek temsilini Parti Önderliği'nin şahsında bulan PKK'nin bilimsel sosyalist çizgisini korumak için çalışacağımızı ve kanımızın son damlasına kadar bu sözümüze bağlı kalacağımızı belirtir, Parti Önderliği'ne devrimci selam ve saygılarımızı sunarız.

- *Yaşasın PKK'nin 14. savaş yılı!*
- *Botan-Behdînan Savaş Hükümeti için görev başına!*
- *Yaşasın Ulusal Önderimiz Başkan APO!*
- *Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve yerli gericilik!*

27 Kasım 1991
Mahsum Korkmaz Akademisi Öğrencileri

Partimiz PKK'nin 14. kuruluş yıldönümü nedeniyle Botan'dan gelen kutlama mesajı

Partimizin kurucusu ve büyük önderi, Başkomutanımız Abdullah ÖCALAN yoldaş!

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri!

Tüm partililer ve savaşanlar!

Mücadeleci Kürdistan halkı ve dünya ilerici insanlığı!

Partimizin kuruluşunun ondördüncü yılına girerken, taşıdığınız büyük inanç, kararlılık, coşku ve mutluluğu paylaşıyor, ülkemizin kalbi Botan savaş merkezinden hepinizi saygıyla yürekten selamlıyoruz.

İnsanlık, Kürt ulusal gerçekliği ve sosyalizm adına hiçbir şeyin yeşerme, büyüme şansının olmadığına inanılan, bu bakımdan çorak toprak olarak tanımlanan Kürdistan gerçeğinde, büyük bir inanç, azim ve kararlılıkla tarif edilmesi güç imkansızlıklar, güçlükler ve zorluklarla boğuşularak kurtuluş adımları atılan ve adım adım inşası gerçekleştirilen partimiz PKK, 14. kuruluş yılına, başlangıçta yeşerme şansı tanınmayan büyük insanlık değerlerinin somutlaşmış bir abidesi, sarsılmaz bir temsilcisi ve kararlı bir önderi olarak giriyor. Büyüklüğün, şaşmaz doğruluğun ve insanlığa hasredilmiş eşsiz değerdeki emeğin temsilcisi olduğu bugün çok daha net ve kesin bir biçimde anlaşılan değerli Başkanımız büyük önder APO'nun komutası altındaki partimizin 14. kuruluş yılında, Başkanımız Abdullah ÖCALAN yoldaşı ve siz, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencilerini büyük inanç, kararlılık ve savaş azmiyle selamlıyor; tarihi anlamla yüklü bu gün tüm partililer ve savaşanları kutlu olsun, diyoruz.

Değerli Başkanımız!

İdeolojik-politik, örgütsel komutanız altında, hiçbir diriliş emaresinin olmadığına inanılan bir halkın tarih ve ruh derinliklerinde saklı cevheri yakalayarak, büyük inanç, azim ve kararlılığınızla temelini attığınız; içten ve dıştan kaynaklanan her türlü imha, provokasyon ve komploların yanında, ölgün, inançsız, tükenişe onay veren tutum ve davranışlara bilinçli, cesaretli ve kesin sonuç alıcı bir mücadeleyle zorlu badirelerden geçerek inşa ettiğiniz ve bugünkü büyük otoritenin temsilcisi düzeyine vardırdığınız partimiz PKK'nin, 14. yaşına bastığı bugün, komutanız altında özgür geleceğe yürüyen tüm partililer, savaşanlar ve Kürdistan halkı olarak, her yönüyle damganızı taşıyan partimizin bu kuruluş yılında huzurunuzda saygıyla eğiliyor, büyük minnettarlık duyuyor ve her zamankinden daha güçlü, inançlı, kararlı ve güvenli olarak, emir ve direktifleriniz doğrultusunda yürümeye hazır olduğumuzu ve bu temelde, emeğinize, çizdiğiniz başarı doğrultusuna layık, iyi bir öğrenciniz olacağımızı ifade etmek istiyoruz.

Kurduğunuz ve önderliğini yaptığınız partimize hakim olan ideoloji-politika ve yaşayan ruhunuz, bugün tüm halkımızın, insanlığın ve sosyalizmin somutlaşan umudu, şaşmaz tercihi ve yaşamı haline gelmiştir. Tüm partililer ve Kürdistan halkı bugün, PKK önderliğinde yürüme kararı vermekle bunu kanıtlamıştır ve şaşmaz bir tercih yapmanın büyük mutluluğu ve coşkusunu yaşamaktadır.

Tüm insanlık, emperyalizmin büyük saldırıları ve çok yönlü çabalarıyla, reel sosyalizmin şahsında tükenişini ispatlamaya çalıştığı sosyalizmin ve insanlık değerlerinin PKK önderliğinde ve mücadelesinde yaşadığını, zafere tırmandığını görmekte ve bunun büyük mutluluğunu yaşamaktadır.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizm değerlerinden en soysuzca uzaklaşmanın pratiklerinin, hem de sosyalizmin inşa edildiği 17 Ekim Devrimi'nin yıldönümünde nasıl pervasızca sergilendiğine tanık olan tüm insanlık ve Kürdistan halkı, buna karşın PKK'de temsilini bulan yüce sosyalizm ve insanlık değerleri uğruna kavga etmenin büyük anlam ve önemini daha iyi kavramaktadır. Oldukça sistematikleşen bir temelde, halkımızın insanlık ve sosyalizm doğrultusunda şaşmadan özgür geleceğe yürümesine komuta eden bir partiyi nasıl, hangi çaba ve inançla, **Haki, Mazlum, Kemal, Hayri** ve **Agit** yoldaşlar başta olmak üzere, nice değerli şehidin anısını esas alarak geliştirdiğinizin derin bilinci, inancı ve sorumluluğuyla, yaşadığımız önemli tarihi dönemin kutsal görevlerini mutlak surette yerine getireceğimizi bir kez daha belirtiyor, ülkemizin kalbi Botan'ın zirvesindeki tüm partililer ve savaşanların, emrinize amade olduğunu coşkuyla ifade etmek istiyoruz.

Parti öncülüğü oturtulmaksızın, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zafer kazanmanın mümkün olamayacağının bilinciyle, partimizin ideolojik, politik, örgütsel birliğini koruma, geliştirme ve sağlamlaştırmanın her şeyin üstünde önem taşıdığına inanarak, içten ve dıştan gelecek her türlü saldırı, tehlike, provokasyon ve sapmaya karşı, çizdiğiniz doğrultuda ve komutanız altında mücadele etme, kazanma ve ölünmesi gereken yerde ölme kararlılığındayız.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri!

Tüm eğitmenler ve çalışanlar!

Bu genç-sorumlu önderimiz PKK'-nin resmen kuruluşunun 14. yıldönümünde sizlere sesleniyoruz!

Ortak inançlı erdemlerimizin, savaş ve yaşam ruhumuzun ifadesi olan, insanlığın, halkımızın büyük tutkusunda saklı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve özgürlük değerlerinin öncüsü ve temsilcisi partimiz PKK, zorlu ve çetin geçen 13 yıllık mücadele sürecini geride bırakırken, her zamankinden daha güçlü, kararlı, savaşkan ve zaferi garantileyen bir güç olarak, yeni bir mücadele yılına adım atıyor.

Bugüne, büyük inançsızlıklar ortamında kördüğüm olmuş tarihi, ulusal, toplumsal sorunların çok zor olan çözümleri gerçekleştirilerek, yüzlerce değerli partili ve savaşçının şahadeti, halkımızın acı dolu, tutarlı ve güçlü çabalarıyla ulaşıldı. Büyük emeklerle eşsiz değerler, büyük insanlık değerleri yaratıldı. Tüm bunların sağlanmasında bize yol gösteren, ruh, inanç ve cesaret veren büyük önder Başkan APO'-nun komutası altında, daha kararlı bir şekilde partinin ideolojik-politik-örgütsel birliği içerisinde eriyerek militanlaşmak ve dönemin emrettiği görevleri başarmaktan başka seçeneğiniz ve tercihiniz olamaz.

PKK'nin büyük komutası altında, militanlık görevlerinizi yerine getirirken, partinin ideolojik, politik, örgütsel birliğini korumanın her şeyin üstünde bir değeri ve önemi olduğunu bilerek hareket etmek, kişisel ve ailesel sorunları bu gerçeğin önüne çıkarmadan partili olmanın büyük sorumluluğuyla geleceğe yönelmek, zaferi kazanmak açısından tarihi bir önem taşımaktadır.

Daha dün, TC Parlamentosu'nda dile getirilen sıradan bir sloganı silahlı başkaldırının nedeni haline getiren, büyük bir cesaretle düşmanın üzerine atılan Cizre halkının, bunu yaparken hiçbir kişisel tereddüt taşımadığını bilerek, halkımızın beklentilerine öncülük düzeyinde kol-kanat germenin ne anlama geldiğini kavramak durumundayız.

Partimizin tarihsel gelişim gerçekliğiyle sıkı bağ içinde, geleceğe daha emin yürümek, her partilinin şaşmaz hedefidir. Öyle bir inançla, sizlerle bugünün derin anlam ve mutluluğunu paylaşıyoruz.

Sıcak savaş merkezimiz Botan'da ve Kürdistan'ın düşmana vurulan ezici darbeler, kazanılan muharebeler böylesi anlamlı bir günde sunacağımız en değerli armağandır. Botan'ın ve Kürdistan'ın diriniş dorukları, sizleri karşılamaya, sizlerin büyük savaş azminize, kararlılık ve yiğitliğinize de sahne olmaya hazırlanıyor. Bu halk, her zamankinden daha çok kurtarılmaya, özgürleştirilmeye adaydır. Zafer, yakın bir gelecekte halkımızın insanlığa sunacağı somut bir armağandır.

14.kuruluş yıldönümüne giren şanlı önderimiz PKK ve bağımsız-

Devamı 31. sayfada

Parti 3. Kongresi'nin beşinci yılında PKK önderlik çizgisi, tarihi zaferini dünyaya kanıtlıyor

Tarihin bilinçli yaratılmasına yön veren hazırlık ve kararların toplum ve bireyler tarafından bütün yönleriyle kavranıp bilince çıkarılması ve güncel olarak an be an bilinçli bir biçimde yaşanması toplumlar tarihinde görülmüş bir durum değildir. Hele bu hazırlık ve kararların önemini kavramak toplumun düşünce ve yorum gücünü sınırlayan atmosferin tamamen dışında, ulaşılması güç bir düzeyde ise, yaşanılmakta olan dönemin gelecekle bağlantısını kestirmek daha da zorlaşır. Toplumlar tarihsel geleceğe yön veren, geleceği belirleyen çıkışların anlam ve önemini yaşadıkları dönemde değil, bu çıkışları somut sonuçlarına ulaştıktan sonra gerçek boyutlarıyla kavrarlar. Fakat mevcut ilişki ve çelişkilerin somut sonuçlarını ve geleceğin biçimlenişini önceden görenler, en yakın çevreleri tarafından bile anlaşılamamanın yarattığı zorluk ve yalnızlıklara rağmen, kavgalarını büyük bir cesaret ve azimle sürdürürler. İnsanlığın en yüce eylemi olan toplumsal devrimlere komuta eden önderliklere büyük değer veren de bu büyük sabır, azim ve öngörüdür.

Tarih nedir, nasıl anlaşılmalı, nasıl yorumlanmalıdır? Söz konusu olan, en yüce yaratık insanın insanlaştırılması ise, tarihsel önemi olanla olmayan çaba ve kazanımları birbirinden ayırdetmek gerekir. Doğru bir tarih bilincine sahip olmak demek, çağ ile çağın gerisinde kalmış olanın yaşadığı sorunları gerçek boyutlarıyla bilmek, bunların ağırlığını hissetmek, kendi özgül koşullarına uygun ölçülerle ölçüp harcanan çabanın hakkını vermek demektir. Tarihsel gelişme ve kazanımları tarihsel önemi olmayan nicel ölçülerle ele almak, bazı matematiksel kavramlarla ifade etmeye çalışmak tarih bilincine sahip olanların değil, ekonomi uzmanlarının ve teknisyenlerin işidir. İnsanın insan, toplumun toplum, ulusun ulus olma bilincine varması, bunun için tarihsel-toplumsal bir eyleme girişmesi, etrafındaki dalga dalga ölüm çemberlerini muazzam güç dengesizliği ve son derece olumsuz koşullara rağmen bir bir kırmayı başarması tek başına ne ideolojik, ne siyasi, ne de bir askeri faaliyetlilikle izah edilebilir. Söz konusu olan Kürdistan toplumu ise ve bu toplumun durumu tarihin gerisinde kalmaktan da öte tarihin dışından gelmekle ifade edilebiliyorsa, alışılagelmiş ölçülerden uzak durmak ve konu üzerinde daha da düşünmek, büyük önem taşır. Aynı ölçüde bu durum Kürdistan gerçekliğini, Kürdistan devrimini, bu devrimin kurmay gücü olan PKK'yi ve onun önderliğini tanıyıp anlamak açısından hayatidir.

İnsanlığın ve halkların tarihinde zor yıllar, zor dönemler vardır. Varlıkla yokluk, ölümle kalım arasında mücadele edilerek yaşanılan yıllar... Bizim halk ve devrim tarihiyle özdeşleşmiş parti tarihimizde de zor yıllar vardır. Fakat bu zor yıllar bilinenden çok daha farklı zor yıllardır. Dünya halklarının yaşadığı zor yıllardan farklı olarak, bir kere kaybedildi mi ikinci bir umudun asla varolamayacağı zor yıllar. Bir kere kaybedildi mi sadece umudu değil, umudun üzerinde yeşerdiği zemini de alıp götürebilecek zor yıllar. Evet, bizim zor yıllarımızın ayırdedici özelliği, kaybedildiği zaman sadece umudu değil, umudun üzerinde yeşerdiği toprağı da alıp götürmesi tehlikesini bağrında taşımış olmasıydı.

Parti 3. Kongresi'nin üzerinden beş yıl geçti. Bu beş yıl bağrında neleri taşıdı? Nelere sahne oldu? Burada tarihe doğru yaklaşımın yanında zamana doğru yaklaşmanın da büyük önemi var. Zaman maddenin hareket halidir. Olaylar, gelişmeler ve değişmeler olmayınca zaman da bir mefhum olarak farkedilemez. Bu beş yılı ölüme doğru akıp giden uzun ve karanlık tarihimizden ayıran, bağrında taşıdığı önemli gelişmeler ve kazanımlardır. Dahası, bu beş yılın önemini belirleyen sadece bu yıllara sığdırılan kazanımlar değil, bu kazanımların hangi emek ve çabanın sonucu olarak kazanıldığıdır. Bu beş yılın önemi sadece içten ve dıştan gelen azgın saldırıların varlığı değil, bu saldırılara kimin hangi güçle ve hangi şartlarda karşı çıktığıdır. Gerçekte doğru bir tarih bilincine sahip olmak sadece bunu bilmekle değil, daha çok yaşamakla mümkündür.

Partimizin 3. Kongresi içinden geçtiği dönem itibariyle, parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizde geçmişle gelecek arasında kurulan bir köprüdür. "Çözülen bir an değil, tarihtir; kişi değil, sınıftır" sözünde en anlamlı ifadesini bulan, tarihin ve toplumun bütün çıplaklığıyla gözler önüne serildiği 3. Kongre, geçmiş mücadelenin sunduğu güçlü bir mirası esas almıştır. 3. Kongre'ye gelindiğinde, parti mücadelemiz birçok aşamadan geçmiş, ideolojik-politik hattını 15 Ağustos gibi görkemli bir askeri çıkışla doruğa çıkarmış ve bunu izleyen yıllarda sürdürülen silahlı savaşım pratiği gelecekle ilgili en önemli karar ve belirlemelerin çıktığı zirveye temel teşkil etmiştir. Parti 3. Kongresi, yaşanan mücadele pratiği sonunda partimizin doğru devrimci çizgisini ve bununla bütünleşen halk desteğini geleceği inşa etmede tayin edici bir güç olarak ele alır. Yüzlerce şehidimizin akıttığı kan, tarihin en büyük vahşetine karşı yükseltilen zindan direnişi, halkımızın yüce ve soylu desteği devrimimizin bilinen özelliklerini daha da güçlendirerek ortaya koymuştur. *"3. Kongremizin bu ana gelişmelerin bilançosu üzerinde yükseldiğini biliyoruz. 3. Kongremiz, bu dönemin hesabının yapıldığı bir kongredir. Yani, hareketimizin rüştünü ispatladığı, kitlemize umudunu sarsılmaz biçimde aşıladığı, uluslararası kamuoyuna halkımızın haklarının mutlaka elde edileceğinin ilan edildiği, öncüye gerçek bir taktik ustalıkla savaşılmasını dayattığı ve böylelikle de tarihsel ve güncel gerçekliğimizi, hem de 12 Eylül faşizmi biçiminde kendisini yenilemiş Türk hakim faşist yönetimi ve işbirlikçilerine karşı yeni bir tarihin de çizilebileceğini, halk direniş tarihinin, Kürdistan halkının gerçek yaşama tarihinin ne olabileceğini ortaya koyan, bu tarihi dayatan, eskiden adı bile söylenmek istenmeyen, faşist ordu, jandarma, şoven birçok gücün karşısında varlığını bile kanıtlayamayan, varlığını bile tanıtmakta güçlük çeken bu gerçeklik soylu bir özgürlük gücü olarak gündeme giriyor, saygınlığını artırıyor ve böylelikle tarihin daha değişik söylenilip yazılıp yürüyebileceğini kanıtlıyor. İşte 3. Kongre'nin platformu bu temelde ortaya çıkmıştır".* (Parti Önderliği'nin 18/1/1987 tarihli talimatından)

Parti 3. Kongresi'nin geçmişle gelecek arasında kurulan bir köprü olduğunu söyledik. Ne var ki bu köprüyü yaşatmak ve sağlamlaştırmak isteyenle dinamitlemek isteyenlerin çok geniş bir sahada ve sayısız yöntemlerle amansız bir savaş yürüttüğünü belirtmek gerekir. Bu kavgada olumsuzu oynayanlar daha düşüncenin filiz vermeye başladığı dönemde imhayı dayatmışlardı. Mücadelemizin düşünce düzeyinde ortaya çıkmasıyla birlikte içten ve dıştan dayatılan yıkıcılık mücadelenin gelişmesine paralel, dönemin özelliklerine göre biçimler alarak sürdü. Bu mücadele her geçen gün iki çizgiyi daha da netleştirip devrimle karşı-devrimi herkesin görebileceği somut olgular haline getirirken, yaşama hakkı olanla olmayanı da kesin çizgilerle birbirinden ayırıyordu. Her geçen gün klasik, alışılagelmiş "düşman" tanımı aşılıyor, her olgu haklı olarak sadece geçmiş konumuyla değil, bunun yanısıra özgür geleceğin

> **"...Bugün PKK'de somutlaşan bilimsel sosyalizm, bunun yaratıcı ve sonuç alıcı özelliği, dünyadaki karşı-devrim odaklarının insanlığın kurtuluşa olan umutlarını kırmak, insanlığı teslim almak için kopardıkları 'sosyalizm öldü' yaygaralarını boşa çıkarmakta, mahkum etmekte ve devrimden çıkarı olan sınıf ve halklara büyük bir cesaret vermektedir. Bu durum sosyalizme ulaşmak isterken, sırtını halkların sorun ve gerçeklerine dönen, insanın yaratıcı özelliğine inanmayan, sosyalizmi bireyin ve toplumun devrimci dinamiğini ortaya çıkarıp harekete geçirmede değil de, gökte arayanların sahteliklerine bir darbe olmuştur. PKK Önderliği'nin bu çaba içinde ortaya çıkardığı bir gerçek de budur..."**

inşası karşısında takındığı tutumuyla da yerli yerine konuluyordu. Bu gerçekler, toplum ve bireylerin daha önce düşünüp tasavvur edemedikleri yeni olgulardı. Çünkü toplum devrim sürecine yeni sokulmuştu. Parti Önderliği, daha işin başından itibaren sürecin içinden geçtiği ve geçeceği aşamaları önceden görmekte, gerekli tedbir ve hazırlıkları kendi tempo ve ölçülerine göre geliştirmekteydi. Fakat aynı ölçülerin bütün militan yapısına dayatılması için belirli bir sürecin yaşanması, parti yapısının ve toplumun o ana kadar bilincine varamadığı gerçekleri bizzat paratik yaşamdan ortaya çıkan sonuçlara bakarak kabullenmesi gerekiyordu. 3. Kongre'ye gelindiğinde bu süreç devrimci faaliyetlerin hemen hemen her alanında çizginin gücünü, doğruluğunu ve biricik çözüm yolu olduğunu maddi kanıtlarla ortaya koymuştu. Artık an ile kişi herkesin gözleri önünde çözülmüş ve geçmişin suçluları gibi, geleceğin dinamik güçleri de bütün yönleriyle ortaya çıkmıştı. Ulaşılan bu tarihi sonuçlar, aslında başlıbaşına bir devrim niteliğindeydi. Her şeyin üzerindeki sis perdesi kalkmıştı. Her şey kendisini objektif ölçülere vurarak eski ile yeni karşısındaki durumunun ne olduğunu ispatlamak zorundaydı. Kürdistan toplumuna dayatılan devrim, toplumu iliklerine kadar sarsıyor, statükoyu bozuyor, herkesi kendisini gizlemeye fırsat vermeden tavır belirlemeye zorluyor ve bunu yaparken de eskiden olduğu gibi bir başka maske takmaya meydan vermiyordu. Ulaşılan bu tarihsel gelişim düzeyinin adı PKK 3. Kongresi'ydi ve PKK 3. Kongresi sadece geçmiş devrimci pratiğin bir sonucu olarak kalmıyor, aynı zamanda geleceğe sağlam yürüyüşün başlangıcı oluyordu.

PKK 3. Kongresi'nin yapıldığı dönem, reel sosyalizmin SSCB cephesindeki çürüme ve yozlaşmanın SBKP'nin 27. Kongresi'yle birlikte hızlandığı ve kendisiyle birlikte dünyanın büyük bir bölümünde insanlığın yetmiş yıllık kazanımlarını tasfiye ettiği bir sürecin sonuca doğru gittiği dönemdir. Tarihin garip bir rastlantısı olsa gerek. Bir yanda sosyalizm adına yıkım ve tasfiye hızlanırken, diğer yanda bilimsel sosyalizm halkımızın pratiğinde insanlığa kurtuluş yolu ve yaşam biçimi olarak sunulur.

Parti 3. Kongresi'nin Kürdistan devrimi ve Türk sömürgeciliği açısından taşıdığı önem herkes tarafından bilinmektedir. Türk sömürgecileri kongrenin başarıya ulaşmaması için ellerinden geleni yapmaya çalışırlar. Yoğun propaganda ve psikolojik savaşın yanısıra, Parti Önderliği'ni karalama ve fiziki imha için yoğun kampanyalar sürdürülür. O dönemde Türk basını kongrenin saygınlığına gölge düşürmek ve başarılı biçimde gerçekleşmesini önlemek için her çılgınlığı yapar. Kongrenin başarılı biçimde sonuçlanmasının ardından girilecek yeni dönemin sömürgecilik ve emperyalizm açısından ölüm anlamına geleceği farkedilmiştir. "Apo yaralandı", "PKK'de iç çatışma" vb. haberlerin gazete sütunlarında bol bol yazıldığı sıralarda, ardarda Ortadoğu'ya gönderilen ajan ve ölüm mangaları da iş başındadırlar. Bu durum TC'nin ne kadar çaba harcadığının ve işi ne denli hayati önemde ele aldığının bir göstergesidir.

Geçmişle gelecek arasındaki köprü büyük bir titizlikle inşa edilirken, PKK içindeki gelişmeler ilgi çekicidir. Ne yazık ki parti yapısının ezici çoğunluğu nasıl bir dönemin içinden geçildiğinin ve kongreye hangi düzeyde yaklaşılması gerektiğinin farkında bile değildir. Devrim büyümüş, ölçüler değişmiş, yeni bir dönem başlamış, fakat yapının hemen hemen tümü daha kendi eski küçük dünyacıklarını yaşamaktadır. Burada insanın aklına Bismark'ın meşhur sözü gelmektedir: "Almanya'yı büyüttük ama Almanlar küçüldü." Bu söz aslında Kürdistan için söylenmeliydi. Tarihin benzer dönemlerinde süreci bilerek ve görerek yaşayanların çektiği sıkıntıları ancak kendileri bilirler. Eskiyi yaşamakta direnenlerin olumsuzlukları kendileriyle sınırlı değildir. Kendi kişiliklerinde binlerce yılın karanlığını korumakta ve yeniye giden yolları tıkamaktadırlar. Savaştıkları düşmanlarını kendi içlerinde bilerek-bilmeyerek koruyanların tutuculukları ile devrim arasındaki çelişki müthiş boyutlardadır. Sömürgecilik, işbirlikçilik, sosyal-şovenizm devrimcilik adına devrim partisi içinde yaşanılmakta ve buna sevdalanılmaktadır. Kadrolar kendi küçük dünyalarını koruyup onarmak isterken, kullandıkları tuğlaların parti etrafında örülmeye çalışılan sömürgecilik duvarını daha da yükselttiğinin farkında değildirler. Kongre süreci boyunca bu gerçekler anlatılıp kavratılmaya çalışılır. Devrimin doğum sancıları ağırdır. Dünün iddiasız insanlarına çağın en görkemli devriminde dev adımlar attırmak, yüzyılların kayıplarını aylara hatta günlere sığdırmak dile kolay. Ama Kürdistan gerçeği, Kürdistan devrimi gerçeği de budur. Başka türlü bir yaklaşım ve tempo gelişme şurda kalsın, durumu kurtarmaya bile yetmez.

Burada çatışan iki çizginin nasıl mevzilendiklerini iyice anlamak gerekir. Bazıları hangi tarafta savaştıklarının farkında değildirler. Aslında bir kişi tarihle hesaplaşmaktadır. Bu durum, Kürdistan'daki ilişki ve çelişkilerin o ana kadar-ve daha sonra da-büyük ölçüde bir sis perdesinin altında varlığını sürdürmesinin bir sonucudur. Bu sis perdesi silindikçe, görünen ve görünmeyen çemberlerin PKK Önderliği etrafında örüldüğü ortaya çıkar. Fakat sis perdesinin kalkması ve herkesin hangi çemberde yer aldığını kendisinin de net olarak görmesi için, bir hayli çaba ve gelişme lazımdır. Tarihsel gelişme burada iki gerçeği dev boyutlarıyla ortaya çıkarır. Sömürgecilik denilen ahtapotun derinliğine ve genişliğine nerelere kol attığını, yaşamı tümden nasıl sardığını, tıpkı bir buzdağı gibi nasıl gövdesini su altında saklı tuttuğunu ortaya koyuyordu. Bu su altında görünmeyen dev gövde insanların beyinlerine, yüreklerine girmiş, her hücreye yer tutmuş, insanların doğal yapısının ve günlük yaşamının bir parçası olmuştu. Bu durum mücadele saflarında kişilik sorunu olarak ortaya çıkıyor ve parti 3. Kongresi'nde mutlaka aşılması gereken bir engel olarak kendisini dayatıyordu. Diğer yanda, bütün sorunlarla tek başına savaşmak zorunda kalan Parti Önderliği'nin dönemi kurtarmak, daha doğrusu tarihin gidişine yön vermek için gösterdiği yüksek çaba ve duyduğu sorumluluğun sis perdesi aralanınca bütün heybetiyle ortaya çıkması vardır. Kürdistan devrimi adına yüklenilen tarihi misyonun PKK Önderliği olarak kurumlaşması ve geliştirilmesi toplumun geleceği için mutlaka başarılması gereken bir görevdir ve bu da Parti Önderliği'nin kendi çabalarının bir eseri olarak tarihteki yerini alır.

PKK 3. Kongresi'yle birlikte, Kürdistan devrimini zafere götürecek olan örgüt denilebilir ki esas şeklini alarak kurumlaşmıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu döneme gelindiğinde, düşünceden eyleme kadar devrimin tüm sorunlarının nasıl ele alınıp çözüleceği ayrıntılarına dek netleştirilmiştir. Bu sonuçlara varılırken, her türlü kalıpçılıktan ve reçetecilikten kaçınılmış, iç ve dış dayatmalara karşı muazzam bir direniş sergilenerek özgür ve bağımsız Kürdistan politikası ve bilimsel sosyalizm yolundan taviz verilmemiştir. Özgür bireyle birlikte özgürlüğü ve bağımsızlığı an be an düşünceden eyleme kadar her alanda inşa eden parti bizzat Kürdistan devrimi koşullarında pratikte çelikleştirilmiştir. Öz güce dayanma ilkesi titizlikle korunarak reel sosyalizmin bütün dünya devrimci hareketleri üzerinde yarattığı tahribattan etkilenilmemeye büyük bir özen gös-

terilmiş, bundan bilimsel sosyalizm güçlenerek çıkmıştır.

Belirtmek gerekir ki, Parti Önderliği 3. Kongre sonunda idealindeki örgüte son şeklini vererek buna ulaşmıştır. Ne var ki militan kadronun dikilen bu dev elbise içinde cüce kaldığını, daha doğrusu taktik önderliğin devrim ilerleyip yükseldikçe bocaladığını ve Parti Önderliği'nin güç ve enerjisinin çoğunu kendisiyle uğraşmaya mecbur ettiğini görmekteyiz. 3. Kongre'ye kadar esas olarak iç ve dış saldırılar ortamında PKK'ye esas şeklini veren Parti Önderliği, kongre sonrasından başlayarak, bu örgütün militanını güçlendirmek için bütün çabasını harcamıştır.

Sömürgecilik ve buna bağlı olarak biçimlenen eski toplum yapısının, toplum ve bireyin derinliklerine ne denli nüfuz ettiği gün geçtikçe daha da korkunç ve net biçimde ortaya çıktı. Dünya devrimlerinde üzerinde pek az, hatta hiç durulmayan kişilik sorununun Kürdistan'da atılan her adımda bir tuzak gibi pusuda beklemesi devrimimizin en dezavantajlı yanıydı. Sömürgeciliğin dolaylı uzantısı durumunda olan eski toplum özellikleri, özel savaşın, tasfiyeciliğin ve ajan-provokasyonların güç aldığı, içinde geliştiği bir zemin oluyordu. Daha önce ortayolculuk statüsü içinde değerlendirilen bu durumun devrim geliştikçe daha da tehlikeli bir hal aldığı ortaya çıktı. Temsilini Parti Önderliği'nde bulan PKK'nin, tarihsel çıkışları önünde bir izolasyon tabakası gibi durup bu çıkışları körelten, tıkatan ortayolculuk, düşmandan gelen tüm saldırılara karşı kapıları açık bırakarak adeta bir hırsız feneri vazifesi görüyordu.

Bu durum PKK'nin atılımcı ruhunu köreltmesi, düşmana rahat nefes aldırması ve partiyi vasat gelişmelere mahkum etmesi sonunda düşmana kendisini toparlama ve inisiyatifi ele geçirme fırsatları sunması bakımından önderliğin temposuyla savaş halini yaşıyordu. Böylelikle önderliğin çabaları boşa çıkarılmakta, önderliksel çıkış daha vasat düzeylere çekilerek etkisizleştirilmeye çalışılmakta ve objektif olarak bir başka "önderlik" çizgisi mücadeleye egemen kılınmış olmaktaydı.

Sömürgeci egemenliğin varlığını güvenle sürdürmesindeki önemli etkenlerden biri de eskiden beri inisiyatifi ve her türlü gelişmeyi kendi kontrolünde bulundurmayı başarmış olmasıydı. Bu pozisyon ilk sefer, PKK Önderliği'nin ortaya çıkışıyla bozulmuştur ve önderliğin tutturduğu tempo, artık sömürgeciliğin erişemeyeceği bir düzeyde gelişmeler yaratmaya koyulmuştu. Önderlik temposunu tutturmak, buna eşlik etmek çok önemliydi. Parti Önderliği'nin çalışma ve yaşam tarzında ifadesini bulan bu yüksek çalışma düzeyi, bir kez inisiyatifi elinden kaçıran düşmana hiç beklemediği biçim ve yerlerden yönelerek düşman strateji ve taktiğini felce uğratmaya, onu boşa çıkarmaya dayatılmıştı. Muazzam güç dengesizliği koşullarında düşman pençeleri altında ezilmemek, umudu ve varlığı an be an korumak, onu sürekli güvencede tutmak ancak bu tempoyu tutturmakla mümkündü. 12 Eylül faşizminin harekete geçirdiği kumsaati, ayarlandığı gibi çalışmakta, fakat önderlik temposu bununla eşzamana düşmemek için tüm yaratıcı çabasını sarfetmekteydi. İç ayak bağları dıştan dayatılan imha çabalarına zaman zaman eşlik etmekte ve önderliği geri çekerek düşman inisiyatifi sınırlarına ulaştırma rolünü oynamaktaydı.

3. Kongre'nin hemen sonrasında yaşanan kongreyi boşa çıkarma çabaları, özel savaşla omuz omuza verince, tempo tekrar düşer ve düşman bundan umutlara kapılır. 3. Kongre'nin ortaya çıkarıp mahkum ettiği tehlikeli yaklaşımların kongrenin hemen sonrasında yaşanması sorunun ciddi ve direngen olduğunu kanıtlamaktadır. Bu durum kendi içinde iki gerçeği de şu şekilde ortaya koymuştur: Birincisi; çizgi ve sınıf dışı tutumun artık kendisini ortaya koyarak ölümünü kendi eliyle hazırlamasının ortamının yaratıldığı, partinin netleşmeyi kayıtsız şartsız dayattığı gerçeği, ikincisi; kongre sürecini tam yaşayamayan birçok kadronun kongreden tek yanlı ders çıkardığı ve bu tutumlarıyla, kongrede mahkum edilen sınıfdışı bir eğilimi biricik sorun haline getirip buna yüklenerek, karanlık amaçlarına ulaşmak isteyen feodal komplocuğun ekmeğine yağ sürmüş olmalarıdır. Ortayolculuk bu dönemde eski alışkanlığı olan kararsızlık ve ikircikliği aslında yaşayamaz. Düpedüz feodal komplocuğun etkisine girer ve fiziki varlığını bile ancak Parti Önderliği'nin duruma müdahale etmesi sayesinde kurtarır. Önderliğin yoğun müdahale ve çözümlemelerine rağmen, birçok yönetici kadro, sorunu bir sınıfın parti içindeki potansiyel gücü olarak değil, bazı kişilerin kötü niyeti olarak görmeye ve tedbirleri bu düzeyde ele almaya çabalar. Bu eksik ve yetersiz yaklaşım, tehlikenin 4. Kongre'ye kadar belli düzeylerde yaşamasını beraberinde getirir.

3. Kongre sonrası dönemde, parti, kongre çizgisi ve hedefleri doğrultusunda halk savaşını ve halk ordulaşmasını bir üst düzeyde dayatırken, sömürgeci düşman, partinin bu çıkışına kurumlaşmış bir özel savaşı bütün boyutlarıyla dayatır. TC tarihinde ilk sefer özel savaş bütün devlet kurum ve kuruluşlarına egemen kılınır ve Türk devleti, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini birincil sorunu olarak karşısına alır. Bu durum mücadelemizde bir üst aşamaya tekabül eder. 3. Kongre çizgisi içten ve dıştan gelen tüm engellemelere rağmen, gücünü ve doğruluğunu tartışmasız olarak pratikte kanıtlamış, parti taktiğinin sınırlı da olsa uygulanmasının yarattığı tarihi sonuçlar dost-düşman herkesin kabul ettiği gerçekler olarak yerlerini almışlardı. 12 Eylül faşizmi dahil, TC'nin klasik inkar politikası büyük bir darbe almış, Türk devleti bütün dünya kamuoyuna karşı takındığı maskesini indirerek gerçek yüzüyle ortaya çıkmak zorunda bırakılmıştı. 3. Kongre'de parti içinde yaratılan netlik, kongre sonrasında sömürgecilikle çeşitli düzeyde bağları olan tüm kurum, çevre ve kişileri açığa çıkarmış, ulusal düzeyde düşman netleşmesini bütün yönleriyle pratikte açığa çıkarmıştı. TC, sosyal şovenizm, ilkel miliyetçilik ve bunların dümen suyunda yüzen irili ufaklı gericilik odakları pratikte netleştirilerek tarih ve halk karşısında sorguya çekilmiştir. Bu durum tarihi ve devrimci bir yargılama hareketiydi ve o ana kadar sanık sandalyesinde oturanlar şimdi yargılayanları yargılayacaklardı.

Bu atılım, halkımızın bilinen destek ve katılımını bir üst düzeyde savaşan, ordulaşan bir katılım düzeyinde gerçekleştirmesini sağlamıştır. Bu yönüyle 3. Kongre sonrası dönem, parti içinden başlayarak dalga dalga büyüyen ve etki alanı genişleyip derinleşen bir netleşme hareketidir. Tarihte ilk kez Kürdistan halkı gerçek kimliğiyle insanlık karşısına çıkma bilinç ve cesaretini almış, bunun yanısıra Türk devleti, eskiden olduğu gibi, sömürgeci sistemi geleneksel tarzda sürdüremeyeceğini itiraf etmek zorunda kalmıştı.

PKK 3. Kongresi'nden günümüze kadar geçen beş yıla sığdırılan kazanımlar nelerdir ya da gelişmeler hangi ölçülere vurularak değerlendirilmelidir? Söz konusu edilen tarihi kazanımların, tarihten devralınan niceliklere yenisinin katılması olmadığını söyledik. Bu gelişmeler tek cümleyle, bir toplumun, bir yaşamın yok olmaktan kurtarılarak bir üst düzeyde kendisini çağdaş ölçülerde varetme yoluna sokulmasıdır. Bu bakımdan harcanan çaba ve emekler, kaba bir tarzda gerçekleşen kol-bacak yorgunluğuyla ifade edilemez. Aynı şekilde, hazır imkan ve güçlere mekanik tarzda yön verilerek başarılan bürokratik bir çalışmanın kapsamı içinde ele alınamaz. Kürdistan toplumunun ulusal devrimci dinamikleri, zaman ve mekan itibariyle parçalanmış, yanyana olmaktan uzak, her parçası bir yana savrulmuş ve çoğu toprak altında kaybolmuş kırık bir mozaik gibidir. Daha da kötüsü her parça içte ve dışta imhacı güçlerin etkisi altında, onlara bağlı bir edilgenliği yaşamaktadır. Toplumun sağlıklı ve elle tutulur biçimde bir evrimi yaşamaktan uzak olması, hem tamamen imhadan kurtarılmayı, hem de fethedici bir devrim yürüyüşüne seferber edilmeyi mutlaka başarılması ve hem de birlikte ele alınması gereken bir görev olarak ortaya koymaktadır.

Buna karşın, üzerinde hareket edilen zemin, son derece kaygan, istikrarsız ve her yanı tehlikelerle dolu bir alandır. Bu zemin üzerinde yaşayan Parti Önderliği'dir. Devletler hukukunun ve uluslararası-bölgesel çıkar çelişkilerinin en karmaşık olduğu ve yönünün an be an değiştiği bu alanda aldığı durum, demoklesin kılıcı misali her an biçmeye hazırdır. Gelişme ve değişmeler her an trajik bir sonla noktalanabilir. Kimse kimseye bir güvence vermemiştir ve dünyaya egemen olan adalet ve hukuk düzeni fırsatlar doğunca güçlünün zayıfı yemesi biçimindedir. O durumda her şeye dayatılan tek güç "çıplak insan yüreği" nden başka birşey değildir. Dayanılan bir tek güç varsa, o da büyük umut ve amaçlar ile halka ve tarihe karşı duyulan yüksek sorumluluk duygusudur.

Kürdistan gibi, ilişki ve çelişkilerin çok yönlü ve karmaşık olduğu, bölgede olduğu kadar dünyanın en etkili güçleriyle de gizli-açık etkileşim, hesap ve pazarlık konularının olduğu bir ülkede denklemler her zaman çok bilinmeyenli türdendir. Oldukça geniş bir ilişki ve çelişkiler ortamında bir anda sergilenen birçok oyunu kurallarına göre ve ustaca oynamak sanıldığı kadar kolay değildir. İlk başlarda az da olsa dostluklarına, yoldaşlıklarına, hatta varlıklarına haklı olarak değer verilip hesaba katılanların çoğu zaman objektif ve bazen de subjektif olarak karşı tarafta yer almış olmaları mevcut güç dengesizliğini daha da bozmuştur. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin çok büyük sinsilikle dışarda ördüğü tezgahlar, çeşitli kanallardan incelip süzülerek parti içindeki uygun odaklarla bağlantı kuruyordu. Zindan-Avrupa bağlantılı tasfiyecilik ve provokasyona güç veren ortayolcu zemin, sömürgecilik ve emperyalizmin taktiğiyle çakışır düzeyde paralellik kurarken, ülkedeki silahlı mücadele pratiği de aynı konumu özel savaş taktiğiyle yaşamaktaydı. Belirtmek gerekir ki bu süreçte bütün zıtlıklar en keskin biçimde yaşanmış ve çizgiden her sapışın beraberinde getirdiği imhadan kurtuluş, kılpayı ve anlık olarak başarılmıştır.

1987-88 yılları, partinin tüm gücünü özel savaşı boşa çıkarmaya seferber edip bu çemberden kurtulmaya çalıştığı yıllardır. Özel savaşın kurumlaşarak güçlendirilmesi, aynı zamanda, gerillanın vasat ölçülerde konuştuğunun ifadesiydi. Yine kurumlaşmış özel savaş, mücadelemizin kısa sürede imha tehlikesini atlattığının bir başka ifadesiydi. Düşmanın kurumlaşmış özel savaşla dayattığı, imhadan ziyade, önce savaşı sınırlandırma ve ardından imhayı gerçekleştirmektir. Özel savaş, sadece ilk etapta göze çarpan özel vali, özel kolordu, çetecilik vb. değildir. Faşist sömürgecilik, bütün uluslararası yükümlülüklerini ve insani ölçüleri bir yana itmekle kalmamış, kendi yasalarını da bir yana bırakarak, kanun hükmünde kararnamelerle her çılgınlığı çekinmeden ve önünde bir muhalefet görmeden sergilemektedir. Hükümet özel savaş hükümetidir ve parlamento asma yaprağından başka birşey değildir. Emperyalizm Türk sömürgeciliğinin bu politikasına güç verip mücadelemizi Avrupa'da kıskaca almaya çalışırken, Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçilik eskiden beri sürdürdüğü ihanet politikasını yeni döneme uygun olarak özel savaşla bütünleştirmeye pozisyon alıyordu. Türk solu tamamen sustulmuş, Türkiye cephesi tamamen özel savaşın yarattığı etkiyle, faşist devletin dümen suyunda seyrediyordu. Sol maskeli Kürt işbirlikçiliği Avrupa'da emperyalizmin kucağında pusuda yatmakta ve mücadelemize saldırmak için kendince uygun anı beklemekteydi. Daha önce "Kürt sorununun çözümüne evet, PKK' ye hayır" şeklinde yükseltilen emperyalizmin sesi, bu sefer "PKK'ye evet, APO'ya hayır" biçiminde ortaya çıkmaya başladı. Bu durum, emperyalizmin provokasyona büyük bir umut bağladığını ve PKK içindeki zayıflıkların bu güçler tarafından iyi takip edildiğinin bir işaretiydi. Ama dışımızda bunlar yaşanırken içimizde kaç kişinin buna kafa yorduğu bir başka soru olarak ortaya çıkıyor. Provokasyonun bir-iki kişinin çılgınlığı ile açıklanamayacağını söylemek için kahin olmaya gerek yoktur. Ne var ki özellikle Avrupa'da partiyi temsil ettiğini sanan arkadaşların günlerce provokatörle tartışma yürüttüklerini ve saflıktan öte durumlara girildiğini bugün herkes biliyor. Gerçekten bu durumun parti adına sindirilmesi çok büyük tahammül gücü ister. Mevcut durumu ve Parti Önderliği'nin mesajlarını kadrolardan daha iyi anlayan halk, tereddüt etmeden provokasyonun üzerine yürür.

İran-Irak savaşının ateşkesle sonuçlanması PKK aleyhine bir duruma dönüştürmek isteyen düşman, danışıklı döğüşle Halepçe katliamını gerçekleştirir ve ilkel milliyetçiliği tamamen teslim alır. Öteden beri ihaneti meslek edinen ilkel milliyetçilik, artık açıkça Türk çeteciliğine soyunur. Ulusal ve uluslararası kamuoyunda devrimin lehine dönüştürülmesi gereken gelişmeler de ilkel milliyetçiliğin Türk sömürgeciliğiyle el ele vermesiyle TC'yi ve sömürgeciliğini meşrulaştırma, "İnsani ve demokrat" gösterme şovlarına dönüşür. Halkın ve tarihin başına bela olan bu illet, diri haliyle olduğu gibi, ölü haliyle de devrimin önünde engel olacağını ortaya koyar ve kendisini leş gibi yol ortasına uzatır. Bu yüz karası pisliği temizlemek PKK'nin namus borcu olur.

Bu sırada ülkedeki silahlı mücadele, yaşadığı sağ savunmacılık ve taktik dışılıkla özel savaşın "savaşı sınırlandırma" çağrılarına pratikte olumlu cevap verecek bir konumu yaşar. Taktik dışılık sonuna kadar vardır. Halbuki özel savaşa dayatılması gereken, gerilla savaşı ve halkın örgütlendirilmesidir. Eylemsizlik, vuruş tarzında kendini imha etme, örgütsüzlük ve kendiliğindencilik, güç büyütme yerine hazır müdahale ve takviye güçlerini de boşa çıkarma-dağıtma yaşanmaya devam eder. Bu sırada düşman 1988'i kader yılı ilan etmiş ve varını yoğunu ortaya koymuştur. Bu dönemeç yılı, Parti Önderliği'nin talimat ve perspektiften eğitilip silahlandırılmış hazır güçleri alana aktarmaya kadar, savaşı beslemek için varını yoğunu ortaya koymasını kaçınılmaz kılar.

1989'a gelindiğinde özel savaş önemli ölçüde zayıflatılıp boşa çıkarılmış, fakat mücadelenin iç sorunları büyük tehlikelere gebe bir rotaya girmiştir. Gelişmenin doğal sorunlarının yanısıra parti öncülüğünün aşınmasını beraberinde getiren yönetim, çalışma ve yaşam tarzı, adeta partiye yeni bir kimlik kazandıracak niteliktedir. Sorun başından beri varolan ve dönemsel olarak daha da çekilmez bir hal alan taktik önderlik sorunundur. 1988'in özel savaş aleyhine kapanması beraberinde ulusal kurtuluş saflarında nicel bir büyütme yaratmış, fakat bu nicelik büyüme nitelik gelişmeye dönüştürülemediği gibi, tehlikeli bir rotaya sokulmuştu. Taktik önderlik mücadelenin hangi badirelerden geçtiğini düşünüp görev ve sorumluluklara kapsamlı yaklaşmadan uzak durup adeta gününü gün ederken, iki çizgi halinde, birbirlerine karşıt gibi görünseler de parti çizgisini aşındırarak adeta parti içinde yeni bir önderlik ve bunun potansiyel olanaklarını yaratırcasına hareket eden iki eğilim, 1989-90 pratiğinde en ciddi mücadele sorunu olarak kendisini dayatmaktadır. Bu durum parti tarihinde büyük bir yozlaşmanın ve çürümenin yaşanmasıdır. Parti Önderliği durumu önceden görür ve 1989 kışından başlayarak mücadelenin yeni döneme uygun atılımla bir üst boyuta sıçratılması için yoğun hazırlıklara girişir. O yılın baharından başlayarak yıl boyunca, o zamana kadar görülmemiş nicelik ve nitelikte eğitilmiş kadro, müdahale ve takviye gücü olarak ülkeye gönderilir.

1989 sonbaharına kadar düşman çaresizdir. 1988'i kaybettikten sonra yeni bir taktik geliştirememiştir. Askerlik yasasının kısmen doğru ele alınması ve halkın mücadeleye yoğun katılımı özel savaşı büyük bir çıkmazla karşı karşıya getirmiştir. Döneme ve gelişmelere parti çizgisi doğrultusunda bir merkezileşme, örgütlülük ve eylemlilikle eşlik edilmesi 1990 yılında özel savaşı tamamen bitirebilir ve muazzam gelişmelere yolaçabilirdi. Ne var ki tam da bu sırada kontra pratiği özel savaşın imdadına yetişir. Bir yanda mücadelenin kalbi durumundaki Botan'da onbinlerce taraftar partiye düşman hale getirilip kaçırtılırken, yine aynı alanda, büyümenin en fazla gelişmesi gereken bir yerde yerel gericilik işbirliğine gidilerek saflara bir tek kişi alınmaz ve taktik bu şekilde yatırılır. Yine mücadeleyi sürekli besleyen bir şahdamar durumundaki Akademi'de, Parti Önderliği'ne en yakın bir sahada bir yanda Akademi faaliyetleri sabote edilip boşa çıkarılmaya çalışılırken, aynı zamanda komployu en üst düzeye tırmandırmanın hazırlıkları yapılıyordu.

1989 yazındaki gelişmeler sorunların bir konferansta tartışılıp çözüme kavuşturulmasını gerektiriyordu. Bunu pratik faaliyetleri yürüten taktik önderliğin görüp önermesi gerekirken Parti Önderliği büyük hazırlık ve katkılarla konferansa gidilmesi talimatını gönderir. Buna karşı, konferansı bilinçli ve açıkça yaptırmama, sabote etme, dolaylı boykotlardan tutalım bütün bu gelişmelerle uzlaşılarak bir Ağustos bloku oluşturmaya kadar gidildi. Konferans, objektif olarak parti çizgisini dış-

talama üzerinde uzlaşmaydı. Bütün uyarı ve talimatlara rağmen, 1990 toplantısı yaraya bir de tuz biber eker. Ardından, bilinen 1990 yılı ve bahar atılımı beklenirken, üstüste yaşanan büyük kayıplar, gerillanın bütün yıl boyunca halk desteğine ve serîhildanlara rağmen pasif savunmaya çekilmesi, katılımı kucaklayamaması, yapının baştan başa iç sorunlarla kaynaması... Gelişmeler kimler tarafından ve hangi gerekçeyle bu yöne sürüklenirse sürüklensin, açıkça yeni bir çizgi ve kimliğin, hatta önderliğin dayatıldığı ortadadır. Bütün uyarı, müdahale ve talimatlara karşı bu kadar direnilmesinin başka izahı olamaz.

Parti 2. Ulusal Konferansı durumu daha köklü ele alarak düzeltme çabasıdır. 1990 baharından başlayarak Parti Önderliği çabalarını bu yönde yoğunlaştırır. Bu sırada tohumları zindanda atılan "ılımlı PKK" faaliyeti alttan sinsice yürütülür. Bu kez plan oldukça iddialıdır ve kozlarını açıkça kongrede ortaya koyacak şekilde kendinden emin bir çalışma vardır. Bu kadar kendinden emin çıkışların güvendikleri yerler olsa gerek. Bazı yerlere tohumlar atılmış, kongre bileşimi için bazı hesaplar yapılmış ve günü gelince meşhur "bomba" patlatılacaktır.

Aslında oyun bu kapsamla sınırlı değildir. Zaman ve mekan biraz göz önüne getirildiğinde son derece kapsamlı, hesaplı ve ustaca olduğu açığa çıkar. Körfez bunalımıyla yeni bir aşamaya sıçrayacağı kesin olan Kürdistan devrimi ve PKK'nin etrafındaki çemberin daraltılması çeşitli yerlerden mevzilendirilen güçlerin zamanı gelince oyundaki yerlerini almaları ile başlar. Önce ilkel-milliyetçilik kayıtsız şartsız teslim alınıp yeni bir kontra gücü olmaya mecbur edilmiştir. Ardından TC, Kürtlerin "hamisi" pozuna bürünüp dil serbestliği vb. kartlarını oynayarak Güney ve Kuzey Kürdistan halkına birlikte seslenir. Güney'deki "önderliği" de yanına alarak reformların ve demokrasinin meziyetlerinden söz edilir. HEP bu amaçla oltaya takılmış olan bir başka yemdir. Bir yanda reform kapıları aralanırken, diğer yanda Güney'deki "önderlikleri" yanına alan TC aba altından bir başka sopa daha gösterir. Amaç PKK'yi halktan koparmak, çizgisiyle başbaşa bırakmaktır. Aynı sıralarda "ılımlı PKK" meşhur ilanını yaparak gerilla savaşının önemini kaybettiğini, PKK tabanının ve taraftarlarının barışçıl serîhildanlarla sonuca gitmek istediklerini, partinin kuşatılmış olduğunu zırvalayacaktı. Nitekim böyle oldu. Şener provokatörü bunu zamansız yapıp başaramayınca, TC'nin yeni büyükelçisi Celal Talabani aynı önerileri yazılı ve sözlü iletmeye devam etti, halen de bunu sürdürüyor.

Bellibaşlı çerçevesi bu olan ve irili ufaklı birçok yardımcı oyunla tezgahlanan planın bütün faktörleri bir bir boşa çıkarılır. Ama ahtapotun kollarını bir bir kesmek öyle kolay değildir. Sürekli ve büyük duyarlılıkla çareler geliştirilmese anlık bir gaflet her şeyin sonunu getirebilir. Çünkü tehlikeyi bütün yönleriyle önceden görüp tedbir geliştirmek taktik önderliğin uğraştığı bir iş olmamıştır. Herkes mücadeleyi kendi kapsamında tek yönlü düşünmekte, kendi bildiğince yürümektedir. Ağacı görüp ormanı görememe misali bir durum yaşanmaktadır. Bu durum karşısında düşman planının tersyüz edilmesi, dezavantajların avantaja dönüştürülmesi hayati önem taşır ve bu da Parti Önderliği'nin sorunlara yaklaşımı ve çözüm getirme tarzıdır. Parti 4. Kongresi'ne gelinirken sorunlar içiçe bu şekilde yığılmış ve çözüm beklemektedir.

Parti 4. Kongresi, büyük bir netlik ve aydınlanma zirvesi olan 3. Kongre'nin dördüncü yılında artık her şeyin uygulama keskinliği düzeyinde ele alındığı yeni bir zirvedir. Birkaç cümleyle ifade edilen bu gerçek, çok büyük gelişmeleri içerir. Bu gelişme, parti ve mücadelenin gücünü, kapsamını ve birikimini ispatlar. Dört yıl boyunca çizgiyi saptırma, önderliği boşa çıkarma ve imhayı eşiğe getirme pratiğinin sahipleri etkisizleştirilir ve çizginin zaferi ilan edilir.

Parti 3. Kongresi'nin beşinci yılında devrim oldukça farklı ve yüksek bir aşamadadır. Bir halkın kimlik sorunu çözümlenmekle kalınmamış, artık tarihi sözünü söylemeye hazırlanan, düşmana nihai darbeyi vurmak için yekvücut haline gelen görkemli bir halk birliği tarihteki yerini almıştır. Bu kazanım sadece Kürdistan halkının binlerce yıllık tarihi boyunca yitirdiklerinin yeniden kazanılması değil, yetmiş yıllık reel sosyalizm pratiği sonunda insanlığa kaybettirilenlerin de PKK önderlik çizgisinde bilimsel sosyalizm adına yeniden kazanılmasıdır. Bu durum sadece niceliksel değil daha çok niteliksel gelişmelerin varlığını ortaya koyar. Bugün sadece kısa bir dönem öncesinde her an imhayı eşiğe getirebilen tehlikeli durumlar büyük ölçüde bertaraf edilmekle kalınmamış, bu tehlikeleri yaratan zeminler de zayıflatılmıştır. Bu dönemde geliştirilen çaba ve tedbirler devrimin çıkış yaptığı ve dayandığı zemini son derece güçlendirirken, bu zeminlere dayanarak oldukça kapsamlı atılımlar yapmak ve sonuca gitmek son derece uygun bir hal almıştır. Gelinen aşamada ilkel milliyetçilik eski politikasını sürdürmekle birlikte, partimizin dayattığı taktik sonunda tamamen köşeye sıkışmış ve hızlı bir tükenişi yaşamaktadır. Geç ve yetersiz hazırlıklarla da olsa, Güney Kürdistan'da sürdürülen çalışmalar ve sınır boyunun müstahkem bir konuma getirilmesi, siyasal ve ideolojik olarak bu sahte önderliklerin ipliğinin pazara çıkarılması bunları halktan tecrit etmiş ve kirli planlarını yaşama geçirme fırsatı verilmemiştir.

Düşmanın sahte reform çabalarının bir parçası olan "ılımlı PKK" yaratma ve halkımızı partiden koparma taktiği sadece boşa çıkarılmakla kalınmamış, son parlamento seçimleriyle rüzgarın tersten estirilmesi misali düşman taktiği düşmanın başına bela edilmiştir. TC özel savaşın bir parçası olan erken seçim taktiğiyle rejim ve parlamentosuna meşruluk kazandırmak, halkımızı da bu tuzak içine çekmek isterken, tam tersi bir ürünü biçmek zorunda kalmıştır. Bu durum PKK stratejisi içinde, stratejiyi son derece güçlendiren büyük bir taktik zaferdir. Bu taktik zafer tarihte ilk kez halkımızı içte ve dışta inkar edilmez bir biçimde politik bir birlik, politik bir güç durumuna sokmuş, ulusal kongreye giden yolda son derece uygun ve güçlü bir ortam yaratmıştır. Bu mevzi, ne TC'nin ve ne de dünya devletlerinin reddedemeyecekleri şartlarda hayat bulmuştur. Seçim taktiği, bir taşla çok sayıda kuşu vurma misali kazançlı bir atılımdır.

Partimizin silahlı mücadele taktiği, Parti 4. Kongresi'nden sonra önemli ölçüde oturarak silahlı mücadelenin daha üst düzeyde sürdürülmesi ve ordulaşma önündeki iki büyük engel olan eylemsizlik ve gerillanın belli alanlara sıkışması handikapları aşıldı. 1991 eylemliliği 4. kongre'de ulaşılan sonuçların nasıl hayat bulduğunun bir ifadesidir. 1991 atılımı, devrimimizde yeni bir aşamayı, Botan-Behdînan Savaş Hükümeti aşamasını tarihi bir görev olarak ortaya koymuştur. Bugün partimiz gerilla ve serîhildanın yanı sıra seçim taktiğini doğru değerlendirerek Türk siyasi sistemini felç eden Türkiye devrimci-demokratik güçlerine yeni bir platformda devrimci potansiyelini harekete geçirme imkanını sunan çıkışıyla üç sağlam ayak üzerinde tarihin seyrini ve Ortadoğu'daki statükoyu daha güçlü bir biçimde zorluyor.

Başta askeri ve siyasi ordulaşma olmak üzere, devrimci faaliyetlerin hemen her sahasında atılan adımlar sadece taktik başarılar olarak değil, stratejiyi güçlendiren atılımlar olarak değerlendirilmelidir. Silahlı mücadele alanında 1991 çıkışının yaygınlaştırılması kısa bir sürede nitelik sıçramaları beraberinde getirebilecektir. Bu gelişmelerin daha şimdiden bütün dünyanın Kürdistan gerçeğini derinden düşünüp bundan sonra atacakları adımlarda sahipsiz ya da sömürgeciliğin otoritesi altında bir ülke olarak değil, halkımızın otoritesinin güçlendiği bir ülke olarak hesaba kattıklarını göstermiştir bile.

Buraya kadar olan gelişmeleri daha çok Kürdistan devriminin iç koşullarındaki durum çerçevesi içinde ele aldık. Ne var ki PKK önderlik hattının damgasını vurduğu Kürdistan devrimi, kendi başına ve dünyadan kopuk ele alınamaz. Daha doğrusu PKK Önderliği'nin geliştirdiği bu devrim, tamamen evrensel ölçüleri içermektedir. Bundan daha da önemlisi PKK'nin mücadelesinde ortaya çıkan birçok sonucun reel sosyalizmin ulaşamadığı sonuçlar olmasıdır.

PKK'de somutlaşan sosyalizmin reel sosyalizm olmadığını belirttik. PKK' de somutlaşan sosyalizm, reel sosyalizmin çöküşe gittiği, sosyalizm arayışı içindeki on milyonlarca insanın kanı, insanlığın beşte dördünün bir asıra yakın süre boyunca harcadığı emek ve çabalarına karşılık düşen kazanımların üzerine çizgi çekildiği bir sırada, reel sosyalizmin doğru eleştirisi temelinde yükselir. Reel sosyalizme karşı takınılan tutum, sadece ondan uzak durmak ya da bazı uygulamalarını teorik olarak eleştirme düzeyinde kalmamıştır. PKK'de somutluk kazanan bilimsel sosyalizme doğru yaklaşım ya da bilimsel sosyalizmin bizzat mücadele içinde hayat bularak zenginleşmesi, PKK Önderliği'nin geliştirdiği çizginin en önemli yanıdır. Bu gerçeği görememek, PKK hareketini Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi sınırlarına hapsetmek, Kürdistan devrimini de dünya devrimi ve insanlığın kurtuluş mücadelesinden koparmak anlamına gelir.

PKK'nin devrimin temel konusu olan insana yaklaşımı, reel sosyalizmden tamamen farklıdır. Bu durum PKK'nin en ayırdedici özelliğidir. Dahası bu gerçek hiçbir zaman sadece sözlü bir yaklaşım düzeyinde kalmamıştır. Reel sosyalizmin uygulamasında devrimin can alıcı sorunlarının çözümü ve devrimin geleceğinin güvenceye alınmasında insanın beyinsel, kültürel ve ahlaki gelişimine, bir bütün olarak devrimci kişiliğin yaratılmasına, makinalarla üretimin nicel artışı kadar önem verilmemiştir. Bugün çöküşe gitmiş olan reel sosyalizm gerçeğinde en çok kendisini ortaya koyan budur. PKK'de insan faktörü daha başından beri büyük bir özenle ele alınmış, özellikle parti 3. Kongresi'yle birlikte kişilik sorunu konusunda derinleştirilen tahlillerle, kabaca, dar sınıf kategorilerine saplanıp kalmanın kanıtlanmış yetersizliğinin aşılmasında bilimsel sosyalizm adına büyük adımlar atılmıştır. Bunun taşıdığı önem ve ortaya koyduğu pratik sonuçlar mücadelemiz içinde net olarak görülmektedir. Leninist partinin bürokratik bir aygıt haline gelerek, içinden çıktığı ve nihai kurtuluşa götürmesi gereken sınıfa nasıl yabancılaştığını çok iyi gözlemleyen ve yaratıcı sonuçlar çıkaran PKK Önderliği, reel sosyalizmin bu önemli hatasının mücadelemizde yapmaması için yoğun çaba harcamıştır.

Sosyalizmin dar sınıf çıkarları kapsamına sıkıştırılamayacağı, proletaryanın kendisini insanlık durumuna getirmeden bir dünya sistemi olan sosyalizmin zaferinden söz edilemeyeceği gerçeğinin yanısıra, sınıfların bilinen klasik tanımlanmaları ile günümüzde sosyalizmin temel sorunları karşısındaki gerçek tutumlarının taşıdığı öneme PKK Önderliği tarafından parmak basılmış ve sosyalizmin gerçek dinamiklerinin günümüzdeki durumuna açıklık getirilmiştir. PKK 4. Ulusal Kongresi'ne sunulan Politik Rapor, sadece partimizin dört yıllık mücadelesinin bir bilançosunu değil, bundan daha çok, bilimsel sosyalizmin temel gerçeklerine günümüzde doğru bir yaklaşımı ortaya koyar. Bu yaklaşım düzeyi bilimsel sosyalizme önemli bir katkıdır ve reel sosyalizmin ulaşmadığı bir düzeydir.

Kadın sorununun devrimci çözümü ve kadının nihai kurtuluşuna esas teşkil eden yaklaşım ve pratikler de PKK'de reel sosyalizmde olduğundan farklı ele alınmaktadır. Yetmiş yıllık reel sosyalizm pratiğinde kadın sorunu kaba biçimde mülkiyet sorunuyla birlikte ele alınarak mülk edinmedeki eşitsizliğin giderilmesiyle kadın sorununun çözülebileceği sanılmıştır. Halbuki bu tarzda bir kadın-erkek eşitliği burjuva düzeninde de vardır. Özgürleşme ile kaba biçimde eşitliğin farklı içeriklere sahip olduğu kadının kurtuluşunun özgürleşmeden geçtiği, bunun kaba eşitlikçi ilke ve yasaların dayatılmasıyla gerçekleşemeyeceği, söz konusu edilmesi gerekenin kadının özgürleşmesine götüren, kendisini özgürce vareden ve geliştiren, bu konuda her türlü engelleyici bağları pratikte koparan devrimci bir ortamın sunulması olduğu ilk kez sadece PKK içinde görülmektedir. Kadın sorununun çözümüne bu düzeyde bir yaklaşımın maddi ve yaşamsal imkanlarıyla birlikte sunulması önemli sonuçları beraberinde getirmiş ve bu çözümün doğruluğu pratikte ispatlanmıştır.

Bugün PKK'de somutlaşan bilimsel sosyalizm, bunun yaratıcı ve sonuç alıcı özelliği, dünyadaki karşı-devrim odaklarının insanlığın kurtuluşa olan umutlarını kırmak, insanlığı teslim almak için kopardıkları "sosyalizm öldü" yaygaralarını boşa çıkarmakta, mahkum etmekte ve devrimden çıkarı olan sınıf ve halklara büyük bir cesaret vermektedir. Bu durum sosyalizme ulaşmak isterken, sırtını halkların sorun ve gerçeklerine dönen, insanın yaratıcı özelliğine inanmayan, sosyalizmi bireyin ve toplumun devrimci dinamiğini ortaya çıkarıp harekete geçirmede değil de, gökte arayanların sahteliklerine bir darbe olmuştur. PKK Önderliği'nin bu çaba içinde ortaya çıkardığı bir gerçek de budur.

Görüldüğü gibi, parti 3. Kongresi'nden günümüze kadar geçen süre içinde yaşanan gelişmeler tarihin dışına itilen Kürdistan toplumunun ölümün eşiğinden kurtarılarak özgürlük ve bağımsızlığa giden yolda artık geri dönülmez ve gelecekten son derece güvenli bir aşamaya getirilmesi yanında, insanlığın kurtuluşu uğruna harcanan ve bunun için somut mevzilere dönüştürülen yüce bir emek vardır. Parti 3. Kongresi'yle oluşturulan gündem, aslında parti kadrolarının ezici çoğunluğunun yaşarken bile farkında olmadıkları kapsamlı ve birçok ulusal ve uluslararası sorunu çözmek için geliştirilen hazırlıkları içermektedir. Bugün ortaya çıkan sonuçlar, durumu daha da anlaşılır kılmaktadır. O günden beri, devrimimizin bölge ve dünyada yaratacağı sonuçların kapsamını sözde bildiklerini söyleyen arkadaşların pratikte içine girdikleri tutum ve sorunlara yaklaşımdaki tek yanlılıkla bu gündemden ne kadar uzak olduklarını bugün daha iyi görmekteyiz. Burada sadece stratejik önderlikle taktik önderlik arasındaki önemli kopukluk değil, aynı zamanda taktik önderliğin Parti Önderliği'nin önemli sorunlar üzerinde yoğunlaşmaktan alıkoyduğu da belirginlik kazanmaktadır. Taktik önderliğin bu konumu, sürekli olarak varlığını devam ettiren, devrimimizin çağın kendisine yüklediği görevleri yerine getirirken önemli bir sorun olarak ortaya çıkan özelliğiyle en dezavantajlı yanını oluşturmaktadır. Bu sorun üzerinde, dünyanın hiçbir devriminde bu kadar fazla durulmadığını biliyoruz ve bu yazı içinde konuya tekrar tekrar değinmenin yarar getirmeyeceği açıktır.

Mücadelemizin ulaştığı aşamada, gelişme ve kazanımları mümkün kılan, dezavantajı avantaja çeviren yoklukta varlığı, ölümde dirilişi yaratan bir çalışma tarzının, bir yaşam tarzının, yüksek bir devrim temposunun varlığını biliyoruz. Bu durum en iyi temsilini Parti Önderliği'nde bulmaktadır. Kuşkusuz bu durumun kendisi bilimsel sosyalist dünya görüşü, onun sorunlara yaklaşımı, yaratıcı pratiği ve taktiği hayata geçirirken kullanılan yöntemin doğruluğudur. Peki böyle bir çalışma ve yaşam temposuna nasıl ulaşılır ya da en iyi nasıl eşlik edilir? Arkadaşlarımızın en fazla üzerinde düşünecekleri ve kendilerine soracakları sorunun bu olması gerektiği açıktır. Bu eksiklik çağımızın en seçkin devrim örgütü olan PKK'nin deyim yerindeyse tek ayıbıdır. PKK içinde kendisini bundan muaf tutmayı düşünen kimsenin çıkmayacağı, dahası, bu kadar zengin deneyimleri yaşadıktan sonra, devrimin arkasında sürüklenmeye devam etmemizin ulusal-toplumsal özelliklerimize sığınarak geçiştirilemeyeceği ve bunun kabul görmemesi gerektiği gün gibi ortadadır.

Kuşkusuz bu beş yıllık dönemin ayrıntılarıyla değerlendirilmesi başlıbaşına kapsamlı bir çalışmayla mümkündür ve bizim yaptığımız herkesçe bilinen bazı önemli gelişmeleri ana hatlarıyla belirlemektir. Bu gelişmelerden çıkarılması gereken en önemli sonucun PKK Önderliği'nde somut ifadesini bulan çalışma ve yaşam tarzını, onun yaratıcı taktik ve sonuç alıcı yöntemlerini bizim de tutturabilmemiz, hiç olmazsa önünde engel olmaktan çıkmamızdır. Bu düzeyin tutturulması bugün her zaman olduğundan daha fazla mümkündür ve eskiden sahip olduğumuz olanakların kat be kat fazlasına sahip olduğumuzu söylememize gerek bile yoktur. Geriye dönüp baktığımızda, bu düzeyi tutturamamamızın en belirgin sebebinin-hangi biçimlerde ve özgül koşullarda ortaya çıkarsa çıksın-geçmişi şuur altında da olsa yaşamak ve gelecekle tümden bütünleşememekten başka bir şey olmadığı, bunun da ister istemez, parti kişiliğine ulaşma ve bütün yönleriyle devrimi yaşamaya götüren yol üzerindeki bir engel olduğu açıktır. Böylesi bir katılım ve yaklaşımın Parti Önderliği'nin deyişiyle "devrimin küçük memurluğu" olduğu ve "PKK gibi büyük bir okulun" çok uzağında bir düzey olduğu bilinmelidir.

6.11.1991
Mahsum Korkmaz
Akademisi öğrencileri

Ekim seçimi sonuçlarının Türkiye halk güçlerinin önüne koyduğu görevler ve bu görevlerin gerçekleştirilmesinde Kürdistan'daki kurtuluş savaşımının oynayacağı rol

Baştarafı 1. sayfada

devinimini sözümona iktidar partisi veya ona karşı olan sözde muhalefet partileri yönlendirmektedir. Sözümona serbest pazar ekonomisinden söz edilmektedir. Burada yine devlet fideliği dahilinde bir serbest piyasa ekonomisinden söz edildiği çok açıktır ve ekonomik temelde hepsinin programı bu biçimdedir. Tabii sosyal, kültürel vb. alanlardaki politikalar da milimi milimine bu politikalara bağlıdır. İşte Türk halkının içinde devindiği politikalar bunlardır.

1980-90 yılları arasında, özel savaş güdümlü iktidar partisi tamamen devletin yönlendiriciliğinde bir rol icra ederken, sözümona muhalefet partileri de kitleyi başka bir biçimde özel savaş doğrultusunda yönlendirmekteydi. Türkiye'de oynanan özel savaş oyunu budur. Demirel'in sözde Özal karşıtlığı, Erbakan'ın hepsine karşı olduğunu iddia etmesi ve İnönü'nün daha değişik oyun tarzı, bunların özel savaşın birer figüranı olmasından öteye bir anlama sahip değildir. Bunların Türk halkının kendi gerçek çıkarlarını görmesini engellemek, devlet güdümünden ve özel savaşın etkisinden kurtulmasının önüne geçmek için, tamamen sahtekarlığa dayanan roller oynamaktan öteye bir anlamı yoktur. Bunlar seçimler öncesinde meydanları doldurdular, birbirleriyle vurdulu kırdılı oynadılar, birbirlerine yapmadıkları küfür ve hakaret kalmadı. Ama hepsi devlete ve devletin politikalarına amin diyerek bunu yaptılar. Dikkat edelim: Devletin faşist karakterinin belirgin olduğu ve faal bir özel savaş biçiminde saldırıda bulunduğu bir dönemde, bu particilik tarzı gerçekte özel savaşın muhalefet tarafından icra edilmesinden başka bir şey değildir. Evren-Özal kliği yıpranmıştı, Özal yıpranmıştı. Dolayısıyla kan tazelemek gerekiyordu. Özel savaş yönetimi gerçekten sıkışmıştı; halkı oyalaması ve aldatması gerekiyordu. Seçimin sözümona çelişkileri çözümleyeceği söylenerek, sahte babalar ve sahte umutlar yaratılmak ve böylece mümkünse birkaç yıl daha idare edilmek istendi. Politika ve onun kurumlaşmış ifadesi olarak, Türk halkının üzerindeki particilik böyledir. Halk adına bu çok acı bir durumdur, ama gerçektir.

Türkiye ve Kürdistan halkı açısından seçimin ortaya çıkardığı gerçekler

Solun taktiği, "Seçim çare değildir, çare devrimdir" oldu. İyi, ama egemen güçlerin halk üzerindeki oyunu bu kadar devam eder ve devrim adına buna karşı doğru dürüst bir ses bile çıkarılamazsa, gerçekten bu yalnızca kocaman bir laftan ibaret kalır. Türk halkı üzerinde uygulanan politikanın sağ, faşist ve şoven bir politika olduğu ve ortalığı kasıp kavurduğu açıktır. Bazı sorulara rahatlıkla şu karşılığı vermek mümkündür: Kürdistan, kurumlaşmış olduğunu söylediğiniz faşizme ve özel savaşa karşı birazcık direndi, egemen politikada ve kemalizmde gedik açtı. Birazcık demokrat olduğu söylenen SHP ve hatta Ecevit şovenizme nasıl sarıldılar? "Sen misin PKK ve onun etkilediği bir partiyle birleşen?" diyerek, İnönü'yü cezalandırdılar. SHP aslında çok hainane bir biçimde HEP gerçeğini özümsemek ve kendi içinde eritmek istiyordu. Bu tamamen özel savaşın değişik bir taktiğiydi. Ama yine de affetmediler.

Bence bu durum Türkiye halkı üzerinde egemen olan faşizmi ve onun şovenizmini anlamak açısından çok öğreticidir. Bazıları şovenizme karşı olduklarını söylüyorlar. Ama şovenizm çok egemendir. Türkiye'de bazı partiler kendilerini demokrat sayıyorlardı. İnönü bile herhalde ortaya çıkan gerçeğe çok şaşmıştır. Bazıları SHP'nin kendi halk gerçeğini tanımadığını söylüyorlar. Bu doğrudur, SHP kendi halk gerçeğini tanımamıştır. Solun da kendi halk gerçeğini önemli oranda tanımadığını sanıyorum. Sol böyle zayıflayacağını beklemiyordu veya böyle bir sorunu olmadığına kendisini inandırmıştı. SHP'nin çöküşü demek, genelde kemalizmin kuyrukçusu olan Türkiye solunun ve demokratçılığın çöküşü demektir. Bu çok önemlidir. İcazetli olan böyle bir sol, kemalizmden kopuşu tam sağlayamamıştır. Bu öyle bir demokratçılıktır ki, devlet güdümlü politikalarla bağlarını koparmamış, kendi halkıyla sağlam bağlantılar kuramamıştır. Bu demokratçılık yaşayamaz ve bunun gerçekten tutarlı bir demokratçılık olmadığı şimdi daha iyi anlaşılmıştır. Sosyalistliği bir yana bırakalım, Türkiye'de demokratçılığın bile sınıfta kaldığı veya mevcut biçimiyle gerilediği, hiç sonuç almadığı ve bunun en silik biçimi olan sosyal-demokratçılığın bile sağ karşısında bir hiç olduğu açıklık kazanmıştır.

Şimdi Türkiye'de sağ iktidara karşı sağ muhalefetin oluştuğu ve bunun sözümona yeni bir Türkiye gerçeği olduğu söylenmektedir. Peki, bunun içyüzü nedir? Sanki şimdiye kadar Türkiye'de bir sağ ve bir de sol varmış da, şimdi artık sona ermiş gibi soruna yaklaşılmaktadır. Bu acaba öyle midir? Her şeyden önce, Ecevit de içinde olmak üzere, CHP ve dolayısıyla SHP geleneğini bir sol gelenek olarak değerlendirmek doğru mudur? Sol, bunu en önemli bir soru olarak kendisine sormalıdır. Bu soruyu cevaplandırırken, Türkiye devletinin durumuna bakmak gerekmektedir. Türk devletinin bir sol yanı var mıdır? Eğer Türk devletinde bir sol yan varsa, SHP'de ve Ecevit'te de bir sol yan vardır. Çünkü SHP ve Ecevit örneğin bir Erbakan ve partisinden çok daha devletçidir. Eğer Türk devletinde bir solculuk ve demokratlığın bulunmadığı ve faşizmin bu devlet içinde oldukça örgütlü olduğu söyleniyorsa, durum değişecektir. Türkiye'de bir ordu gerçeği vardır. Gerçekten sağın ve solun da ötesinde, ordu düzenin egemen gücü, egemen düzenin en vahşi vurucu gücüdür. Ekonomik güç odakları bellidir, egemen olanlar bunlardır. Öteki siyasal kuruluşlarla devletçi partiler egemendir. Böyle olunca, hiç kimsenin Türk devletinin solculuğu ve demokratlığından söz edebileceğini sanmıyorum.

Peki, Erbakan ile Türkeş arasındaki ittifak sağa karşı bir sağ muhalefet midir? Bu ittifakın bazı farklı çizgileri olabilir. Bu partilerce islamcı ve aşırı Türkçü yanlar benimsenmektedir. Bizce bu bir nüans farkıdır. Biraz Batı karşıtı bir islamcılık ve biraz da Turancılığa kaçan bir Türkçülük, Osmanlılardan beri her zaman Türk devletinin bazı çevrelerinde varolan ideolojik ve siyasal motiflerdir. Bu belki bugünkü ittifak temelinde biraz kitle gücü kazanmıştır. Ama bu olgu eskiden de Türk devletinin bünyesinde vardı. Bu, Osmanlı devletinin son döneminde, Cumhuriyetin kuruluşunda ve zaman zaman diğer bütün dönemlerde de kendisini az çok ortaya çıkaran bir husustu.

İlle bir muhalefetten söz edilecekse, şu söylenebilir: Düzen içi sahte demokrat muhalefet Ecevit ve İnönü'nün şahsında çöktü. Batı yanlısı laik sağa karşı, Doğu Türklerini veya islamı kendisine dayanak yapan ve biraz Batı karşıtı olan bir sağ, siyasal düzeyde Türkiye gerçeğini ifade ediyor. Bunların Türkiye halkıyla ilişkisi yoktur. Bunlar hep Türk devletinin gerçeğini ifade etmektedir. Yani Erbakan-Türkeş ittifakı da halk gerçeği değil, bir devlet gerçeğidir. Bunlar devleti biraz payandalamak ve biraz daha güçlü oturtmak için islamı ve Türkçülüğü kullanmak istemektedir. Bunun halk gerçeğiyle ne ilgisi olabilir? İslamcı ideolojinin feodal niteliğinin egemen sınıfa ve feodal-kompradorlara hizmet ettiği çok açıktır. Gerçekten de Erbakan'ın temsil ettiği sünniliğe dayalı islamcılığın Kürdistan'daki kalıntıları şeyh, ağa ve aşiret önderliği takımıdır; Türkiye'de ise tefeci-tüccar kesimidir. Türkeş'in Türkçülüğü dünya Türklerinin birliğini sağlama türünden son derece hayali ve ırkçı-şoven bir Türkçülüktür. Bu Türkçülük özellikle Anadolu'daki Türk halkının çıkarlarıyla hiç ilişkisi olmayan ve halka kan kusturacak olan bir devletin uç noktasıdır.

Buna karşılık, özellikle Demirel liderliğindeki DYP ve ANAP halis bir Batıcı kesilmekte, Batı sistemi içinde ve Batı'ya dayanarak Türk halkı üzerinde amansız bir baskı ve sömürüyü sürdürmeyi amaçlamaktadır. Dolayısıyla devlet bünyesindeki bu oluşumlara iktidar ve muhalefet adını vermek, halk açısından gerçeği biraz zorlamak olacaktır. Aslında halk adına herhangi bir muhalefet yoktur ve hatta devlet dışına taşmış bir muhalefet de söz konusu değildir. Devlet içinde ve devlete dayalı, devleti güçlendirmeyi ve devlet çarkını döndürmeyi esas alan, "Devleti en iyi biz işletiriz" felsefesine bağlı olarak birbirleriyle yarışan devletçi güçlerin veya devlet odaklarının birbirlerine karşıt hamleleri söz konusudur. Yani son tahlilde hepsi "Devleti en iyi biz temsil eder ve yönlendiririz" demektedir. Bu anlamda hepsi özel savaşı halka en iyi kendilerinin yutturabileceğini iddia etmektedir. Özal ile Demirel veya ANAP ile DYP, Batı'nın yardımlarına dayanarak, halkı daha çok tatmin edip yönlendireceklerini belirtmektedir. Bir başkası şovenizme ve islamcılığa dayanarak halkı daha çok sürükleyebileceğini ve özel savaşı halka daha fazla kabul ettirebileceğini söylemektedir. Bunun içinde halkın değil devletin bulunduğu, devleti korumanın esas olduğu, halkın bu güçler tarafından aldatıldığı, devlete ve özel savaşa boyun eğmesinin sağlanmak istendiği ortadadır.

Kürdistan'daki durum bundan çok daha farklıdır. Kürdistan'da bu politikanın işbirlikçileri ve Türk devlet güdümlemesinin yansımaları vardır. Mevcut devletçi partilerin Kürdistan'daki yansımaları aşiret ve toprak ağalarıyla şeyh kesimlerinde bazı işbirlikçiler bulmuştur. Bunlar yüzyıllardan beri böyledir. Bu son seçimlerde büyük bir darbe yemelerine rağmen, bu kesimlerin çok geri yörelerde hala Türk devletine yardakçılık yaptıklarını ve onun en iri ajan kesimlerine dayandıklarını gördük. CHP'nin kalıntıları SHP tipi işbirlikçiler çöktü; Ecevit aşırı kemalist olduğu için tamamen çöktü. İnönü biraz demokrat geçinmek istiyordu, buna rağmen tamamen çökmekten kurtulamadı. Refah Par-

"...1970'leri karakterize eden gerçek devrimci önderlerin tasfiye edilmelerinden sonra geride kalan ikinci elden kadrolar, aslında ciddi önderlik yetenekleri bulunmayan, toparlayıcılıktan uzak, 1970'lerin militan özelliklerini ve programatik gelişmeyi iyi kavrayamayan, toparlayıcı ve öncü örgüt düzeyinde bir rol oynamayı başaramayan, ideolojik düzeyleri ve militan konumları geri, habire bölünen, dolayısıyla ideolojik mücadele adı altında birbirini güçten düşürmekten öteye geçemeyen, çok anlamsız siyasal kördöğüşlere kadar giden, karşılarında duran özel savaşı ve faşizmi unutan, birbirlerini vura vura, yaralaya yaralaya ve asli görevlerini görüp yerine getirmeye getirmeye 1980'lere kadar gelen, nicelik açısından daha fazla olmakla birlikte nitelik açısından geri olan ve başarı şansı bulunmayan, hatta bir anlamda 1970'lerin gerisinde kalan ve oportünist yanı oldukça ağır basan çok zayıf önderlerdi. Bu dönemde bilinen bunalımlar nedeniyle rejimin neredeyse yönetemez bir duruma düştüğü ve kargaşanın oldukça yoğunlaştığı, buna karşılık özellikle hazırlıktan yoksun olmaları yüzünden, devrimcilerin bu ortamı değerlendiremediği bilinmektedir..."

Türkiyeli tüm devrimci, demokratik güç ve kişilere!

Uluslararası planda sosyalizm; dünya gericiliğinin saldırılarına uğrar ve itibardan düştüğü ilan edilirken, Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın tek kurtuluş umudu olarak yükseliyor. Bilimsel sosyalizme bağlılığın ve onun doğruluğunun kanıtı olan Kürdistan devrimi, karşı-devrimin sarıldığı tüm silahları işlemez hale getiren güçlü bir cevaptır. Başta ülkemiz Kürdistan olmak üzere Türkiye ve bölgemizin diğer yakın ülkeleri, bugün emperyalizm için ciddi bir tehdit ve korku kaynağı haline gelmiştir. Devrimin anahtarının halklarımızın elinde olduğu bugün çok daha net görülmektedir. Ancak, bu, başta öncü güçler olmak üzere devrimden yana tüm güç ve kişilerin tarih karşısında sorumlu kılınması anlamına gelmektedir.

Karşı-devrim güçleri kendi ittifaklarını değişen duruma uygun olarak yeniden biçimlendirmekte ve fiilen işlerlik de kazandırmaktadırlar. Bizleri en yakından ve dolaysız ilgilendiren Türk hakim sınıflarının kendi iç ve dış ilişkileriyle devleti yeniden biçimlendirme çabalarının tanığıyız. Devrimi durduramayacaklarını anlasalar bile, en azından devrimde Kürdistan-Türkiye dayanışma ve birliğini önlemek, bunları birbirinin karşısına çıkarmak, gericiliği ayaklandırmak, her türlü teröre psikolojik ve sosyal zemin hazırlamak ve diğer birçok yolla ömürlerini uzatmaya çalışmaktadırlar. Onlar şimdi Özel Harp Dairesi'nin komutasında sıkı bir ittifakın içindedirler. Bu, tam bir karşı-devrim saldırısıdır ve sadece devrimci güçlere yönelik de değildir. Tüm ilerici ve demokratları, tüm ezilenleri pençeleri altına alma amacındadırlar. 20 Ekim seçimleri ardından oluşan durum, biri özel harp cephesi, diğeri devrim cephesi olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'ın iki kesin cepheye ayrıldığını göstermiştir.

Karşı-devrim kendi içinde en sıkı ve kirli ittifaklara ihtiyaç duyarken, kendi halklarının ve insanlığın geleceğini temsil etme iddiasındaki devrimci ve demokratların birlik ve mücadele için çok daha sıkı ittifaklara yönelmemeleri, tarihsel açıdan affedilemez bir hata olacaktır. Türkiyeli ve Kürdistanlı tüm devrimci ve demokratların devrim görevleri üzerinde bir araya gelmeleri, özel savaşa karşı halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını dayatmada ve başarılı kılmada öncü görevlerini yerine getirmeleri artık ertelenemezdir.

Partimiz PKK, Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki kopmaz bağın bilinciyle, bu bağı örgüt ve mücadelede somutlaştırmak amacıyla her dönem sorumluluklarını yerine getirmeye çalışmış, 1980 sonrası FKBDC için yapılan çağrılar da bunun örneği olmuştur. Gelinen aşamada dün tamamlanamamış görevlerin tamamlanması ve herkesin devrim karşısındaki sorumluluklarını mutlaka yerine getirmesi gerekmektedir. Tarihin dayattığı bu görevi bütün devrimci ve demokratların yüksek bir sorumlulukla karşılayacaklarına inanıyoruz. Tüm bu gerçeklerden hareketle partimiz, Türkiyeli devrimci ve demokrat tüm parti, örgüt, kitle kuruluşları ve kişileri günün dayattığı görevleri tartışma ve gerçekçi sonuçlara ulaşmada ciddi bir adım olacak girişimlere çağırmaktadır. 1992 yılını birlik ve mücadele sorunlarının tartışılıp çözüme kavuşturulduğu toplantılarla karşılamak en anlamlı bir karşılama olacaktır. 1991 yılı Aralık ayı ortalarından itibaren tüm devrimci ve demokrat dostlarımızı tartışma platformumuzda göreceğimiz inancıyla saygı, selam ve başarı dileklerimizi ifade ediyoruz.

- Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik!
- Yaşasın sosyalizm!
- Yaşasın Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliği!
- En geniş devrim ve demokrasi cephesi için görev başına!

4.11.1991
PKK Ortadoğu Temsilciliği

tisi, Kürt halkında varolan islami duyguları sömürmek istiyordu. SHP de alevi mezhebinden halk kesimlerinin duygularını sömürmeye çalışıyordu. Bence her ikisi de büyük darbe aldı. Örneğin Dersim'de CHP geleneğinin devamı olan SHP hala güçlüdür. Bu da buradaki halkın tamamen uyandırılamadığını göstermektedir. Halk kitleleri ulusal kurtuluş politikasına çekilememiştir. Bingöl'de ve Bitlis'te hala Refah Partisi büyük oy toplamaktadır. Bu da bu alanlarda orta çağ kalıntılarına dayalı inkarcı ve ihanetçi yapıların halk üzerinde hala etkili olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla bunlar güçlerini biraz korumuşlardır. Bu alanlar bizim yeterince sarsamadığımız yerlerdir. Bu alanlarda hala ajanlık temelinde devletin güdümlendirdiği ögeler, kişilikler ve ilişkiler vardır, ama büyük darbe almışlardır.

Bir kere Kürdistan illeri dediğimiz illerde bir referandum yapılmış olsaydı, bu seçimde bile çoğunluğu sağlamış olurdu. Hele hele biraz özgür olsaydı, bu referandum kesinlikle Kürt halkının **bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temelinde birlik** biçimindeki yönelimine ezici bir çoğunluk kazandıracaktı. Seçimlerin bu gerçeği tartışmasız bir biçimde kanıtladığı çok açıktır. Hem de en az çalıştığımız, özel savaşın amansız bir biçimde uygulandığı, birçok alanda halkın oy kullanmasının şiddetle engellendiği ve devletin büyük terör estirdiği bir ortamda referandum kazanılmıştır. Referandumun kime karşı kazanıldığına dikkat edelim. Özel savaşa karşı dişe-diş bir mücadele verilmiş; devletin ideolojik, siyasal, ekonomik, kültürel ve askeri bütün cephelerden yükselttiği saldırılara karşı, Kürdistan'da bir siyasallaşma, partileşme ve bunun sonucu olarak bir halk hareketi ortaya çıkarılmıştır. Bu tamamen devlet karşıtı olan bir harekettir. Türkiye halkı oyalanır, aldatılır ve bastırılırken, Kürdistan halkı devletin ve özel savaşın bütün politikalarını ezip geçmiş ve kendisini parlamentoya kadar sıçratmıştır.

Türk gerçeği ve Türkiye sol hareketinin durumu

Biz Türkçülüğün bütün varyasyonlarına, sahte islamcılığa, resmi ideolojiye, kemalizme ve onun bütün iç ve dış politikalarına karşı sınır tanımayan konumumuzla bir siyasal hareketlenme yarattık. Bu anlamda Türkiye kararırken, Kürdistan devrimle aydınlandı. 1970'lerde Türkiye'de bir devrimcilik gelişiyordu. Aslında Türkiyeli devrimciler halk adına çok çaba harcadılar. Amansız ve kahramanca eylemler de yaptılar. Ama kanımca halkın bazı temel özelliklerini kavrayamadılar.

Bir kere Türk halkı nedir? Türk halkının gerçeği nedir ve tarihsel özellikleri nelerdir? Bu gerçeğin güncelliği neyi ifade etmektedir? Halk gerçeği ve güncellik bizim için çok farklıdır. Aynı şey Türk halkı için de geçerlidir. Türklerin aşağı yukarı dokuzyüz yıl önce, doğru dürüst bir halklaşmayı yaşamadan, at sırtında ve çeşitli boylar halinde, fetihçi islam ideolojisini kılavuz edinerek, aşiret ve boy beylikleri biçiminde Anadolu'ya ve Balkanlar'a nasıl girdiği ve bir bütün olarak Ortadoğu'da nasıl at koşturduğu göz önüne getirildiğinde, Türk halkının kesinlikle kendi egemen sınıfının fetih politikası içerisinde islamcı geçinen ve egemen resmi yönü bu olan bir savruluş içinde bulunduğu görülecektir. Bu fetih yıllarında Anadolu'da bir çekişmenin olduğu bilinmektedir. Türk boy beyleri Selçuklu-

"...12 Mart darbesinin esas itibarıyle böyle bir hareketlenmeye karşıt bir temelde geliştiği bilinmektedir. Yine aynı dönemde THKO ve TKPML/TİKKO gibi güçler vardı. Bunlar da halkçı güçlerdi. Bunların adı orduydu; ama gerçekte ciddi bir ordu hazırlığı olmadan, daha değişik bir halk savaşçılığı biçiminde ortamı değerlendirmek istediler. Halk adına gerçekten de soylu eylemler yaptılar. Yani Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya gibi devrimciler halka gerçekten inanıyorlardı. Devletçilikle fazla ilgileri yoktu. Devletçi ideoloji olan kemalizmden etkilenmiş olsalar da, eylemleri tamamen halk adınaydı ve ideolojik kılavuz olarak marksizm-leninizmi esas almışlardı. Ciddi bir örgütsel hazırlıkları olmamakla birlikte, büyük bir özveriyle halk önderliğine soyunmuşlardı..."

lar, Akkoyunlular, Karakoyunlular ve çeşitli Anadolu beylikleri biçiminde devletleşir ve en sonunda Osmanlı devleti gibi çok merkezli bir feodal devlete dönüşürken, bir sınıflaşma olayı yaşanmaktaydı.

Aslında sınıflaşmada bazı özellikler vardır. Sınıflaşma çetin geçer, bazı devletleşme dönemlerinde çeşitli isyanlar meydana gelir. Selçuklu devletinin oluşumunda da çelişkiler vardır. Özellikle Türkmenleşme denilen bir akım söz konusudur. Türkmenler kendi beyleriyle çelişki içinde olmuş ve daha çok dağlara sürülmüştür. Toroslarda ve Karadeniz'in dağ boylarında hala bunların kalıntıları vardır. Türkmenler resmi egemen ideolojiye ve devlete karşı isyanlara girişmişlerdir. Özellikle doğudaki İran Şahlığının şii ideolojisini kendilerine daha yakın bulmuşlardır. Daha doğrusu egemen sınıf islamın sünni yaklaşımını esas almıştır. İslamiyette sünnilik genel anlamıyla devlet haline gelmiş islamcılıktır. Sünnilik devlet haline gelmiş, devleti ele geçirmiş ve resmileşmiş islam koludur. Alevilik veya şiilik ise, bu biçimde devletleşmiş ve resmileşmiş olan islam koluna karşı daha İmam Ali döneminden beri muhalefet etmiş ve birçok savaşlar vermiş, zaman zaman devleti fethetmesine rağmen devletten uzak düşmüş ve yüzyıllardan beri baskı altına alınmıştır. Dolayısıyla alevilik devlete ve onun resmi ideolojik ifadesi olan sünniliğe karşı olmuş; mezhep çatışmaları biçiminde geçen sınıf mücadeleleri sırasında, aleviliği benimseyen halk kesimleri zaman zaman dağlara ve resmi ideolojinin ulaşamadığı alanlara çekilmiştir. Özellikle İran'da islamın yayılmasına karşı kapsamlı direnişler gösteren Farslar, islamı şiilik biçiminde kendi milli ideolojileri haline getirmişlerdir. Anadolu'da da özellikle Selçuklu ve Osmanlı sünniliğine karşı mücadelede ve beylerle keskinleşen çelişkilerinde, alevilik Türkmen kesiminin ideolojik yaklaşımı olmuştur. Bir anlamda feodalleşmeye, merkezi sultanlıklara dönüşme tarzındaki gelişmeye ve beyliklerin oluşmasına karşıt olma, bunu mezhep çelişkileri biçiminde sürdürme ve İran'daki şiiliği kendisine dayanak yapma olgusu günümüze kadar gelmiştir. Burada Türk halk gerçeğinin bazı ipuçları bulunabilir. Ama egemen olan ve devletleşen yan ve islamın da etkili olan kısmı, bu tarzda sünnilik tarafından icra edilen kısım olmaktadır. Dolayısıyla Türk-İslam Sentezi, eskiden devlete egemen olan ideolojik biçimi tekrar yürütmekten başka bir anlama sahip değildir.

Kemalizmin ve hatta onun dayandığı İttihat ve Terakki Hareketi'nin siyonizm ve masonluğun etkisiyle geleneksel islamlıkta gedik açtığını, bunun yerine Batı'nın değer yargılarını egemen kılmaya çalıştığını ve bu anlamda Batı'nın çıkarlarını da kollayan bir akım olarak geliştirildiğini biliyoruz. İttihat ve Terakki Osmanlı

İmparatorluğu döneminde sultanlığa karşı rol oynadı. Mustafa Kemal sultanlığı tamamen aştı, Osmanlı geleneği biçiminde kurulan hanedanlığı devirdi. Geleneksel ideolojik egemenliğe karşı laiklik ve milliyetçilik denilen yeni bir ideolojik yaklaşım egemen kılınmak istendi. Türkiye Cumhuriyeti bu temelde şekillendi. Devrim denilen olay da işte budur. Yani bu devrim, devletçi bir ideolojinin yerine bir başka devletçi ideolojinin konulmasıdır. Dolayısıyla laiklik ve milliyetçiliğin islamcılık ve Turancılık karşısında ilericilik sayılıp sayılamayacağı oldukça tartışmalıdır. Kemalist milliyetçiliğin faşizmi de içerdiği göz önüne getirildiğinde, bunun daha da tehlikeli bir gericilik olduğu görülecektir.

Mustafa Kemal deneyiminin o dönemde önemli ölçüde yükselen faşizmi esas aldığını biliyoruz. Şoven milliyetçilik o dönemde faşizmin esas aldığı bir silah olmuştur. Laiklik bir tür Batı işbirlikçiliğidir ve gerçekten Batı'nın çıkarlarını koruyan bir akımdır. Buradaki halk karşıtlığı açıktır. Dolayısıyla Cumhuriyet hareketini fazla ilerici bulmak mümkün değildir. Daha o dönemden beri Cumhuriyet'te halk karşıtlığı vardır. Bu dönemde **Yeşil Ordu, halk şuraları** ve **Komünist Partisi** gibi halkçı özelliklere sahip olan bazı oluşumlar mevcuttur. Ama bu oluşumların daha doğmadan kemalizm tarafından provokasyonlar ve katliamlarla nasıl boğdurulduklar göz önüne getirilirse, kemalizmin halk karşıtlığı ve dolayısıyla anti-demokratlığı daha açık görülecektir.

Bu dönemde Osmanlıcılık zaten aşılıyor, Osmanlı hanedanlığı çöküyordu. Ama kemalizmin esas yönü Osmanlı ve hanedanlık karşıtlığı değildi. Tersine Mustafa Kemal Osmanlı kalıntılarını arkasına almıştı. Kaldı ki kendisi bir Osmanlı paşasıydı. Anadolu'yu teftiş etmek için bizzat Sultan Vahdettin'den izin almış ve onun gücüyle harekete geçmişti. Kurtuluş Savaşı adı verilen savaşı da yine Osmanlı kolordularıyla başarmıştı. Gerillacılık yapılmak istendiğinde ezmiş, şuralar kurulmak istendiğinde dağıtmış, Komünist Partisi kurulmak istendiğinde boğmuştu. Peki, o zaman halkçılık nerede kaldı? Kısacası kemalizmin esas yönü **halk güçlerine karşı savaştır.**

Osmanlı hanedanı gericiydi, ama 1920'lerde belirleyici gerçek değildi. Cumhuriyetin esas itibarıyla savaştığı gerçek Osmanlı gerçeği değildi. Tersine Osmanlı kalıntılarına dayanıyor, o dönemde dünya çapında demokratik bir temelde gelişen halk hareketlerine ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşıt bir konumu ifade ediyordu. Kemalizm daha 1920'lerin başında Kürdistan'daki ulusal kurtuluş güçlerine karşı savaşmış, Koçgiri'de başlayıp Dersim'de bitirmişti. Kemalizm ulusal kurtuluş hareketine karşıdır ve bu

"...Biz de bu yılları yaşadık. Hatta devrimcilerin katledilmelerine karşı geliştirdiğimiz protesto eylemleri üzerine cezaevine düştük. O zaman yakıcı bir biçimde, 'Devrimciler ölür, devrimler sürer' deniliyordu. Ama devrimciler öldüğünde devrimin sürmesi için mutlaka başarılması gereken çok önemli görevlerin olduğu ve bunun yolunun da sürekliliği sağlayan bir örgütlenmenin yaratılmasından geçtiği belliydi. O zaman bu gerçek kendisini bize hayal meyal hissettiriyordu. 'Çekilen acıları öyle sürekli bir örgüte dönüştürelim ki, bir daha devrimci önderler aramızdan çekilip alındıklarında devrimci örgütlenme kesintiye uğramasın ve örgütün sürekliliği kesinlik kazansın' diyorduk. 1972'de bu temelde bir gruplaşmaya başladığımız bilinmektedir..."

temelde gericidir. Yine 1920'lerde doğan komünist hareketi ve gerilla hareketini karşısına almış ve ezmiştir. Bu hareketlerin proleter veya köylü nitelikli hareketler olup olmaması o kadar önemli değildir. Ama halk güçleri sayabileceğimiz Türk halkının bu güçlerini ezen kemalizm bu ezme işini sürekli kılmış, halklara karşı soykırımlara ve komünistlere yönelik katliamlara girişmiş, komplolar ve provokasyonlarla sonuca gitmeye çalışmıştır. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu sırasında bile, esas yönü ilerici güçlere ve halklara karşı gerici bir tutum olmuştur. Onun ideolojik ve politik ifadesi bu temelde **halk karşıtlığı** gibi bir anlama sahiptir. Kemalizmin kurumlaşmış ifadesi olan CHP, CHP'den doğan DP, DP'den ortaya çıkan AP, sözümona biraz sola meyletmiş Ecevit CHP'si ve Erdal İnönü'nün başında bulunduğu SHP bir bütün olarak devletin gerçekleşmiş bir resmi ifadesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla bunların bünyesinde ilericilik ve demokratlık yoktur. Tersine ilericiliğe ve devrimciliğe karşıtlık, bu resmi politikanın ve onun kurumsal ifadelerinin özünü teşkil etmektedir.

Türkiye halk güçleri olarak tabir edebileceğimiz sol ve komünist güçlerin 1920'lerdeki doğuşu bu tarzda boşa çıkarıldı ve boğduruldu. Geride kalan TKP'nin eritilmiş bir TKP olduğunu ve daha 1930'larda tasfiye edildiğini biliyoruz. TKP Genel Sekreteri olan **Vedat Nedim Tör,** parti arşivini kendi eliyle polise teslim etmiş ve polisin emrine girerek çalışmaya başlamıştır. Bazıları daha sonraki süreçte TKP'nin başına geçen **İsmail Bilen**'in "Moskova'nın Türkiye'deki komünist ajanı" olduğunu söylerler. Bence tam da bunun tersi geçerlidir. TKP, kemalizmin Moskova'daki ajan temsilciliğidir. İsmail Bilen'in TC'nin objektif ajanı olması veya subjektif ajanlık ilişkilerinin bulunması hiç bir şeyi değiştirmez.

Mustafa Kemal'in komünist hareketi kendi kontrolü altına almak için sahte komünist partisi kurduğunu biliyoruz. Gerçek TKP'nin bir kesimi bu biçimde altedildi. Birazcık direnen diğer kesimi ise, 1925-27 yılları arasında teslim alındı. Kalıntıları Moskova'da TC'nin çıkarlarını kollayan ve Sovyetler Birliği nezdinde gerçek bir sınıfsal ve ulusal hareketin doğmaması için çaba harcayan bir büro rolünü oynadı; ajan TKP olmanın ötesine geçemedi. TKP'nin 1960'larda 'revizyonist' diye saldırdığı bir **TİP Hareketi** vardı. O zaman Türkiye'de gerçekten özlü devrimci çıkışlar söz konusuydu. Bu, 27 Mayıs darbesinin oluşturduğu yeni ortamı ve Anayasayı değerlendiren bir çıkıştı. Aslında özlüydü; sosyalizme ve halka ulaşmak istiyordu. Bu konuda değerli çabalar mevcuttu. TİP'te özellikle 1965'te devrimci tutum başarıya götürülmek istendi. Devrimci gençlik TİP'i ele geçir-

meye, bu temelde sınırlı da olsa parlamentoya yansımaya ve halk adına bazı sonuçlar almaya çalıştı. Parlamentoya giren onbeşe yakın milletvekilinden bir kesimi sosyalizmin propagandasını yaptı. Ama çok sönüktü. Zaten TİP ardından parlamentarizm batağına saplandı. Gerillaya, devrimci şiddete ve halk savaşı formülüne karşı çıktı.

Bilindiği gibi devrimci militanlar buna karşı tavır aldılar. Buna reformizm ve parlamentarizm adı verildi. 1960'lı yılların sonlarına doğru gelindiğinde, **DEV-GENÇ** biçimindeki bir gençlik hareketiyle TİP arasında ayrışma oldu. Burada TKP'den eski öğeler, hatta revizyonizme ve özellikle dış büroya karşı mücadele eden **Mihri Belli** gibi devrimciler vardı. Aslında bunlar yeni sola ve devrimciliğe açık olmakla birlikte, fazla ileri bir gelişme kaydedemediler. 1960'ların sonlarında daha gelişmiş hareketler doğdu. Bu konuda **THKP-C** o dönemde **marksizm-leninizmi gerçek devrimci temellerde Türkiye koşullarına uygulama** biçiminde bir iddiayla ortaya çıktı. Çok acele ve doğru dürüst bir hazırlığa dayanmadan, partileşme ve cepheleşmeyi ilan etti ve bazı hızlı eylemler yaptı.

12 Mart darbesinin esas itibarıyle böyle bir hareketlenmeye karşıt bir temelde geliştiği bilinmektedir. Yine aynı dönemde **THKO** ve **TKP-ML/TİKKO** gibi güçler vardı. Bunlar da halkçı güçlerdi. Bunların adı orduydu; ama gerçekte ciddi bir ordu hazırlığı olmadan, daha değişik bir halk savaşçılığı biçiminde ortamı değerlendirmek istediler. Halk adına gerçekten de soylu eylemler yaptılar. Yani **Deniz Gezmiş** ve **İbrahim Kaypakkaya** gibi devrimciler halka gerçekten inanıyorlardı. Devletçilikle fazla ilgileri yoktu. Devletçi ideoloji olan kemalizmden etkilenmiş olsalar da, eylemleri tamamen halk adınaydı ve ideolojik kılavuz olarak marksizm-leninizmi esas almışlardı. Ciddi bir örgütsel hazırlıkları olmamakla birlikte, büyük bir özveriyle halk önderliğine soyunmuşlardı.

Bu anlamda 1970'ler önemlidir. Bunlar Türkiye'de ilk kez Türk halkı -buna Kürt halkını da katmak gerekir- için iş yaptıklarına, devrimci eylem gerçekleştirdiklerine ve başkaldırdıklarına inanan, bunu en değerli varlıkları olan canlarını ortaya koyarak gerçekleştirmeye çalışan ve bu biçimde kendilerini kanıtlayan önderlikler oluyordu. **Mahir Çayan** ve arkadaşları bunu daha güçlü bir siyasal programla gerçekleştirmek istediler. Ama genelde gençlik hareketi olmaktan öteye gidemediler ve ciddi bir parti hareketi haline gelemediler. 12 Mart darbesi esas olarak bu devrimci hareketlere karşı saldırıya geçti. Bu devrimcilerden bazılarının ömrü çok kısa oldu. Bu anlamda 12 Mart faşizmi kemalizmin 1920'lerin başında yaptıklarına benzer bir biçimde, saldırılar ve provokasyonlarla halkın bu yeni öncülerine karşı sonuca gitti. Yani kemalizmin 1920-25 yılları arasında halk güçlerine, gerilla hareketine ve komünist güçlere karşı yürüttüğü sindirme, katletme ve provokasyonların bir benzerini de 12 Mart faşizmi gerçekleştirdi. 12 Mart faşizmi de provokasyon, devrimci saflara sızma, işkenceler ve katliamlarla bu yeni halk hareketini doğmadan boğdu. **Mustafa Suphi** ve yoldaşlarının katledilmeleriyle **Kızıldere Katliamı** birbirine çok benzemektedir. TKP'nin kuruluşu ile THKP-C'nin kuruluşu arasında oldukça benzer yanlar vardır. **Çerkez Ethem**'in gerillacılığı ile **Deniz Gezmiş** ve **İbrahim Kaypakkaya**'nın gerillacılığı, değişik zaman ve koşullarda da olsa birbirine benzemektedir. Ama Türkiye Cumhuriyeti daha tecrübeli ve Osmanlı geleneği oldukça güçlü olduğu için, bu hareketler kolayca ezilmiştir.

1970'lerin yakıcılığını biz de yaşadık. Özellikle ben bu yılların bütün sıcaklığını duydum. 1970'lerin başlangıcından itibaren olan dönem canalıcı eylem dönemiydi. Biz de biraz yaşanan olayların içinde bulunuyor, özellikle gelişmelerin sıcaklığını duyuyorduk. Bu dönemin devrimcileri biraz ideolojik hazırlık ve biraz da eylem hazırlığı yaparak, hızla mücadele ortamına girdiler. Bunu 1990'ı biraz değerlendirmek için söylüyorum. Anıları hala belleğimizdedir. Bu devrimciler, arkadaşlarımızın mevcut düzeyine göre çok daha geri ve yetersiz bir hazırlıkla, ama çok daha gözükara ve coşkuyla, hızla yürüyerek düşmana saldırma psikolojisiyle hareket ediyorlardı. Marksizm-leninizmi çok hızlı bir biçimde birkaç formüle indirgeyerek, "Gerçek marksizm-leninizm budur" diyor ve onu inançlı bir biçimde savunuyorlardı. Yine politikadaki refomizm çok hızlı bir biçimde değerlendirilip suçlanıyor ve işinin bitirildiği söyleniyordu. Tabii kadrolaşma ve örgütlenme tam bir fırtına biçiminde ele alınıyordu. Kişilik çözümlemesi yapılmadan, ciddi bir teorik ve pratik eğitimden geçmeden, eylemlerde artış sağlanıyordu. Ama karşıdaki devlet sinsiydi; onu içinde MİT'in ve özel savaşın kurumlaşması vardı. Devrimcileri adım adım izlemiş, içlerine sızmış ve önlerini kesmişti. Bu dönem, başkaldırının kahramanlığı kadar, siyasal yönden özel savaşın çok güçlü olacağı ve devrimci hareketi ezeceğinin açık olduğu bir dönemdi. Daha sonraları devrimci hareketin önderlerinin imha edildiği, birinci elden kadroların yitirildiği, geride öncü düzeyinde fazla devrimcinin kalmadığı ve kumandasız kalındığı çok açık bir biçimde görüldü.

Biz de bu yılları yaşadık. Hatta devrimcilerin katledilmelerine karşı geliştirdiğimiz protesto eylemleri üzerine cezaevine düştük. O zaman yakıcı bir biçimde, "Devrimciler ölür, devrimler sürer" deniliyordu. Ama devrimciler öldüğünde devrimin sürmesi için mutlaka başarılması gereken çok önemli görevlerin olduğu ve bunun yolunun da sürekliliği sağlayan bir örgütlenmenin yaratılmasından geçtiği belliydi. O zaman bu gerçek kendisini bize hayal meyal hissettiriyordu. "Çekilen acıları öyle sürekli bir örgüte dönüştürelim ki, bir daha devrimci önderler aramızdan çekilip alındıklarında devrimci örgütlenme kesintiye uğramasın ve örgütün sürekliliği kesinlik kazansın" diyorduk. 1972'de bu temelde bir gruplaşmaya başladığımız bilinmektedir.

Bazı ideolojik eleştirilerimiz ve Kürt halkının gerçeğine ilişkin mevcut ifadeler vardı. Bu önderlerin ulusal sorunun ciddi bir sorun olarak işlenmesi gerektiğine ilişkin saptamaları mevcuttu. Ancak ömürleri buna yetmedi. Geriye kalanlar ise biraz bilinçsizdi ve biraz da resmi ideolojinin etkisi altındaydı. Biz bu durumu yakından gördük. Dolayısıyla ulusal sorunu çözme ve Kürt ulusal gerçeğini devrimci saflarda rayına oturtma görevi, çok önemli bir görev olarak önümüzde duruyordu. Biz PKK hareketinin oluşumunu esas olarak bu görevin başarılmasına dayandırdık. Bir anlamda Türk halk gerçeğini kendi açımızdan ikinci plana attık. Çok güçlü olan Türkiye devrimciliğinin bu görevi başaracağını düşündük.

"...PKK gerçeğinin anlaşılması için yeniden belirtmeliyim: Eğer PKK 1970-80 arasındaki dönem açısından neyi ifade eder diye sorulursa, her şeyden önce, PKK'nin sosyalizmin kılavuzluğunda Türkiye'nin el atılan sorunlarında çok ciddi önemi olan ve eksik bırakılan bir soruna el attığını söylemek gerekir. Bugün hemen herkes, 'Türkiye'de demokrasi olacaksa, Kürt sorununun çözülmesi gerekir' demektedir. Bu sorunun ilkin teorik düzeyde ele alınması ve giderek bir gruplaşmaya kavuşturulması amacıyla yola çıkan PKK, en az Türkiye devrimciliği kadar ciddi, tutarlı ve kendisini devrime veren bir oluşum olarak değerlendirilmelidir. İster ideolojik düzeyde, ister gruplaşma ve giderek siyasal eylemlilik açısından olsun, PKK bu yılları böyle değerlendirmiştir. PKK, Türkiye sosyalist hareketinin gerekeni yapmaması, bir halkın gerçeğini görmemesi, görse bile onu örgütlenme ve eyleme kavuşturmaması gibi büyük bir eksikliği görmüş, kendisini bu eksikliği gidermekle görevli hissetmiş, teorik çözümlemeleriyle birlikte gruplaşmasını buna göre ayarlamış, 1975'lere kadar daha çok ideolojik yanı ağır basan bir çalışma yürütmüş, 1975-80 yılları arasında dönemde bu çalışmanın sonuçlarını Kürdistan gençliğine ve halk kitlelerine taşırmış, sağlam bir doğuş yapmış, bu doğuşla birlikte kendisini ezdirmeyecek bir filizlenme yaratmış ve toplumun derinliklerine kök salmak için yoğun çaba harcamıştır..."

Türkiye devrimciliği kadrolar ve olanaklar açısından bizden kat be kat güçlüydü. Biz parasız pulsuz ve doğru dürüst bir otobüs parası bile bulamayan birkaç gençten ibarettik. Ama mütevazi bir göreve soyunmuştuk.

Kısacası devrimci hareketin ilk büyük başkaldırısının ezilmesi ardından, bir örgütsel boşluk ve önderler boşluğu vardı. Bu boşluğu doldurmak için bazı grupların ortaya çıktığını biliyoruz. Dev-Yol, Dev-Sol, THKP-C Acilciler, Kurtuluş, THKP-C Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği gibi gruplar doğdu. THKO'dan Halkın Kurtuluşu ortaya çıktı. TKP-ML/TİKKO birkaç gruba ayrıldı ve başka gruplar oluştu. TKP dış bürosu iç büro haline geldi. TİP zayıf temellerde yeniden kuruldu. Bunların izdüşümü olan örgütler oluştu.

1970'leri karakterize eden gerçek devrimci önderlerin tasfiye edilmelerinden sonra geride kalan ikinci elden kadrolar, aslında ciddi önderlik yetenekleri bulunmayan, toparlayıcılıktan uzak, 1970'lerin militan özelliklerini ve programatik gelişmeyi iyi kavrayamayan, toparlayıcı ve öncü örgüt düzeyinde bir rol oynamayı başaramayan, ideolojik düzeyleri ve militan konumları geri, habire bölünen, dolayısıyla ideolojik mücadele adı altında birbirini güçten düşürmekten öteye geçemeyen, çok anlamsız siyasal kördöğüşlere kadar giden, karşılarında duran özel savaşı ve faşizmi unutan, birbirlerini vura vura, yaralaya yaralaya ve asli görevlerini görüp yerine getirmeye getirmeye 1980'lere kadar gelen, nicelik açısından daha fazla olmakla birlikte nitelik açısından geri olan ve başarı şansı bulunmayan, hatta bir anlamda 1970'lerin gerisinde kalan ve oportünist yanı oldukça ağır basan çok zayıf önderlerdi. Bu dönemde bilinen bunalımlar nedeniyle rejimin neredeyse yönetemez bir duruma düştüğü ve kargaşanın oldukça yoğunlaştığı, buna karşılık özellikle hazırlıktan yoksun olmaları yüzünden, devrimcilerin bu ortamı değerlendiremediği bilinmektedir. Bu sakat düzenin ya da devletin kendi içinde yıpranan faşist klik ve hatta oligarşi yerine yıpranmayan ordu kliğini hazırladığı, artık toplumu yönetemez duruma düşünce, ordu faşizmiyle toplumun yönetici gücü olmaya çalıştığı görüldü. Daha önce gizli olan ve el altından özel savaş yönetimi, bu kez doğrudan ve açık bir yönetim gerçeği olarak ortaya çıktı.

Bu dönemde egemen sınıfların halk üzerindeki yüzyıllara dayanan denetimi gerçekten yıkılıyordu. Ortada yönetilmez bir durum vardı. Ama halkın kendisini yönetme durumu söz konusu değildi, bir öncü örgüt yoktu. Elbette ortaya çıkan bu boşluğu yıpranmamış ordu gücü dolduracaktı ve nitekim öyle oldu. Örgütlenmeyen ve kendisini mevzilendirmeyen devrimcilik ezilmeye mahkumdu. Son derece dağınık ve gerçekten nefes alamaz durumdaki bir devrimcilik, ne denli bireysel atılımlar yaparsa yapsın, durumu kurtaramayacak ve ezilecekti. 1980'lerin başında bütün bu gruplar birkaç darbeyle büyük güç kaybettiler ve ezildiler. Pek çok devrimci katledildi. Binlerce ve hatta onbinlercesi zindanlara dolduruldu. 1984'lere gelindiğinde hepsi baskı ve işkenceyle tasfiye edildi. Bence düzenin daha sonraki zindan politikası iyi bir **rehabilitasyon ve düzenle bütünleştirme** oldu. Bu anlamda 1980-90 yılları arasındaki süreçte, Türkiye kesiminde 1970-80 yıllarının devrimci kabarışını boğma, ezilmesi gerekenleri ezme ve geriye kalanları düzenle bütünleştirmeyi tamamen başarma gibi bir durumla karşı karşıya gelindi. Bu anlamda 12 Eylül faşizmi başarılı oldu.

Kürdistan gerçeği, PKK hareketi ve silahlı direniş

Özal olayının ön plana çıkmasını tamamen ordunun kendisini fazla yıpratmak istememesine, yine emperyalist Batı'nın sivil kliğe daha fazla itibar göstermesine, özellikle 12 Eylül faşizmi ve generallerinin Milli Güvenlik Konseyi'nin halk nezdindeki tepkisini boşa çıkarmak için, sahte bir temelde orduya karşı Özal'ın sivilliğini öne sürmesine ve siyasal boşluğu "dört görüşü birleştiren" ANAP'la doldurmasına bağlayabiliriz. Bu aslında çok zayıf bir sivilliktir. Rejim, esas olarak orduya duyulan tepkiyi, orduyla kitleleri karşı karşıya getirmeden frenlemek ve bu tepkiyi ANAP'ta eritmek istedi. ANAP çok sinsi bir özel savaş modeliydi ve bu model tuttu. Generaller Milliyetçi Demokrasi Partisi'ni işbaşına getirmek istediler, ama yine askerlerin kendileri bunu uygun bulmadılar. Sunalp'ın önderliğindeki bu parti, aslında orduya karşı tepki geliştirecekti. Ama Özal'ın seçilmesi, bu tepkiyi orduya karşı olmaktan çıkardı, hatta onu eski politikacılara, yani 12 Eylül rejiminin ezdiği güçlere karşıtlık biçimine dönüştürdü. Türk halkının 12 Eylül rejimine ve orduya duyduğu tepki ANAP içinde eritildi. Sonuçta sekiz yıllık bir ANAP iktidarı ortaya çıktı.

Aslında bu sekiz yıl 12 Eylül faşizmine karşı tepkilerin ardarda gelişmesi gereken yıllardı. Ama ANAP "dört görüş"ü birleştirdiğini söyleyerek, ihanet eden bütün solcuları, sağcıları, bir kesim eski MHP'li ve MSP'lileri ve sosyal-demokratların bir bölümünü kendi içine aldı. Bu, halkla bağlantıları olan birçok kişinin devletin dağıttığı ulufeler ve çıkarlar karşılığında satın alınması demekti. Dolayısıyla bu durum, orduya karşı tepkinin sekiz yıl boyunca frenlenmesi anlamına geliyordu. Bu, halkın tepkisinin halkın çıkarları temelinde bir karar kazanması, bir siyasal ifadeye kavuşması ve bir hareket haline gelmesinin engellenmesi ve bu anlamda halkın kaybetmesi anlamını taşıyordu.

ANAP, 12 Eylül rejimine karşı geliştirilmesi gereken büyük tepkiyi frenlemek anlamında başarılı olmuştur. Dikkat edilirse, 12 Mart faşizmine karşı 1973'lerde büyük bir halk patlaması oldu. Bu dönemde devrimci hareketin çığ gibi büyümesi söz konusuydu. 12 Eylül rejimi bundan ders aldı. 1983 yılından başlayarak geri çekilirken, 1973 sonrasına benzer bir durumun doğmaması için önlemler geliştirdi. Rejimin almış olduğu bu önlem ANAP'tı. Rejim bu işi ANAP'a organize etti ve yürüttü. Özal'ın ustalığından söz edilecekse şunları söylemek gerekir: Özal CIA, MİT ve özel savaşla bağlantılı bir ögedir. Bu anlamda Özal rejimi iyi örgütledi.

"...Özal'ın ve ANAP'ın hazırlanışı yirmibeş yıla ayarlanmıştır. Tabii biz devrimciler bunu kabul edemezdik. Çok isabetli bir kararla devrimci çalışmalara yüklendik. Genel siyasal ortamı, neye karşı çıkıldığını, çıkışımızın amaçlarını, planını ve yöntemlerini bilmek gerekir. Atılımımızın anlamını bilmek çok önemlidir. Bu hareketin içinde yer alan arkadaşlar ve hatta komuta düzeyi bile çıkışımızın anlamını yeterince idrak edemediler. Komuta düzeyi bu adım karşısında ürkek ve yüreksiz davrandı. Bir günü bile ne ölçüde kurtarabileceğinden emin değildi. Biz geliştirilmek istenen rejimin niteliğini ve bu rejime karşı çıkışımızın anlamını genel hatlarıyla biliyorduk. Bu adım bu anlama gelmektedir. Dayatılmak istenen büyük stabilizasyon hareketine ve faal egemenliğe karşı, Kürdistan'a dayalı bir sosyalist çıkışı dayattık. Aslında bu büyük bir olaydı. Gerçekten bunun sonu getirilebilirse, bu çıkış halkların tarihinin en büyük ivmelerinden biri olurdu. Bu atılımı başardık. Başarmamış olsaydık, sonuç tümüyle olumsuz olacaktı..."

Televizyonu, sporu, kültürü ve özellikle parayı çokça kullandı. Toplumu satın almak için muazzam para kaynaklarını harekete geçirdi. Spora oldukça yatırım yaptı. Bu dönemde stadyumlarda avaz avaz bağıran görülmedik bir kitlenin oluştuğunu biliyoruz. Yine şu festivaller politikasını ve en önemlisi de din politikasını müthiş kullandı. Bu kokuşmuş tarikatçılık politikasıyla Kürdistan'ın herhangi bir kesiminde ellibin genç insanın tarikat üyesi haline getirilmesi işten bile değildi. Bunların hepsi ANAP'ın icadıydı. Bunların hepsi özel savaşın 12 Eylül faşizmine karşı gelişen tepkileri eritme yöntemiydi. ANAP'ın aşırı baskı ve işkenceler sonucunda zindanlarda rehabilitasyon uygulayarak eski devrimcileri yavaş yavaş düzenle birleştirme konusunda da çok somut politikaları vardı.

Biz işte böylesi bir özel savaş politikacılığına karşı hazırlıklar geliştirdik. PKK'nin daha somut olarak kavranması açısından altının çizilmesi gereken esaslar, kendisini bu ana tabloya karşı çalışmalarda göstermektedir. PKK gerçeğinin anlaşılması için yeniden belirtmeliyim: Eğer PKK 1970-80 arasındaki dönem açısından neyi ifade eder diye sorulursa, her şeyden önce, PKK'nin sosyalizmin kılavuzluğunda Türkiye'nin el atılan sorunlarında çok ciddi önemi olan ve eksik bırakılan bir soruna el attığını söylemek gerekir. Bugün hemen herkes, "Türkiye'de demokrasi olacaksa, Kürt sorununun çözülmesi gerekir" demektedir. Bu sorunun ilkin teorik düzeyde ele alınması ve giderek bir gruplaşmaya kavuşturulması amacıyla yola çıkan PKK, en az Türkiye devrimciliği kadar ciddi, tutarlı ve kendisini devrime veren bir oluşum olarak değerlendirilmelidir. İster ideolojik düzeyde, ister gruplaşma ve giderek siyasal eylemlilik açısından olsun, PKK bu yılları böyle değerlendirmiştir. PKK, Türkiye sosyalist hareketinin gerekeni yapmaması, bir halkın gerçeğini görmemesi, görse bile onu örgütlenme ve eyleme kavuşturmaması gibi büyük bir eksikliği görmüş, kendisini bu eksikliği gidermekle görevli hissetmiş, teorik çözümlemeleriyle birlikte gruplaşmasını buna göre ayarlamış, 1975'lere kadar daha çok ideolojik yanı ağır basan bir çalışma yürütmüş, 1975-80 yılları arasındaki dönemde bu çalışmanın sonuçlarını Kürdistan gençliğine ve halk kitlelerine taşırmış, sağlam bir doğuş yapmış, bu doğuşla birlikte kendisini ezdirmeyecek bir filizlenme yaratmış ve toplumun derinliklerine kök salmak için yoğun çaba harcamıştır.

Kuşkusuz 12 Eylül askeri-faşist darbesi genelde sol harekete, onun sosyalist ve demokratik öncülerine karşı tezgahlanmakla birlikte, yarı yarıya Kürdistan'a ve özellikle PKK'nin öncülük ettiği hareketin gelişimine karşı düzenlenmiştir. Kürtçülük bu yıllara kadar tamamen I-KDP ile bağlantılıydı. I-KDP'nin 1972'de **Sait Elçi** ile birlikte **Sait Kırmızıtoprak'**ı öldürmesinden sonra, Kuzey-Batı Kürdistan'daki KDP'nin yeni genel sekreteri olan **Derwişê Sado'**nun ve daha sonra başkalarının Diyarbakır MİT Müsteşarıyla ortak toplantılar yaptıklarını ve bu oluşumu Kürdistan'daki gerçek devrimci güçlerin karşısına çıkarmaya çalıştıklarını biliyoruz. T-KDP bir **ABD dayatmasıydı.** ABD emperyalizmi bu yıllarda Filistin Kurtuluş Hareketine, Hindiçini, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindeki bütün devrimci hareketlere reformizmi ve solcuların avlanmasını dayatmış, bu yıllarda gerçekten birçok tahribatlar yaratmış ve tasfiyeler gerçekleştirmişti. Aynı şeyi Kürdistan için de öngörmüştü. Barzanî eliyle T-KDP'yi MİT ile bağlantı içine sokmuş ve Türkiye devrimciliğinin Kürdistan'a taşırılmasını önlemek istemişti. Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak bu taşırmanın ilk örnekleriydi ve soldan etkilenmişlerdi. Bunlar Barzanî'den de yararlanarak, Kuzey-Batı Kürdistan'da bir şeyler yapmak istiyorlardı. Hem ABD, hem Barzanî ve hem de MİT kendi sınıf çıkarları açısından bunu tehlikeli bulmuş, dolayısıyla elbirliğiyle düzenledikleri bir komplo sonucunda T-KDP'den bu iki yurtsever ögeyi tasfiye etmişlerdi. Geriye kalanları kendi denetimleri altına almışlar ve T-KDP bizzat MİT ajanlarının denetimindeki bir örgüt işlevini görmüştü.

1972 yılı bu örgütün tamamen MİT'in denetimine geçtiği bir yıl olmuştu. Birçok kimse bu durumu bilmez, ama bunun çok sinsi ve alçakça bir komployla başarıldığı kesin bir gerçektir. Bu daha sonra KUK ile devam ettirilmiştir. KUK parçalanmış, daha başka örgütler kurulmuştur.

Biz bunların biraz güçlü olduğu alanlara girdiğimizde, üstelik Kürtlük adına tam bir ajan şebekesiyle karşı karşıya geldik. Bu ayrı bir savaşım durumuydu. Böylece Kürtlüğün tamamen **CIA'nın ve MİT'in denetimi** altına alındığını söylemek istiyorum. Barzanî'nin 1965'lerde CIA ile bağlantıları vardır. I-KDP'nin 1972'de MİT'le bağlantıları kesinlik kazanmıştır. İlkin bu bağlantılar için zemin yoklanmış, sonra bağlantı kurulup kesinleşmiş, Kürdistan devrime kapatılan bir alan haline getirilmiştir. Bu bağlantının merkezi de CIA ve SAVAK'ın denetiminde Hakkari'dedir. Bilindiği gibi bu alana gelen İranlı, Türkiyeli ve Iraklı devrimciler katledilmiştir. Barzanî hareketinin bu tarzda çok köklü bir anti-komünist, anti-sosyalist, anti-demokratik ve anti-yurtsever bir uluslararası ajanlık kurumu durumuna dönüşmesi söz konusudur. Barzanîlerin, bir uluslararası ajanlık kurumu olarak, Kürdistan'ın ilk devrimci potansiyelini ve Kürdistan coğrafyasını nasıl işlevsiz duruma getirdikleri ve ne kadar devrimciyi katlettikleri büyük bir sorumlulukla incelenmesi gereken bir devrimci görevdir. Gerçekten komplolarla katledilen devrimcilerin sayısı ve bu devrimcilerin adlarının bilinmediğini ve KDP'nin bizden bile yüze yakın devrimciyi katlettiğini göz önüne getirdiğimizde, konunun ne denli önemli olduğu kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Sadece **Yekîtî** adı verilen Güney Kürdistanlı örgütün beşyüz ile altıyüz arasındaki yurtsever kadrosunun Çukurca'da nasıl katledildikleri göz önüne getirilirse, -ki katledilenler arasında Iraklı, İranlı ve Türkiyeli devrimciler de vardır-, "KDP'nin katlettiği insan sayısı ne kadardır?" sorusuna, binlerce diye cevap vermek yerinde olacaktır. Bu işin içinde MİT, SAVAK ve CIA vardır. Bütün bu katliamlar Barzanî önderliği biçiminde kurumlaşan bir önderlik tarafından yapılmıştır.

İşte biz bir yandan ulusal sorunu Türkiye'deki sol örgütlere egemen olan sosyal-şovenizme karşı geliştirirken, öbür yandan Kürdistan'a egemen olan ve MİT, SAVAK ve CIA'nin denetimine geçmiş hain ve işbirlikçi bir sahte Kürtçülüğe karşı kendimizi büyük bir ideolojik ve siyasal savaşım içinde bulduk. 1975-80 yılları arasındaki dönemde iki yönden gelen bu tehlikeye karşı ideolojik ve siyasal çabalarımız oldu. Hatta bunları engelledik ve aştık. 12 Eylül darbesinin tümüyle bize karşı geliştirildiğini söylemiyorum. Ama bu durumu aşmamızın darbenin tezgahlanmasındaki rolü büyüktü. Sömürgecilik Kürdistan'ı önemli oranda devrime açtığımızı tespit etmişti. Kenan Evren'in komutanlarla birlikte yaptığı Batman, Siverek ve Hilvan gezilerinde, "Biz 12 Eylül darbesine orada karar verdik" dediğini biliyoruz. Bu çok önemli bir saptamadır. Hatta Evren'in Sarıkamış'taki bir toplantıda, "Benim cesedimi çiğneyip geçebilirler, ama buradan geçemezler" biçiminde bir konuşması vardı. Generaller Kürdistan'daki devrimci gelişmeye karşı ve bu gelişmeden duydukları korkuyla bu denli kararlı bir biçimde 12 Eylül darbesine yöneldiler. NATO ve CIA buna onay verdi. Kürt işbirlikçiler de sağlamdı ve var güçleriyle yükleniyorlardı.

Bu dönemde gelinen aşamada temelini attığımız hareketin çok ciddi bir tehlike karşısında bulunduğu ve önlemlerin alınmaması halinde imha olacağı açıktı. O günleri hala hatırlıyorum. Urfa'da sokakların arasında dolaşıyorduk, yerleşeceğimiz bir ev yoktu. Taş çatlasa üç aylık bir ömrümüz kalmıştı. Zaten yoğun yakalanmalar ve bazı itiraflar vardı. Gideceğimiz yer bizi ya bir iki ay idare eder ya da etmezdi. Boğulmanın kesinlikle gündemde olduğu bir durumla yüzyüze bulunuyorduk. Bu durumu 1979'da çok iyi gördük. 1970'lerin hatasına düşmemek ve özellikle Kürdistan'da taban bulacağı açık olan hareketimizi boğdurtmamak için, son bir şans olarak aklıma sınırı geçmek geldi. Ani bir kararla genç bir arkadaştan sınırı yoklamasını ve çıkış yolunun olup olmadığını öğrenmesini istedim. Kısa bir süre içinde bu kararı alıp uyguladık ve bu alandaki hazırlıklara başladık.

> *"...Türkiye'de Deniz Gezmiş ve Sinan Cemgil ile İbrahim Kaypakkaya'nın gerillayı geliştirme denemeleri vardı. Aslında onlar gerçekten '70 devrimciliğine bir çıkış yaptırmak istemişlerdi ve bu çok önemlidir. Bugün Dev-Sol silahlı mücadelenin yürütülmesinden yana görünmektedir, ama aradan yirmi yıl geçtiği halde, dağa çıkmayı aklına bile getirmemektedir. O dönemde THKO, TİKKO ve hatta Mahir Çayan'ın grubu kırsal alanlara çıkmayı bir taktik olarak bellemişlerdi. Şehirlerde biraz eylem yapmış, ama hızla kıra çıkmışlardı. THKO ve TİKKO kırdaydı. Zaten Mahir Çayan ve yoldaşları kırda şehit düşmüşlerdi. Bunlar 12 Mart faşizmine karşı devrimci taktiğe yönelmeydi. Devrimci taktiğin esas olarak oturtulmak istendiği alan kırlar, bunun biçimi ise gerillaydı. Silahlı propaganda bunun ilk aşamasıydı. Ama daha önce de belirttiğim gibi hazırlıkları zayıftı. Bence yurtdışındaki çalışmalar o dönemde de düşünülmeliydi. Filistin gerçeği iyi değerlendirilse, fazla acele edilmese ve bizim deneyimimiz '70'lerden sonra sabırla uygulanmış olsaydı, Türkiye devrimciliği 12 Mart faşizmi karşısında ezilmezdi..."*

O dönemde geri çekilme ve kaçış vardı. Bence Türkiye devrimciliğinin biraz anlamadığı bir konu da budur. Sadece Kuzey-Batı Kürdistan'dan veya Türkiye'den giden devrimciler değil, Iraklılar da saldırı karşısında kaçmayı biliyorlar. Hele Iraklılardaki kaçış müthiştir. Bir iki bomba sesi ve birkaç helikopter taramasıyla milyonlarcası tabana kuvvet diyerek, çırılçıplak ikibin metre yüksekliğindeki dağlara kadar kaçıyorlar. Bu kaçış artık onların bir özelliği haline gelmiştir. Türkiyeli devrimcilerin durumu da az çok buna benzemektedir. TKP'nin geleneği kaçış geleneğidir. TKP'liler öyle fazla bir darbe de yememişler, ama kaçmışlardır. Buna karşılık, '70'lerin devrimcileri, "Biz kaçmayız" demişlerdi. Doğrudur, devrimciler kaçmazlar; ama devrimlerde bir de geri çekilme süreçleri vardır. Hele hele muazzam bir güç dengesizliği ortamında, korkunç bir imha tehlikesiyle karşı karşıya gelindiğinde, geri adım atmasını bilmeyen devrimcilik boğulmaktan kurtulamaz. Aslında biz bu yıllarda taktikte fazla bilinçli değildik. Ama biraz da sezgi gücüyle imha olacağımızı çok açık bir biçimde görüyordum. O zaman güçlü devrimci örgütler vardı, ama faşizm karşısında iki ay bile dayanamadılar. Sözgelimi Dev-Yol en güçlü örgüttü, ancak ne kadar dayanabildiğini çok iyi biliyoruz. Küçük bir operasyonla Dev-Yol'un merkezi gitti. Beyin takımı hala yoktur, pazı parçaları şurada burada duruyor. Biz bu tehlikeyi henüz 12 Eylül gibi bir yönelim yokken -ki, 12 Eylül darbesine birbuçuk yıl kadar bir zaman vardır- sezdik. **Maraş Katliamı,** bize, katliamlar da dahil olmak üzere, karşı-devrimin bu tür yönelimleri boşa çıkarılmak isteniyorsa, bir kanal bulma ve devrimi yeniden hazırlayabilecek bir zemin yakalama gerekliliğini hissettirdi.

Aslında bizim yaptığımız şey geri çekiliş falan da değildi. Zaten taş çatlasa, hareketimizin yapabileceği şey o kadardı. Hilvan ve Siverek'te bazı silahlı eylemler yapılıyor, Mardin ve Batman'da suikast türünden eylemlerle bazı gericiler vuruluyordu. Biz yanıbaşındaydık. Militanlar yanıma geliyor ve eylem yapıp yapamayacaklarını soruyorlardı. Kendilerine "yapın" diyordum. İki gün sonra eylem haberi geliyordu. Ben eylem alanının yarım saatlik bir mesafe kadar ötesinde bulunuyordum. Hilvan ve Siverek'te böyle oldu, Mardin ve Batman'da böyle oldu, Dersim'de böyle oldu. Biraz daha çalışalım istiyordum. Silah kapasitemize ve militanlarımızın eğitim düzeyine bakıyordum. "Artık iyiniyetine kalmış, bizimkiler yapar" demekten öteye elimizden bir şey gelmiyordu. Dağa çıkacağız, ama hangi dağa ve nasıl çıkacağız? Yani o günün koşullarında gerillayı geliştirmek gerçekten çok zor bir sorundu. Türkiye'de Deniz Gezmiş ve Sinan Cemgil ile İbrahim Kaypakkaya'nın gerillayı geliştirme denemeleri vardı. Aslında onlar gerçekten '70 devrimciliğine bir çıkış yaptırmak istemişlerdi ve bu çok önemlidir. Bugün Dev-Sol silahlı mücadelenin yürütülmesinden yana görünmektedir, ama aradan yirmi yıl geçtiği halde, dağa çıkmayı aklına bile getirmemektedir. O dönemde THKO, TİKKO ve hatta Mahir Çayan'ın grubu kırsal alanlara çıkmayı bir taktik olarak bellemişlerdi. Şehirlerde biraz eylem yapmış, ama hızla kıra çıkmışlardı. THKO ve TİKKO kırdaydı. Zaten Mahir Çayan ve yoldaşları kırda şehit düşmüşlerdi.

Bunlar 12 Mart faşizmine karşı devrimci taktiğe yönelmeydi. Devrimci taktiğin esas olarak oturtulmak istendiği alan kırlar, bunun biçimi ise gerillaydı. Silahlı propaganda bunun ilk aşamasıydı. Ama daha önce de belirttiğim gibi hazırlıkları zayıftı. Bence yurtdışındaki çalışmalar o dönemde de düşünülmeliydi. Filistin gerçeği iyi değerlendirilse, fazla acele edilmese ve bizim deneyimimiz '70'lerden sonra sabırla uygulanmış olsaydı, Türkiye devrimciliği 12 Mart faşizmi karşısında ezilmezdi. Bu devrimcilerden bazıları Lübnan'a geçmiş, burada eğitim görmüş, ama ancak üç ay kadar kalmışlardı. Bir grup Samandağ'da yakalandı. Nurhaklara çıkan grubun ömrü birkaç ay sürmedi. İbrahim Kaypakkaya Dersim ve Diyarbakır'ı denedi, ama olmadı. Neden? Çünkü **devrimin biraz beslenebileceği bir yurtdışı alanı** gerekiyordu. Filistin ve Lübnan koşulları bunun için ideal alanlardı. Birileri sabredecek, bu alanı süreklilik ve eğitim için kullanacak ve hareketi biraz yönlendirecekti. Böylece 1975'lere doğru gelindiğinde, Türkiye devrimciliği gerçekten de gerillasını biraz sağlama alan ve örgütlülüğünü sürekli kılan bir devrimciliğe ulaşmış olacaktı. Bu devrimcilik bir çekim merkezi haline gelecekti. Gerilla çekirdeği ve siyasal çekirdek vardı. Bunun komutası güvenlik altında olunca, 1975'ler sonrasında olduğu gibi kırk türlü grupçuk ortaya çıkmazdı. Nitekim bizde çıkmadı.

Bu aslında çok önemlidir. Türkiye devrimciliğinde bu fırsat elden kaçırıldı ve bunun için de sol kırk parçaya bölündü. Çünkü siyasal ve askeri anlamda bir çekim merkezi kalmamıştı. Mahir Çayan ve arkadaşları bunu ülke içinde yapmak istediler. Deniz Gezmiş ve yoldaşları gerçekte birer militan olmaktan öteye pek bir şey düşünmediler ve başarılı olamadılar. "Kaçarsak bu yiğitliğe sığmaz" dediler. Bu dar ve fazla önlemlere dayanmayan bir yaklaşımdı, dolayısıyla çok ciddi bir fırsatın kaçırılmasıydı. Yani bizde olduğu gibi hareketin güvenlik altına alınması, siyasal ve askeri kollarının geliştirilmesi gerekiyordu. Kaldı ki, bizim taktiğimiz feodalizmin, aşiretçiliğin, işbirlikçi ilkel milliyetçiliğin (KDP) ve 400-500 milyarlık bir parayla finanse edilen "köy koruculuğu"nun egemen olduğu en geri yörelerde, hem gerillası ve hem de serîhildanlarıyla şehir ve kırı devrime açmıştır. Türkiye o zaman devrime açıktı; hem şehiri ve hem de kırıyla Kürdistan'dan daha fazla devrime açıktı. Gençlik kaynıyordu ve devrimci gençlik okullara egemendi. Ama devrimci hareketin komutası gerçekten biçilmişti ve bunun için de bölündükçe bölündü. Buna karşılık, sağ ister MHP ister kontr-gerilla biçiminde -her ikisi zaten birleşikti- örgütlendikçe örgütlendi. Faşistler bu yıllarda örgütlendiler ve dağlarda kendi obalarını kurdular. Kontr-gerilla aygıt olarak çok gelişti. 1975'lere gelindiğinde, bunlar çok örgütlü ve planlı geliştiriliyordu. Ardarda Milliyetçi Cephe hükümetleri kuruluyor, CHP'nin sahte demokratlığı bunlara hizmet ediyor, Türkiye'de devrimciler bölündükçe bölünüyordu. Devrimcilerin ciddi bir hazırlıkları yoktu, alabildiğine yoğun bir ideolojik keşmekeşlik vardı. Siyasal çekim merkezi olmak yoktu, hele gerilla hiç yoktu. Tabii 12 Eylül faşizmi bu kargaşayı görecek, değerlendirecek ve vuracaktı. Kısacası kaçan bir fırsat vardı.

Devrimciliğin TKP gericiliğine, onun o kokuşmuş mülteciliğine ve kaçışa karşı içerde kalarak sonuna kadar kahramanca direnme büyüklüğü göstermesine rağmen, devrimin güvenliği için önlemler geliştirememesi, devrimin örgütlülüğünün sürekliliğini sağlayamaması çok ciddi eksiklik noktaları olarak ortaya çıkmış ve bedeli ağır bir biçimde ödenmişti. Ben bu eksikliği daha o zamandan beri görüyordum.

Kürdistan'daki silahlı direnişin anlamı

Bir kere bunun için hazırlık gerekiyordu. Örgütü yaşatmak ve sürekliliğini sağlamak istiyorsak, bunun elimizdeki mevcut kadrolarla yürüyemeyeceği ve dolayısıyla daha sağlam bir kadro çalışmasına gidilmesi gerektiği açıktı. Çünkü doğru dürüst savaştıracağımız militan yoktu. Bu eksikliği iyi görüyorduk. Bir de ortada Türkiye deneyimi vardı. Önderler gittiğinde, hareketin esamesi bile okunmuyordu. Avrupa pek aklıma gelmiyordu. Sosyalist ülkeleri hiç düşünmüyordum. Buraya adım attığım sırada Suriye'de bir gün bile kalmamak ve bu zeminde bulunan Filistin direniş güçlerine ulaşmak tek arzumdu. Yapılan da bu oldu. **Bekaa Vadisi** denilen bu alana geldik. Onüç yıl önce adım attığımız ilk yer burasıydı. Burada barınabileceğimiz mezar kadar bir yer bile yoktu. Başkaları ve bizi tanımayanlar için, biz Sarı Çizmeli Mehmet Ağaydık. Başlangıçta böylesi bir durumu yaşadık. Aylarca

çaba harcadık, didinip uğraştık. İlk dönemde anlayışımız hemen birkaç silah bularak arkadaşlara yetişmekti. İlk etapta yirmibeş adet silah temin ettik. Bugün yeterince hatırlamıyorum, ama mermileri de herhalde yirmibin civarındaydı. Kapasitemiz bu kadardı veya yaklaşımımız bu kadarına yetiyordu. Deneyim sahibi olan devrimci gruplar, bu biçimde ve bu güçle hiçbir şey başaramayacağımızı düşünüyorlardı.

Sağladığımız silahları ülkeye taşırma olanağımız yoktu. Bir tabanca bile aktaramıyorduk. Büyük sorunlarımızdan biri de buydu. Su altında veya üstünde hareket eden gemilerimizin olup olmadığını soruyorlardı. Gerçekten epeyce sıkışık günler yaşadık. Bir yandan ülkeye silah aktarmayı düşünürken, öbür yandan Hilvan ve Siverek direnişini kurtarma çabalarımız devam ediyordu. Ülkemizde mücadelenin yeni temellerinin atılmasını istiyorduk. Burada bir iki yıl uğraştık. 1981 yılında toparlanma niteliği taşıyan ilk Konferansımızı gerçekleştirdik.

O dönemde birçokları kaçış pratiğini yaşıyordu. O zamanın bazı "ünlü" kadroları sıkışmışlardı ve gözleri Avrupa yollarındaydı. Ben devrim için yanıp tutuşurken, onlar bunu düşünüyorlardı. Gerçekten bu çok önemlidir. Kazandığımız bu küçücük mevziyi en iyi bir biçimde kullanmak ve devrimin hizmetine sokmak gerekirken, kadrolarımızın nerdeyse yüzde doksanı kaçış yolunu arıyordu. Daha o dönemde bu alana üçyüz kadar eleman çekmiştik. Bunlar ülkeye dönüş ve devrimi yükseltme kararımıza inanmıyorlardı. İçlerinden birkaç kişi intiharvari eylemler yapacaklarını söylüyordu. Aralarında "Uçak kaçıralım" diyenler de vardı. Ama bunların aklına kitleleri örgütlemek ve partiyi geliştirmek için çaba harcamak gelmiyordu. Arkamdan bana gülüyorlardı. Biz büyük bir inançla yüklendik. Konferansın yapılacağı tarihi tesbit ettim. 12 Eylül rejimi konusundaki çözümleme, parti çözümlemesi, eleştiri ve özeleştiri konuları bizim için yeni bir adım oldu. İsrail'in Lübnan'a saldırısından önce, bunları yavaş yavaş geliştirdik.

Ama İsrail saldırısı yeni bir durum yaratmıştı. Suriye ilişkilerimiz açıldı. Bir de İran-Irak savaşı vardı. Bu nedenle Güney Kürdistan'da elverişli koşullar oluşmuştu. Bilindiği gibi Botan alanının da gerilla savaşına uygun koşulları vardı. Ayakta kalınmak isteniyorsa, bu alanın tercih edilmesi kaçınılmazdı. Bu gerekçelerle yola koyulduk. 1982-83 yıllarını kapsayan ülkeye yeniden dönüş sürecini böylece başlatmış olduk. Ülke zemininde bazı hazırlıklar yaptık. Aslında güçlü komutanlarımızın olmaması yüzünden, **15 Ağustos Atılımımız** zayıf kaldı. Ülkeye gözünü kırpmadan ölüme gidebilecek nitelikte üçyüz kadar militan arkadaş yollamıştık. Ama komuta gücü gerçekte biraz oportünistçe yürüyordu. Bu zeminde bir dönem I-KDP'nin kuyrukçusu bir tutum içine düşüldü. Buna şiddetle karşı durduk. Hazırlık aşamasında I-KDP'nin sınır boylarında "TC'ye zarar verdirtmeme" biçiminde bir dayatması söz konusuydu. Bizimkiler de bunu kabullenmişlerdi. Geri çekilmeyi tam bir tembellik ve devrime yürümemek biçiminde değerlendirenler vardı. Sınırlardan içeriye girenler de intiharvari giriyorlardı. Ciddi bir biçimde gerillacılık yapmak istenmiyordu. Güçlerimiz gözü kapalı bir biçimde yürüyorlardı. Savaşçılarımız vardı, ama komutası yoktu. Buna rağmen, komuta kademesini biraz da sert bir biçimde uyararak, 15 Ağustos 1984 Atılımı için adım attırdık. Atılım görkemli oldu. Ama bu eylemlilik ve bu adımın atılması aslında çok daha yoğun bir güçle ve atılım hızıyla gerçekleştirilebilirdi. Komuta gücünün zayıflığı nedeniyle, bu adım zayıf bir adım olarak kaldı.

Peki, bu adımın anlamı nedir? Bugünü daha iyi anlamak için bu soruyu soruyorum. O günün koşullarında 12 Eylül faşizmi ciddi bir biçimde kurumlaşıyordu. Anayasa hazırlanmış, seçim yasası çıkarılmış, partiler kurulmuştu. ANAP iktidara geliyordu. Bu, 12 Eylül faşizminin tamamen kurumlaşması demekti. Faşizme darbe vurulmasa, -ki ardarda idamlar yapılıyordu-, devrim en az yirmi yıl gerileyecekti. Rejim aslında kendisini on yıla göre ayarlamıştı. İkibinon yılına kadar **Güney Kore ve Filipinler modeli** Türkiye'ye egemen kılınacaktı. Rejimin ikibinon yılına kadar uzaması demek, parti direnişçiliğimizin de silinmesi ve fiziki olarak ortadan kalkmamız demekti. TC'nin çatlağından bir devrimci çıkış ve yükseliş boy vermişti. Ama TC buna 12 Mart darbesinin ardından 12 Eylül darbesiyle cevap vermiş, ikibinon yılına kadar uygulanacak bir programla bir daha devrim sözünün bile edilmemesini planlamıştı. Biraz araştırma yeteneği olanlar bu gerçeği fark etmişlerdir. Gerçekten de ANAP ikibinli yıllara göre ayarlanmış bir partidir. Bu olgu araştırılıp incelendiğinde böyle olduğu görülecektir.

Mustafa Kemal devrimcileri, demokratları ve komünistleri imha etmek ve bu imha işini 1925 yılına kadar tamamlamak istedi. Bu tarihten 1960'lı yıllara kadar tam bir devlet egemenliği hüküm sürdü. Bu yıllar halk adına nefes bile alınıp verilemeyen yıllar oluyordu. 1970'li yıllara gelindiğinde, bu baskı ortamı biraz kırılmak istendi. Bunun üzerine 12 Mart ve 12 Eylül imha hareketleri gündeme geldi. TC açısından bu yetmiyordu, bir de devrimci gelişmenin üzerini **betonlamak** gerekiyordu. Bu betonlama hareketi 1985'lerde başlıyor ve on yıllık bir süreyi kapsıyordu. Evet, bu betonlama sağlandıktan sonra, yıllar biraz da böyle geçecekti. Bir devrim ezildikten sonra, onun betonlaşması en az yirmibeş yıl sürer. Bütün restorasyon dönemlerine bakıldığında, devrimler bastırıldıktan sonra, yirmibeş yıl içinde stabilizasyonun ve statükonun başarı kazandığı görülecektir.

Özal'ın ve ANAP'ın hazırlanışı yirmibeş yıla ayarlanmıştır. Tabii biz devrimciler bunu kabul edemezdik. Çok isabetli bir kararla devrimci çalışmalara yüklendik. Genel siyasal ortamı, neye karşı çıkıldığını, çıkışımızın amaçlarını, planını ve yöntemlerini bilmek gerekir. Atılımımızın anlamını bilmek çok önemlidir. Bu hareketin içinde yer alan arkadaşlar ve hatta komuta düzeyi bile çıkışımızın anlamını yeterince idrak edemediler. Komuta düzeyi bu adım karşısında ürkek ve yüreksiz davrandı. Bir günü bile ne ölçüde kurtarabileceğinden emin değildi. Biz geliştirilmek istenen rejimin niteliğini ve bu rejime karşı çıkışımızın anlamını genel hatlarıyla biliyorduk. Bu adım bu anlama gelmektedir. Dayatılmak istenen büyük stabilizasyon hareketine ve faal egemenliğe karşı, Kürdistan'a dayalı bir sosyalist çıkışı dayattık. Aslında bu büyük bir olaydı. Gerçekten bunun sonu getirilebilirse, bu çıkış halkların tarihinin en büyük ivmelerinden biri olurdu. Bu atılımı başardık. Başarmamış olsaydık, sonuç tümüyle olumsuz olacaktı.

Türkiye halkı için demokratik bir seçenek söz konusu olacaksa, onun da bu adıma bağlı olduğunu biliyorduk. Dolayısıyla devrimimiz ertelenemez, geçiştirilemez ve hafife alınamaz. Devrimciler dönemlerin kokusunu iyi almalı ve kişi olarak kendilerini bu dönemlere hazırlayıp görevlerin üstesinden gelebilmelidir. Sonuçta çıkarılacak militan budur. Devrimcilerin bu yıllara, bu sürece ve bu döneme mutlaka bir dayatması olmalıydı. Biz dişimizi tırnağımıza takarak doğru yolu gösterdik. Bu pratiğin içinde yer alanlar bütün bunları unutmuş görünüyorlar. Bu yılların anlamı ve önemi nedir? Yüreklilik nasıl olmalıdır? Bunlar bazılarının umurunda bile değildir. Türkiye'de de böyle pratik kargaşalar yaşandı. Eylemin içine girenler sonunu hiç düşünmüyorlar.

Anahtar yine atılan ilk adımları kesintisiz kılmaktı. Kendi iç yapımıza karşı bir iç savaşımımız oldu. Onlar bir atımlık baruttu. Biz ise, tam tersine silahların ve savaşçıların yedekte olması gerektiği düşüncesiyle hazırlandık. Yalnız müdahale üstüne müdahale gerekiyordu. Biz de bu müdahaleleri yaptık. 1985'lere gelindiğinde, komutamız, "Yapılacak bir şey kalmadı, geri çekilelim" diyordu. Bazıları da silahlı mücadele ile sonuç alınamayacağı düşüncesini taşıyorlardı. Onlara bakılırsa yapılması gereken şey, TKP icazetliliği ve hatta Dev-Yol gibi son derece dağılmış bir hareket durumuna düşmekti. Bunlar silahlı mücadeleyle sonuç alınamayacağına kendilerini inandırmışlardı. Biz bunlara yüklendik.

> *"...15 Ağustos Atılımı, aslında 1975'te Türkiye'de yapılması gereken bir atılımdır. Biz bu atılımı 1984 yılında gerçekleştirdik. Buna bağlı olarak, kitle pratiğimizi 1965'lerin gerçek bir devrimci örgüte dayanmayan ve devrimci bir silahlı savaşımdan yoksun olan -ki, bu yaklaşım 1975'lerde de devam etmiştir-pratiğinden kurtardık. Mücadelemizi parlamentoya kadar taşırdık. Parti denetiminde ve devrimci taktiklere hizmet temelinde düzenin üstüne saldıran kimdi? Şimdi bir parti vardır. Parti gerillayı doğuruyor, gerilla vuruyor. Kitle ihtilalcidir. Biz gerillayı kontrol altında bulunduruyoruz, gerilla serîhildanları kontrol altında tutuyor. Kendi taktiklerimizi işte böyle geliştirdik. Devrimci taktiklerin zincirleme gelişimi atılımlarımızı güçlü kıldı..."*

Partimizin 1986'daki III. Kongresini Lübnan zemininde yaptık. Kapsamlı çözümlemelerde bulunduk. Provokasyonun, tasfiyeciliğin, komplocuğun ve daha birçok sorunun üstüne yürüdük. Tek düşüncemiz ülkeyi mücadelesiz ve silahsız bırakmamaktı. Örgütün devrimci niteliğinin sürekli kılınması için her türlü önlemi almıştık. 1986 yılından itibaren birçok çözümleme yaptık; karşımızdaki cephenin durumunu ve kendi gelişme olanaklarımızı kapsamlı olarak ele aldık. Özellikle 1987 yılının başından itibaren yaptığımız komuta çözümlemeleri ve militanlığa ilişkin çözümlemeler vardı. Bir de amansız müdahalelerimiz söz konusuydu. 1987 yılında yaptığımız müdahale vardı. İlk giden onbeş kişilik bir grubumuz imha oldu, bir grubumuz kurtuldu. Doğu Kürdistan üzerinden bir müdahale yaptık. Ama oportünist önderlik onlarca savaşçıyı kaçırttı. Kadroları yarıyarıya işlemez duruma getirdi. Bu arada I-KDP en değerli yoldaşlarımızı komplolarla tasfiye ediyordu. Buna rağmen, müdahalelerimiz sıkça oluyordu ve bunların önemini gördük. 1988 yılı Temmuz'undaki müdahalemiz hala aklımdadır. Ülkedeki gerillamızın sayısı bir avuçtu ve hemen hepsi gırtlağına kadar feodal değer yargılarına batmışlardı. Dağılıp gidiyorlardı. Mutlaka kendilerine ulaşmak gerekiyordu. Birkaç grup ulaştırdık ve önlerini açmaya çalıştık.

Bu arada Suriye ile Türkiye arasındaki ilişkilerde sorunlar ortaya çıkıyordu. Özal'ın ve Hiram Abas'ın Suriye'ye dayatmaları vardı. Her şeye rağmen, ülkeye güçbela savaşçı gönderebildik.

Özellikle 1987 yılında Mardin yöresinde yapılan bazı eylemlerin içinde kesinlikle provokasyon vardı. Aramızda provokatif tipler bulunuyordu. Bu, büyük bir olasılıkla mücadelemizi gözden düşürmek için TC'nin özel savaşının taktiksel çabasıydı. Yoksa PKK'nin bu tür bir eylem anlayışı yoktu. PKK militanları bu tür eylemlerin adamları değildi. Kadınların ve çocukların öldürülmelerinde, bu provokatif tipler özel bir rol oynamış olabilirler. 1987 atılımı başından itibaren sabote edilmeye çalışıldı. 1988 yılında da böylesi yönelimler oldu. Ama saptırma girişimlerinde fazla başarılı olamadılar. Mücadelemizi boğuntuya getirme çabaları oldukça yoğundu. '88 yılını aşarak, bu temelde '89'u da çözümledik. Burada yüzelli kişiye yakın bir müdahale grubu oluşturduk. Bu gruplar rollerini biraz oynadılar. Ama çözümlemelerin hayata geçirilmesi biraz sınırlı kaldı. Kontra pratiği bir hayli etkili oldu. 1990 sürecine de bir hayli etkili müdahalelerde bulunduk. Buna rağmen, Mardin'de on değerli yoldaşımızı şehit verdik. Burada büyük bir darbe yedik. Ardarda hazırlıklar geliştirdik.

Gerillayı dayatmak, son derece sistemli ve yoğun bir tarzda çalışmak gerekiyordu. 1990 yılı ulusal kurtuluş mücadelemizle özel savaş arasında bir kader yılıydı. Oldukça zorlandığımız anlar oldu, ama ezilmedik. Her şeye rağmen mücadele saflarına katılımlar artıyordu. Kayıplarımızın yeri dolduruldu. Burada eğitim daha kapsamlı bir biçimde gerçekleştirildi. Böylece 1990 yılı daha güçlü çabalarla geçti.

Hala 1991 yılı sürecini yaşıyoruz. Bu yıldaki çözümlemeler daha ayrıntılıydı ve özellikle ordulaşmaya yönelikti. Pratik hazırlıklar nicel ve nitel olarak oldukça güçlendirilmişti. Halkın eylemliliği parlamentoya yansıyacak kadar kabarmıştı. Bu hangi anlama gelmektedir? Bu, düşmanın 1991 yılına dayattığı özel savaş taktiğinin ya da 1987 yılından itibaren gelişen olağanüstü hal taktiklerinin boşa çıkarılmasıdır. Bu, '91'deki özel savaş dayatmalarının tam bir başarısızlığa uğraması demektir.

1970'lerde Türkiye'de ne bir silahlı savaşım vardı, ne de esamesi okunuyordu. 12 Eylül faşizmi bunun bir daha dirilmemesinin adıydı. Bizim yaptıklarımız bu çerçevedeydi. Türkiye'deki devrimcilik, bütün kahramanca direnişlere ve engin fedakarlıklara rağmen, objektif olarak yenilmiş ve ezilmiş bir devrimciliktir. Zafere gitme anlamında, bu devrimciliğin komuta düzeyi çok geri kalmıştır. Başarıya ulaşma şansı çok sınırlıdır. Bu konuda iddialı olabilir, ama bunu gerçekleştirmesi çok zordur. En azından bu konuda kesin bir şey söylenemez.

15 Ağustos Atılımı, aslında 1975'te Türkiye'de yapılması gereken bir atılımdır. Biz bu atılımı 1984 yılında gerçekleştirdik. Buna bağlı olarak, kitle pratiğimizi 1965'lerin gerçek bir devrimci örgüte dayanmayan ve devrimci bir silahlı savaşımdan yoksun olan -ki, bu yaklaşım 1975'lerde de devam etmiştir-pratiğinden kurtardık. Mücadelemizi parlamentoya kadar taşırdık. Parti denetiminde ve devrimci taktiklere hizmet temelinde düzenin üstüne saldıran kimdi? Şimdi bir parti vardır. Parti gerillayı doğuruyor, gerilla vuruyor. Kitle ihtilalcidir. Biz gerillayı kontrol altında bulunduruyoruz, gerilla serîhildanları kontrol altında tutuyor. Kendi taktiklerimizi işte böyle geliştirdik. Devrimci taktiklerin zincirleme gelişimi atılımlarımızı güçlü kıldı.

Türkiye'de ise bunun tersi bir durum söz konusudur. Devrim komuta merkezi Türkiye'yi idare edememektedir. Ecevit veya İnönü devrimci kitleyi yönetmektedir. Sosyaldemokrat partiler kitleyi denetlemekte ve böylelikle devrim söz konusu olduğunda kitleler ortada görünmemektedir. Evet, Kürdistan'daki süreç Türkiye'deki sürecin tam tersi bir yönde işlemektedir.

PKK'yi reformistleştirme çabaları ve özel savaş taktiklerinin boşa çıkarılması

Peki, düzen ve özel savaş cephesi açısından, yakın gelecekte olası gelişmeler neler olabilir? Her şeyden önce görülmesi gereken şey şudur: 12 Eylül faşizmi ve onun Evren-Özal kliği eliyle icra edilmesi büyük bir darbe yemiş ve yenilgi almıştır. 12 Eylül faşizminin Evren-Özal kliğinin amacı neydi? Bu kliğin amacı, süreç içinde '80 öncesi yapıyı tasfiye etmekti. Bu önemlidir. 12 Eylül öncesinin siyasal yapısını tasfiye etmek, bir anlamda Cumhuriyet yapısını tasfiye etmek ve yeni bir Cumhuriyet kurmak demekti. Siyasal partilerle bu partilere yön veren anayasayı tasfiye etmek demek, yeni bir siyasal yapı kurmak demekti ve bunlar yapıldı.

15 Ağustos Atılımımız gerçekleştiği zaman Barış Derneği Davası düştü, idam cezalarının infazı durduruldu. Eski siyasal partilerin liderlerinin yeniden siyasal yaşama dönmeleri için kampanyalar başladı. Neden? Rejim bunu yapmasaydı, aslında genelde Türkiye muhalefeti 15 Ağustos Atılımı etrafında birleşebilirdi. Düzenin taktiği neydi? Rejim, bunları kendi etrafında toparlama olanağı tanırsa, PKK'nin atılımını tecrit edebileceğini düşünüyordu. 1985 yılında "Pişmanlık Yasası" çıkarılmıştı. Hatta içimizdeki savaşçılara bile ödün veriyorlardı. Kendi örgütlerini tasfiye etmeleri karşılığında affedilecekleri söyleniyordu. "Pişmanlık Yasası" cezaevlerinde yoğun olarak işletilmek istendi. Demirel ve Ecevit yeniden siyasal haklarına kavuşturuldu. TKP Türkiye'ye davet edildi. TKP'nin de içinde yer aldığı "Sol Birlik" denilen oluşumla anlaşma sağlandı. Ayrıca I-KDP yöneticileri Türkiye'ye çağrıldı. I-KDP 1985 yılında bize karşı cephe açtı. Güney Kürdistan'da Irak Komünist Partisi'nin de içinde bulunduğu ve kısaca CUD olarak bilinen bir cephe kurulmuştu. Bu yıllarda Özal, "Bunlar bize ses ve zenginlik kazandırır" diyordu. TKP Avrupa'da, I-KDP Güney'de PKK'nin işini bitirecekti. Demekki güçleri yetmedi. Bu nedenle verilen sözleri yerine getiremediler.

Kısacası ortada bir taktik vardı. Bu, bizzat Özal eliyle icra edilen PKK'yi tecrit etme taktiğiydi. Avrupa'da "Sol Birlik"in tartışmalarını izleyenler vardır. Güney Kürdistan'dan bazı belgeler elime geçti. Bunlar kendi aralarında görüşmüşler, ortak çabalarla PKK'yi Güney Kür-

distan'da ve Avrupa'da nasıl bitireceklerini kararlaştırmışlardı. Hepsi sosyalist ülkeleri PKK'nin karşısına çıkarmanın hesabı içindeydi. Bu durum buraya kadar yansıdı ve bize karşı komplolar tezgahlamaya kadar vardı. Hatta bir IKP mensubu, "Zorla da olsa, sizi Kürdistan'a geçirtmeyiz" diyordu. İlk gruplarımız yurtdışından ülkeye yöneldiklerinde **Hêzil Çayı**'nda bir komployla karşılaştılar ve boğduruldular. 15 Nisan 1985'te sekiz arkadaşımız Güney Kürdistan'da katledildi. I-KDP'nin dayatması belliydi: "Ya bizim denetimimiz altına girersiniz, ya da sizi Özal'a teslim ederiz" diyordu.

O zaman Türkiye'de bazı yaklaşımlar vardı. Türkiye'de 12 Eylül faşizmi karşısında en çok sorumlu tutulması gereken bir örgüt varsa, o da Dev-Yol'du. Çünkü tek bir eylemleri ve direnişleri yoktu. Bunlar tutuklu Dev-Yol liderlerinin idam edilmeyeceklerine ilişkin generallerden söz almışlardı. Bu durum 1985 yılından sonra iyice gelişti. Bunlar 15 Ağustos Atılımı'nın yanlış olduğunu iddia ediyorlardı. Ardından itirafçılık gelişti; "Pişmanlık Yasası"ndan yararlananlar ardarda cezaevinden çıktı. 1987 yılında özel savaş ve olağanüstü hal uygulamaları tırmandırıldı. Benimle özdeştirilen bir taktik geliştirildi. PKK'nin ezilmeyeceği anlaşılınca, Özal 1987 yılında "Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır" diyordu. PKK'nin yaşayacağı anlaşılınca, bu kez "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" tavrı geliştirildi. 1985-88 yılları arasında ve özellikle 1988'de PKK'nin reformistleştirilmesine çalışıldı. Bu anlamda "PKK'ye evet" taktiği geliştirilmek istendi. Özel savaşın rehabilitasyon yöntemleri hızlandırıldı. Arkadaşlarımız cezaevlerinde bazı haklar aldıklarını söylüyorlar, ama aldanıyorlar. Bunlar hak almak değildir, özel savaşın PKK içinde reformizmin temellerini atma taktiğidir. Özel savaşın taktiği, biraz sahte yaşam yolunu göstermek ve avlamaktı. Dışarda "Pişmanlık Yasası" habire teslim olmalara yol açtı. Bunlar kendileriyle birlikte örgütü de imhaya götürdüler.

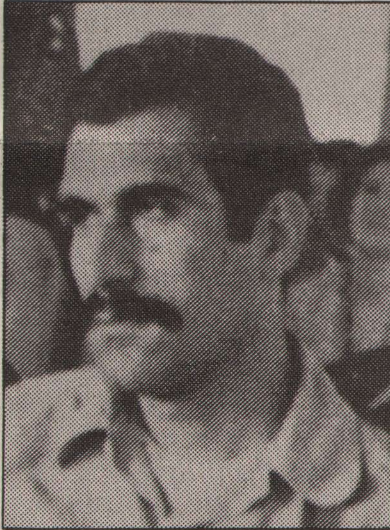
Bir de işbirlikçi Kürtçülük vardır. Rejim bu Kürtçülüğe evet diyor. Celal Talabanî ve Mesut Barzanî'yi Ankara'ya çağırıyor. TKP zaten Türkiye'ye gelmiştir ve legalleşecektir. Bunların hepsi genelde PKK'ye karşıdır. PKK'nin içine de el atıldığında, her şey tamamlanmış olacaktı. Bu çalışmalar sürerken, rejim "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" taktiğine yöneldi. Bunun şampiyonluğunu avukat **Hüseyin Yıldırım** üstlenmişti. Sözümona bizi ayarlayacaktı. Beni tehdit ediyorlar, "Buradan ayrılmazsanız, yakında bomba gibi bir infilak olacak" diyorlardı. **M. Ali Birand,** "Kesin olarak söylüyorum, sizin silahlı mücadelede başarı şansınız yoktur, Türk ordusu karşısında başarılı olmanız söz konusu olamaz" diyordu. "Bazı reformları değerlendirebilir misiniz?" diyerek, beni yoklamaya çalışıyordu. Yanında Hüseyin Yıldırım da vardı. Alçak adam daha sonra beni "Kürdistan'ı ve gerillayı satmak"la itham edebiliyordu. Aslında bu alana bilinçli olarak gelmişti ve zemin yokluyordu. Silahlı mücadeleden vazgeçip geçemeyeceğimi anlamak istiyordu.

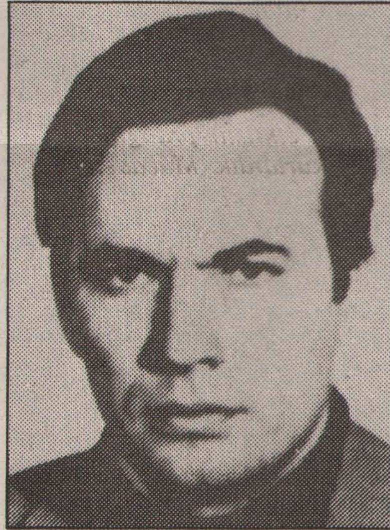
Bazı reformlar düşünülebilir, ama reform girişimleri sahtedir. Gerçekte ortada reform diye bir şey yoktu, hepsi birer aldatmacaydı. Biz bunun farkındaydık. Adamlar Avrupa'dan zindanlarda bir şeyler keşfetmişlerdi. Hüseyin Yıldırım, zindandakilerin kendisiyle bağlantı içinde olduklarını söylüyordu. O zaman bu zeminde de bazı düşman sızmaları vardı. Saflarımıza bazı ajanlar ve provokatörler sızdırmışlardı. Sözümona kontra gibi çalışıyorlardı. 1988 yılında TC'nin gerçekten ne istediğini anlamak için durumu sorguladık. Meğer TC silahlı mücadelemizin dördüncü yılında bizi bitirmeyi planlamıştı. Biz 15 Ağustos Atılımı'nın dördüncü yıldönümünde burada tarihsel bir atılım yaptığımıza inanıyorduk. Beklentiler karşılıklı olarak böyleydi. Yani artık iş gelip PKK'nin içine el atmaya kadar dayanmıştı. Provokasyonlarla PKK'yi reformistleştirme çabası hızlandırılmıştı. Avrupa'da zaten tutuklamalar başlatılmış, eski kadrolarımız tutuklanmış ve bu görevi Almanya üstlenmişti. İçerde zindanlar **Şener provokatörü**nün tasfiyeciliğiyle kıskıvrak bağlanmış, cezaevlerindeki kadrolarımızın kimi sürgüne gönderilmiş, kimi darmadağın edilmişti. Aslında zindanlardaki gücümüz darmadağın edilmiş, önderliği kontrol altına alınmış, yine gerillada **Hogir kontracılığı** oldukça etkili oynamış ve çok ciddi tahribatlara neden olmuştu. Gerilla tamamen deforme edilmişti. Sağlam olarak bir bu zemin kalmıştı. Bu alana da birçok kuşkulu öge gelmişti. Bu temelde bizi Avrupa'ya davet ediyorlardı. Bu, "Kelleyi kurtarabilirsin, ama bunun karşılığında bu hareketi terkedeceksin" türünden bir şeydi. Esası buydu. Buna yanaşmamam halinde gideceğim söyleniyordu. Yani bizi açıktan tehdit ediyorlardı. Bütün önlemleri aldıklarını belirtiyorlardı. Bir süre sonra bunun anlamını daha derinliğine kavradım.

Evet, 1988 yılı bizim için gerçekten çok ciddi ve önemli bir yıldı, yeni bir dönemdi. Bu yılı aşarsak gelişmeler farklı bir yönde ilerleyecekti, aşamazsak boğulacaktık. Oyunlar daha çok da PKK'nin içindeydi ve çevresinde dönüyordu. Tahmin edileceği gibi, bu döneme de kapsamlı bir biçimde yüklendik. Burada bir şey daha söylemeliyim: O zaman SHP'nin olumsuz bir rolü vardı. 1 Eylül'de bir politik değişiklik oldu. SHP de bize "terörist" dedi. O zaman açlık grevlerimiz vardı. Zindandaki arkadaşlarımız açlık grevine girmişlerdi. Grevi SHP binalarında sürdürenler vardı. Alınan bir kararla binalar boşaltıldı. İçerdekiler "terörist"ti, tabii onlara göre direnenler "terörist"ti. Bu ayrımı yaptılar. PKK ile ilişkilerin kesilmesi konusundaki emri MİT'ten aldılar. "PKK ile ilişkilerimizi kestik, PKK terörist bir örgüttür, Özal'dan daha fazla üzerine gideceğiz" dediler. Bu dönemde birçok arkadaşımızı şehit verdik. Bir yandan da uzlaşma yollarını arıyorlardı. Zindan direnişi döneminde Aydın Cezaevi'ne kadar gittiler. "Avrupa'da darbe yaptık, PKK'yi ele geçirdik" dediler. Sahte bir önderlik böyle bir demeç vermişti. Burada da yapıyı ele geçirme çabaları vardı. İlkin yapıyı tereddüt içine sokmayı ve ardından tasfiye etmeyi planlamışlardı. Bilerek ya da bilmeyerek, bu zeminde de PKK'yi sonuçlandırma istemi söz konusuydu. Sözün kısası tehlike büyüktü. Ülke içinde de zaten öteden beri kontra pratiği vardı.

Biz de 1988 yılının ikinci yarısını kapsamlı çözümlemelerle devrimin lehine tamamlamaya çalıştık. Gerçekten bazı değerler korundu. Avrupa'daki provokasyonlar başarılı olamadı. Zindandaki tasfiyeci önderlik yasadışı bir biçimde dışarı çıkarıldı. Aslında yasalar gereğince salınmaması gerekirdi. Şener provokatörü yasaları aşan bir emirle salıverildi. Kanımca bu unsur içerdeki işleri tamamlamak için tahliye edilmişti. Buraya gelmişti. Burada hal ve hareketleriyle, biraz yalvarır ve biraz da tehdit edercesine, "Bırakın, bu PKK'yi biz götürelim" demeye getiriyordu. Bu aslında silahlı savaşıma bir tepkiydi. Kendisi buradaki eğitime tek bir sözcükle bile katkıda bulunmadı. Kendisini bir yıl kadar burada tuttuk. Her davranışı oldukça sırıtıyordu. İyi hatırlıyorum, ayakkabılarının bağlarını bile doğru dürüst bağlamıyordu. Bağlarını iki kez ben bağlattım. Alçak adam bu kadar hor görüyordu. "Ayakkabılarını sağlam bağla ve yürüyüş yap" diyordum, yapmıyordu. Yürürken bacaklarını yan atıyordu. Salt gerilla yürüyüşüne gelmemek için, bu kadar onursuz ve hor yaklaşıyordu. Kendi kendime, buna ne oluyor diyordum. Bir yatış biçimi vardı, ayağından tutup kaldırmasam kalkmazdı. Bu denli bir disiplinsizlik kaynağı olmaya çalışıyordu. Halbuki isteseydi müthiş çalışabilirdi. Ama şimdi MİT'in bir kontrası gibi çalıştığını görüyoruz. Günün yirmi dört saati oldukça faaldir. Günde yüzlerce binlerce ilişkiye ulaşıyor. KDP'nin ilişkilerine dikkat edelim: Sıradan bir adamları kaçınca, kendisini tutup adeta bir hamur gibi yoğuruyor. Sadece PKK'ye saldırtmak için bunu yapıyor. Şimdi bu provokatör nasıl örgütlüyor, nasıl tahripkar bir rol oynuyor, insanın aklı durur. Yanımızda ayakkabısının bağını bile bağlayamayan adam, orada filinta gibi davranıyor.

Kısacası, özel savaş bu son tasfiye hareketiyle PKK'nin reformistleştirilmesini tamamlamak istiyordu. Karşımızdaki güçlere göre kendisi dört dörtlük bir önderdir. Gerçekte ise son derece yaltaklanan bir tipti. Yılışık ve iğrenç yaklaşım tarzı karşısında adeta tiksiniyordum. Adam bende birazcık reformistleşme belirtileri görseydi, büyük bir minettarlık ve memnuniyet duyacaktı. Beni öylesine büyütüyordu ki, adeta tanrı yerine koyuyordu. Kendince kıyak yapıyordu. Ben, "Bu ne edebiyattır?" diye soruyordum. Tirtir titriyor, dudakları uçukluyordu, "Korkuyorum" diyordu. Göz çanakları kanlı ve yarı ağlamaklı bir durumda korktuğunu söylüyordu. "Burası cesaret ve kahramanlık alanıdır. Sen neden böyle korkuyorsun?" diye soruyordum. Meğer bunların hepsi taktikmiş! Adam cambaz gibi rol yapıyor ve herkesi etkilemeye çalışıyordu. Kendisini iki aylığına bir yere bırakmıştık, bizim on yıllık faaliyetlerimizi geriletmiş ve adeta bitirmişti. Yaptığı örgütlenme içinde komplo vardı. Tam savaş karşıtı bir durum ortaya çıkmıştı. Güney-Batı Kürdistan'daki Kürtlerde daha önce ülke gerçeğini daha iyi anlama vardı; bunu engellemeye çalıştı. Bu durum TC için tehlikeli bir gidişattı ve bunu mutlaka durdurması gerekiyordu.

Deniz Gezmiş

Mahir Çayan

İbrahim Kaypakkaya

"...Özel savaşın gerillayı boğmaya yönelik taktiği tamamen boşa çıkarıldı. Özel savaş MHP kökenli kadrolarıyla serîhildanlarımıza yöneldi. Bunların içinde etkin bir kol olan Abdülkadir Aksu da vardı. Bunlar Vedat Aydın arkadaşı vahşice katlederek, kitlelere gözdağı vermek ve serîhildanları durdurmak istiyorlardı. Şu son günlere kadar yurtsever köylüleri evlerinden alıp katlediyorlardı. Bu bir terör ve serîhildanlarımızı susturmak taktiğiydi. Vedat Aydın boşuna hedef seçilmemişti. HEP'te PKK'nin gücüyle kitleselleşme vardı. Bu terör eylemiyle bu kitlenin susturulması hedeflenmişti. Sadece Vedat Aydın değil, on kadar ilçe yöneticisi de hedef alındı, bazıları ölümden kılpayı kurtuldu, bazıları katledildi. Ardından kitlelere karşı neredeyse her yönden katliam denemelerine girişildi. Kitleler bu terörle sindirilmek istendi. Buna verilen cevap Amed (Diyarbakır) Serîhildanı oldu. Burada yüzbin kişiye yakın bir kitle ayağa kalktı. Mardin'de, Cizre'de, Siirt'te, hatta Muş ve Bingöl'de serîhildanlar yükseltildi. Serîhildanlar çığ gibi büyüdü ve yayıldı. Gerçekten teröre karşı serîhildanlar oldukça geliştirildi. Sonuçta serîhildan taktiğimizle özel savaşın kitleleri sindirme ve bastırma taktiğini boşa çıkardık. Son seçimler bu konudaki başarımızın resmi ve kesin ifadesi oldu..."

Bir de baktık ki, buradan gidenler sınırda bir oldu bittiye getirilip vuruluyorlar. Kendisinin öyle devrim ve savaş kaygıları kesinlikle yoktu. Bir ara **Kemal Burkay,** ailelere çağrıda bulunarak; "Çocuklarınıza sahip çıkın" diyordu. Güneyliler arasında bir hastalığın yaygınlaştığını gördüm. Hepsi de burada kalmak istediklerini söylüyorlar ve kaldıkları sürece halkın başına bela kesiliyorlardı. Bu durumu biraz geç fark ettik. Adam kitlelerin başına bela tipler vermiş, savaşçı akınını ve mücadeleyi durdurmuştu. Bunların bütün işi gücü halkın başında boza pişirmek ve ağa gibi yaşamaktı. Şebeke işte böyle oluşmuştu. Çok utanmazca bir yaşam sürdürüyor, kadınları baştan çıkarıyor, en basit güdülerine hitap ediyor ve bize karşı yöneltiyordu. Sıra benim tasfiye edilmeme gelmişti. Yavaş yavaş bazı komplocuları da gönderiyordu. Sözümona Botan alanının kurye kanalını ele geçirmişti. Sıkıştığında KDP'ye nasıl gideceğini planlamıştı. Sözümona benden kurtulmaya çalışıyordu. Bir yandan yalvarıyor, öbür yandan sinsi ve hainane çabalarla önderliğimizi susturmak, ele geçirmek, ya da kendi reformizmine açık hale getirmek istiyordu. Avukat Hüseyin'in Avrupa'da başaramadığı şeyi kendisi burada başarmaya çalışıyordu. Aslında ciddi bir tehlikeydi.

Bu zindana dayatılan provokasyon olduğu için bunları belirtiyorum. Zindan Direniş Konferansı'nda bu durumları daha kapsamlı olarak ele almıştık. Bu nedenle kısa keseceğim.

Özcesi, bu Şener tasfiyeciliği, PKK'yi reformistleştirme planlarının son hamlesiydi. Bu hamlenin hemen ardından, Olağanüstü Bölge Valisi **Kozakçıoğlu,** bir Kürt partisinin kurulabileceğini söyledi. Böyle bir anda Şener de Kongreyi kendisinin aldığını iddia etti. Sözde ben yalnız kalmıştım. Ona göre her şey tamamdı, önünde tek engel olarak Parti Önderliği vardı. Konferansı bu zeminde yaptığını iddia ediyordu. Gariptir! Burada bizim denetimimizin dışında yaprak bile kıpırdayamaz, ama o bunu iddia edebiliyordu. Bir hizmeti olabilir diyerek, kendisini Konferans'ta divana oturttuk. Sözümona kendisini arkadaşlarımızın başına yönetici olarak geçirmiştik. Bundan yola çıkarak, "Konferansı ve Kongreyi ele geçirdim" diyebiliyor. İçindeki niyet budur. Kendisine verdiğimiz yetkiyi ele geçirme biçiminde kullanıyor. Kongredeki tutumu da buydu.

Kendisine göre birkaç arkadaşı ekarte edebilirse, her şey tamamlanmış olacaktı. Yalnız hızlı çalışıyordu. Kozakçıoğlu da Diyarbakır'da Kürt partisi bombasını patlatmıştı. 2000'e Doğru dergisine yansıdı; Kürt partisinin kurulabileceğini belirtiyordu. Siyasal çalışma yapmaları ve şiddet kullanmaktan vazgeçmeleri halinde, böyle bir parti kurabileceklerini söylüyordu. Bizim içimizde de böyle bir parti kurulmak isteniyordu. Tabii bu konularda tecrübelerim vardı. Yılbaşında bir konuşma yaptım. Bizim mücadele stilimiz biraz değişiktir. Birini daha iyi anlamak için, kendisini biraz serbest bırakmak gerekir. Hatta kendisini etkili ve yetkili kılacaksınız. Öyle ki, ne mal olduğu ortaya çıksın. İyiyse ne ala, iyi değilse açığa çıkacaktır. Yani kimseyi zan altında bırakmadan, kendilerine neden fırsat tanınmadığını ve yetki verilmediğini söylememeleri için, özellikle önderlikte iddialı olanlara bu yolu açık tuttuk; bir şeyler yapmak istiyorsa buyursun yapsın ve hatta ikinci adam olmak istiyorsa varsın olsun tavrını gerçekçi olarak uyguladık. Tabii o bu fırsatları kötüye kullanmak istedi. Kongreyi ele geçirdiği yaygarasını yaptı. Bu da kendini ele vermeydi.

Bu tarzda kendini ele verme durumları 1978, '82, '84, '86, '88 ve hatta '90 yıllarında da görüldü. Bu aslında kronik bir durumdu. Yıl yıl veya iki yılda bir böyle PKK'yi ele geçirme denemeleri yapılır. Bunda devletin etkisi vardır ve önlerini açmaktadır. I-KDP'ye, TKP'ye, Avrupa'ya, istihbarat örgütlerine dayanmaktadır. Dediğim gibi, biraz tecrübeli olduğumuz için, bu toy tipleri görebildik. Bunlar PKK tarihini biraz doğru bir biçimde değerlendirebilselerdi, bu tür tavırlar içine girmeleri olanaksızdı. Bu tür davranışlara yönelme cesaretini gösteremezlerdi.

Sonuç olarak PKK'nin reformistleştirilmesi planları suya düştü. Özal 1991 yılı Mart'ında bize gönderdiği mesajda, "Kendileri herhalde serbest siyasi faaliyet istiyorlar, Abdullah Öcalan'ın sıkıntısı herhalde budur. Gerekirse kendisi için affı bile düşünebiliriz" diyordu. Bu basına da yansıdı. Ben görüşmek üzere gelen gazetecilerden birçoğunun güdümlü olduğu inancındayım. Serbest siyasi faaliyet: Zaten parti içinde egemen kılınmak istenen şey de buydu. O sırada adı geçen unsur hala içimizdeydi. Yeter ki gerilladan vazgeçilsin! Evet, bu sözleri Şener de ağzına doladı.

Bizim taktiğimiz şuydu: Biz siyasal taktik yoluna karşı değildik. Ama gerillayı sürekli tırmandırıyorduk. Diyebilirim ki, en büyük gerilla atılımına bu yılda yüklendik. Hem de çok bilinçli bir tarzda yüklendik. Söz konusu karşı taktikleri gördüğümüz için bunu temel aldık. İçimizdeki gafillerin kendilerini buna oldukça kaptırdıklarını fark ettiğimiz için, gerilla atılımına oldukça yüklenmeye çalıştık. Dün **Herald Tribune** gazetesinde okumuştuk: PKK'nin eylemlerinde ilk kez niteliksel bir sıçrama olduğunu ve ilk kez gerilla ordusuna benzeyen bir ordu kuruluşunun gündeme geldiğini yazıyordu. Kendilerince böylesi bir oluşumu çok tehlikeli buluyorlar.

12 Eylül askeri-faşist rejimi yenilgiye uğramıştır

Sözü şuraya getirmek istiyorum: Özel savaşın gerillayı boğmaya yönelik taktiği tamamen boşa çıkarıldı. Özel savaş MHP kökenli kadrolarıyla serîhildanlarımıza yöneldi. Bunların içinde etkin bir kol olan Abdülkadir Aksu da vardı. Bunlar **Vedat Aydın** arkadaşı vahşice katlederek, kitlelere gözdağı vermek ve serîhildanları durdurmak istiyorlardı. Şu son günlere kadar yurtsever köylüleri evlerinden alıp katlediyorlardı. Bu bir terör ve serîhildanlarımızı susturmak taktiğiydi. Vedat Aydın boşuna hedef seçilmemişti. HEP'te PKK'nin gücüyle kitleselleşme vardı. Bu terör eylemiyle bu kitlenin susturulması hedeflenmişti. Sadece Vedat Aydın değil, on kadar ilçe yöneticisi de hedef alındı, bazıları ölümden kılpayı kurtuldu, bazıları katledildi. Ardından kitlelere karşı neredeyse her yönden katliam denemelerine girişildi. Kitleler bu terörle sindirilmek istendi. Buna verilen cevap **Amed (Diyarbakır) Serîhildanı** oldu. Burada yüzbin kişiye yakın bir kitle ayağa kalktı. Mardin'de, Cizre'de, Siirt'te, hatta Muş ve Bingöl'de serîhildanlar yükseltildi. Serîhildanlar çığ gibi büyüdü ve yayıldı. Gerçekten teröre karşı serîhildanlar oldukça geliştirildi. Sonuçta serîhildan taktiğimizle özel savaşın kitleleri sindirme ve bastırma taktiğini boşa çıkardık. Son seçimler bu konudaki başarımızın resmi ve kesin ifadesi oldu.

Bunun yanısıra diplomatik manevralar vardı. TC, son anda Barzanî ve Talabanî'yi Ankara'ya çağırdı. Kendilerine "PKK'yi Güney'den vurun" talimatı verildi. Güneyli bir arkadaş vardı, "Pirinç bizi tutsak eden temel gıdaydı; birisi pirincimizi aldığında, yapamayacağımız kölelik yoktu" diyordu. Gerçekten de bu güçler pirinç ve öteki gıda maddeleriyle TC'ye bağlandılar. TC bunlardan PKK'ye karşı çıkmalarını istiyor ve bir de hava saldırılarının ucunu gösteriyordu. İşte TC'nin böylesi diplomatik manevraları vardı. "PKK'yi sınır ötesinde bombalamak için Bush bize yeşil ışık yaktı" denildi ve bu kullanıldı. TC Avrupa'da Almanya'yı oldukça kullanmıştı. Bence bütün bunlar hiçbir sonuç vermedi. TC, ne Avrupa'da ve ne de Güney'de atılımlarımızı durdurabildi. Özal'ın, "Benim dönemim bitmiştir" dediği noktaya işte böyle gelindi.

Demirel ve İnönü gibi liderler 12 Eylül rejimiyle mi boğuştular? Hayır! Bunlar "Özel savaşla boğuştuk" diye tek bir söz söylediler mi? Hayır! Şimdi Evren-Özal kliği yerine yeni bir klik getirilmek isteniyor. Demirel kliğinin işbaşına getirilmesi, bizim açımızdan büyük bir başarıdır. Bence 1980 öncesi 1990'a taşırıldı, kanımca devrimciler de, Demirel, Ecevit, Türkeş ve Erbakan da taşırıldı. 1980-90 arasındaki dönem boğma dönemiydi. Tersine boğmak isteyenlerin kendileri boğuldu. Bu süreç on yıl kesintisiz olarak sürdü. Erbakan'ın deyişiyle, bu film onbir yıl önce kopmuştu. Şimdi kaldığı yerden yeniden başlıyor. Bu filmi tekrar göstermeye başlayacağız. Sağcısı çıktı, solcusu da ortaya çıkacaktır. Kimsenin bundan kuşkusu olmasın. Türkiye metropollerinde sol hareketlerin çıkışları başlamıştır. **Karşımızdaki güçler gerilla savaşı ve serîhildan taktikleriyle yenilgiye uğratılmışlardır.** Bunda düzenin muhalefet partilerinin rolü olmamıştır. Bu partiler sadece iktidarda boşalan yeri doldurmuşlardır. Türk halkına biraz daha fazla şovenizm aşılamak ve halkı biraz daha aldatarak birkaç yılı götürmek: Düzen içi muhalefetin rolü budur.

Ordu da ciddi bir yenilgi almıştır. Ordu kesin olarak yıpranmıştır. Türk ordusu Kürdistan'da işlerin başındadır, ama kesin olarak yıpratıldığını söyleyebiliriz. Ordunun yeni bir darbe yapabileceğini söyleyenler vardır. Ordu zaten yönetimin başındadır, ama çok darbe yemiştir. 12 Mart tipi veya Evren'in yaptığı türden bir darbe işlerimizi son derece kolaylaştıracağı için, bu pek olası değildir. Uluslararası ve bölgesel alanda uzlaşma dönemi yaşanmaktadır. Bir de dünyada askeri darbelere şiddetli bir tepki vardır. Böylesi bir tepki Türkiye'de de mevcuttur. Darbeler hep sorunları ağırlaştırmıştır. Dolayısıyla mücadele karşısında başarılı olamamışlardır. Bunun için de darbe olmaz. Darbe olsa bile, bu zayıf bir rejim dönemi anlamına gelir. Demek ki, 12 Eylül askeri-faşist rejimi açısından ağır bir yenilgi söz konusudur. Bu rejimin sivil kliği ve devam ettiricisi Özal ve ANAP'tı.

"...Devrim Batı'da zayıfladı ve yenildi, Doğu'da gelişti ve başarıya ulaştı. Bunun içinde her iki halkın kadrosu vardır; savaşanı, inananı ve şehit düşeni vardır. Bu anlamda PKK önderlikli devrimi sadece bir Kürt devrimi olarak değerlendirmemek gerekir. Bu bir anlamda da Türk halk devrimidir; kendi anısını, mesajını, cesaretini ve direncini PKK'de devam ettirmiştir. Bu, PKK'nin taktik ve hatta stratejik bir başarısıdır. Devrimi birlikte ve omuz omuza yapmak istedik, ama ortak çabalarımız pek yürümedi veya bir anlamda iflas etti. Yenildi ve ezildi, direnerek ya da tasfiye olarak ezildi. Direnişi kahramanca veya pasifçeydi, ancak başarısı sınırıydı. Bu anlamda bir gerileme ve birçok cephede yenilme söz konusudur, ancak bunun yanısıra kendisini sürdüren bir devrim gerçeği vardır. Bu doğru bir saptamadır. Türkiye'de bu olguyu görmeyen bir sol hareket fazla gerçekçi olamaz..."

Türkiye içinde olmasa ve Türkiye'nin gerillası ve serîhildanları bulunmasa da, –elbette öteki çabaları küçümsemiyorum, ama esas çaba anlamında söylüyorum–, devrimci güçler Kürdistan zemininde zafer kazanmıştır. İstediğimiz nitelikte bir gerillamız ve serîhildanımız olmasa da, ayaklanmaya benzer bir serîhildan ve gerillayı andıran bir gerilla bu rolü yerine getirmiştir. Dolayısıyla mücadele başarılmıştır. Çeşitli güçlerin kendileri de açıkça itiraf ediyorlar: "PKK'nin askeri ve siyasal başarıları küçümsenemez" diyorlar.

Açıkçası, karşı-devrim 1980'in başında yaptığı büyük atağı 1990 yılı başlarında yenilgiyle kapatmıştır. Karşı-devrim yenilgiyle gerilemiş veya kısaca yenilmiştir. Bu çok önemlidir. Ortada karşı-devrimin yenilgisi vardır; 12 Eylül rejiminin, Evren-Özal kliğinin yenilgisi vardır. Bu uzatmalı bir savaşımın sonucunda gerçekleşmiştir. Zaten halk hareketlerinin karakteri böyledir. Yenilgi sınırlı olmuştur, ancak bu kadar olabilir, ama yenilgi vardır. 12 Eylül rejimi kendiliğinden sahneden çekilmemiştir. Rejimin kalıntıları da egemen değildir. Kalıntıları ANAP ve Özal'dı, onlar da gitmiştir. Bu kadar olur.

Şu anda Türkiye'de bir siyasal boşluk vardır. Bu, 12 Eylül rejiminin yenilgisiyle doğan bir boşluktur. Bu boşluğu Demirel doldurmaya çalışmaktadır. Demirel'in olası geleceğini düşünelim: Bir kere bu adam ve önderlik ettiği parti Türkiye'yi 1970'lerde darboğaza sokmuş ve tıkamıştı. Ama devrimi ayağa kaldıran bir önderlik yoktu. İkincisi, 1980'lere doğru gelindiğinde, Türkiye'yi krize sürükleyen ve darboğaza sokan yine Demirel ve partisiydi. Bana göre bu yenilgidir. Üç kez bu tarzda denenen bir partinin tekrar iktidara getirilmesi başka ne anlama gelebilir? Devrim Demirel'in ilk iktidarı döneminde gelişip başarıya ulaşabilirdi. Devrimcilerin eksiklikleri nedeniyle sonuca gidilemedi. Ama iyi bir çıkış yapıldı. Demirel'in ikinci iktidar döneminde ise, çığ gibi büyüyen bir devrimcilik vardı. Gelişen devrimcilik sadece kişilere karşı değildi, sağın krizine karşı bir çıkıştı. Ama yine hazırlıksızdık. Döneme dayatılması gereken önderlik, kendi taktikleriyle öne çıkıp başarılı olamadı Evet, başarılı olamadı, ama cılız da olsa nicel ve nitel olarak gerçekten bir devrimci potansiyel güç vardı. 12 Eylül darbesi öncesinde bir açılım vardı, ama yine yenildi. Şimdi yeniden bir Demirel dönemine tesadüf edildi.

TC'nin iç politikasındaki olası gelişmeler

Özal bu politikaların en ileri gücüydü, hatta "devrimci" gücüydü. Elbette Özal karşı-devrimcidir, ama Özal karşı-devrimin en devrimci gücüydü. Buna karşı-devrim içinde devrim diyelim. Dolayısıyla Demirel Özal kadar başarılı olamaz. ABD Özal'ı müthiş destekliyordu. Ortadoğu gericiliği Özal'a milyarlarla destek sunuyordu. ABD'nin yönlendirdiği Uluslararası Para Fonu (İMF)'nun ve Dünya Bankası'nın mali alanda Özal'ı ne kadar desteklediği açıktı. Özal ABD'nin çok yakın siyasal ve askeri desteği altındaydı. Demirel'in aynı desteği görmesi zordur. Dünya konjonktürünün değiştiği böylesi bir aşamada, ABD'nin Türkiye'deki karşı-devrimi eskisi gibi finanse edebileceğini sanmıyorum. ABD Türkiye'ye yeni büyükelçisini yollarken, kendisine "Git, orada bir devrim olacak, bu devrim biraz Çekoslovakya ve Doğu Almanya'da gerçekleşen devrimlere benzesin" diyor. Söz konusu elçi, Bern eski büyükelçisidir. ABD şimdi Türkiye'de bir devrim bekliyor. Büyükelçisine bu devrimi kontrol etmesini söylüyor ve fazla anti-Amerikancı olmaması için uyarıda bulunuyor. Dediğim gibi, ABD Türkiye'de bir devrim olacağı beklentisi içindedir.

Demirel eski finans kaynaklarını bulamaz. Demirel'in şu andaki Özal ekonomisini sürdürmesi olanaksızdır. Kendisinin sermayeye karşı durması gerekecektir, bu da çok zordur. Yani Demirel bir çıkmazla karşı karşıya bulunmaktadır. Kitlelere verebileceği fazla bir şeyi yoktur. Ancak daha fazla kemer sıkma yoluna gidebilir. Demirel demokrasi getireceğini söylemektedir. Hak vermezse, kendisi kısa bir süre içinde Özal'dan daha fazla tecrit olacaktır. Zaten ordu kendisini sevmemektedir. İktidarları döneminde iki kez yapılan darbeler vardır. Ne o orduyu, ne de ordu onu tutabilir. Orduyla çelişkisini çözmeye çalışacaktır. ANAP'ı bırakmayacak, onu kendi içinde eritmek isteyecektir. DYP ile ANAP'ın ittifak yapamayacağı söylenmektedir. Ama bu ittifak olsa da, ANAP'ı eritmeye çalışacaktır.

Bütün bunlar hangi anlama gelmektedir? Yakın gelecekte kurulacak olan bir Demirel hükümetinin geleceğinin pek parlak olamayacağı açıktır. Mali açıdan dışarda ve içerde eskisi gibi kaynak bulamayacaktır. Azami kaynak bulma ancak bu kadar olabilir. Tersine şimdi iç borç sorunu vardır. İç borçların 70 trilyon TL olduğunu sanıyorum. Herhalde dış borçlar da 50 milyar dolardır, hatta belki daha fazladır. Peki, bu borçları nasıl ödeyebilir? Ödeyemeyeceği bellidir.

Demirel, "halka demokrasi" vaadinde bulunmaktadır. Demokrasi doğrultusunda bir açılım sağlaması halinde, halk hareketleri çığ gibi gelişecektir. Kendisi Özal'dan daha fazla tecrit olacaktır. Demokrasi sorununda da Demirel'in işi bitiktir. Orduyla çelişkilerinde zor durumdadır. Türkiye halkı istediği kadar şovenist ve islamcı etkiler altına alınsın, terör istediği kadar devreye girsin; her ikisi de fazla etkili olamaz. MHP terörü zaten Türkiye halkının başını yakacağı kadar yakmıştır. MHP ve kontr-gerilla terörüyle toplumu susturmak artık olanaksızdır. Bundan sonrası için durum farklıdır. Faşizm devlet içinde kurumlaştığı kadar kurumlaşmıştır. Özel savaş uygulanabileceği kadar uygulanmıştır. Özal bu uygulamanın şampiyonudur. Demirel olsa olsa yeni bir **restorasyon döneminin adamı** olabilir. Aşırı adımları frenleyebilir. Tıpik bir 12 Eylül restoratörü haline gelebilir. SHP'yi de yanına alarak böylesi bir **restorasyona** başlayacaktır. 12 Eylül rejiminin yenilgisinin devrimle sonuçlanmaması için, restorasyona gidecektir.

Restorasyon nedir? Bu, 12 Eylül faşizminin muazzam ölçüde tahrip ettiği toplumsal kurumlar ve yapıların restore edilmesi, bir yerde tahrip edilen toplumsal sınıflar ve yapıların onarılmasıdır. Bunların biraz reformdan geçirilmesi ve toplumsal ortamın katlanılabilir bir duruma getirilmesi, yani 12 Eylül rejiminin yenilgisinin bir devrimle sonuçlanmaması için önlemler alınmasıdır.

Demirel böylesi bir "önlemler paketi"ne yönelebilir. Esas olarak DYP ile SHP ittifakı bunu yapabilir. Kanımca bunun zamanlaması taş çatlasa iki yıl olacaktır. Böyle bir koalisyon olasılığı ANAP destekli de olabilir. Bu o kadar önemli değildir. 12 Eylül rejiminin restorasyonu bu iki yıl içinde tamamlanabilir.

Düzenin sözcülerinin de ifade ettiği gibi, düzen PKK gibi birincil dereceden bir tehlike karşısında kendisini restore etme ihtiyacı duymaktadır.

Bu konuda dış koşulların durumu biraz değişiktir. Her şeyden önce, Sovyetler Birliği'nde, Yugoslavya'da ve hatta dünyanın birçok alanında küçük halkların bağımsızlık mücadeleleri tırmanmaktadır. Bir kere Türkiye'nin şu "üniter devlet" politikasını eskisi kadar ABD de içinde olmak üzere uluslararası ortama dayatması mümkün değildir. Varşova Paktı dağıldı. NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununun, hatta bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal bir kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği'ni, Yugoslavya'yı ve Çekoslovakya'yı alıyor; yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır. Türkiye'den "üniter devlet" anlayışını terketmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamalıdır. NATO anayasası sözde de olsa başından beri bunu savunuyor.

TC dağılan Sovyetler Birliği'ne mi dayanacak, Gorbaçov ve Yeltsin'den mi destek alacaktır? Gorbaçov ve Yeltsin'in kendi kendilerine bile destek olamadıkları ortadadır. Bunların kendi kendilerini ne kadar yaşatacakları bile belli değildir. Orta Asya'nın Türk kökenli halklarından mı destek alacaktır? Hayır, bu olanaksızdır, bu halkların kendileri zor durumdadır. Ortadoğu'nun gerici krallıkları ve rejimlerinden mi yardım alacaktır? Bu krallıklardan biraz petrol almıştır, bunun ötesine geçilemez. Arap aleminde ANAP imajı çok kötüdür. İran'ın mı desteğini sağlayacaktır? Hayır, İran Türkiye'nin canına okumak istiyor. Yunanistan can düşmanıdır. Bilinen nedenler dolayısıyla, Bulgaristan'la güvenilmez ilişkiler içindedir. Demek ki Türkiye'nin dış politik durumu Özal'la ivmesini bulmuş ve finişe geçen bir hal almıştır. Dış politikada Kürt sorununu tecrit etmek ve Kıbrıs politikasını sürdürmek zirvededir. Bundan daha fazlası yapılamaz.

Şimdi **restorasyon dönemi**ne girilmiştir. TC eski gücünü bulamaz. İstendiği kadar yeni fırsatların açıldığı söylensin, istendiği kadar "Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu'nun en istikrarlı ülkesiyiz" densin, gerçekte Türkiye Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu'dan mengene içine alınmıştır.

Türkiye dış politikası ABD ve Avrupa'dan destek alamaz, Sovyetler Birliği'nin de desteğini sağlayamaz. Çünkü Türk kökenli halklar üzerinde gelişme olacaktır. Türkiye'nin Ortadoğu'da Araplar ve İran'la çelişkileri de somuttur. Kıbrıs ve Yunanistan'la çelişkileri çok belirgindir. Bu konuda diplomasiyle fazla yol alınamayacağı bellidir. Türkiye dışardan mali yardım alamaz ve borç para bulamaz. Çünkü 50 milyar dolar dış burcu vardır.

İç politikada ise, özel savaş zirvede yürütülmüştür. Özal özel savaşın en gelişkin mimarıdır. Kendi deyişiyle işi bitmiştir. MHP terörizmi iç politikada son bir çıkış yaptı. MÇP-Refah Partisi ittifakı halkı biraz aldatmak isteyebilir. Ama bunun 1970-80 yılları arasındaki dönemde olduğu kadar etkili olabileceğini sanmıyorum. Biz kendi başımıza bile bu ittifakı çok kısa bir süre içinde darbeleyebiliriz. Bizim gücümüz bile onu Türkiye'den silip süpürmeye yetebilir.

İç ekonomik duruma gelince, 70 trilyonluk bir iç borçlanma vardır. Bu yıl 20 trilyona yakın bir bütçe

açığının olacağını sanıyorum. Bu TC için gerçekten çok zor bir dönem olacaktır. Banknot matbaası çalışıyor, banknotlar henüz ıslakken dağıtılıyor. Böyle bir ekonomi nereye kadar dayanabilir? Yüzde 70 enflasyonun önümüzdeki yılda hızla yüzde 120'ye tırmanması bekleniyor. Borçlar nasıl ödenecektir? Yatırımlar nasıl yapılacaktır? Yatırımları bir yana bırakalım, kemer sıkma ve işsizlik daha şimdiden vardır. İşsizlik hızla büyüyecek, işsizler ordusu artacak, yatırımlar daha da duracaktır. Öte yandan yurtdışına işçi akını da durmuş, hatta işçilerin geri dönüşü başlamıştır.

Türkiye'nin iş yapabilir bir tek turizm sektörü vardır, o da ancak şimdiki kadar işletilebilir. Tarım tamamen durmuştur. TC sanayideki kapasitesini yüzde 90'a kadar çalıştırdı. Yeni sanayileşme emareleri yoktur. Türkiye'nin sosyal yapısına bakalım: Bir milyona yakın fahişe vardır, kadını ve erkeğiyle bu duruma düşürülmüş aileler vardır. Ahlaki değer diye bir şey kalmamıştır. Her şey 'köşeyi dönme' felsefesine göre ayarlanmıştır. Köşeyi dönmek ve gemiyi kurtarmak için satılmadık değer kalmamıştır. Bunların hepsi mübah sayılmıştır. Bu son derece ciddi bir **ahlaki çöküş**tür. Din kullanılmış, spor kullanılmış, kültür kullanılmıştır. Sonuçta tükenişe varılmıştır. Sosyal bağlar gerçekten çözülmüş, toplum direnmesiz bırakılmıştır. Toplum geleneklerini savunacak yeteneklerden bile yoksun duruma düşürülmüştür. Özel savaşı kanıksamış bir toplum yaratılmıştır. Bu toplumun daha da bozulması söz konusu olamaz. **Böylesi bozulmuş bir sosyal yapıya, ancak büyük bir sosyal devrim karşılık verebilir.**

Siyasal yapıyı değerlendirdik. Anayasa zaten bitiktir. Kendileri de itiraf ediyor, 12 Eylül rejimiyle birlikte bu anayasanın da öldüğünü söylüyorlar. Aslında şu anda anayasa yoktur. Anayasayı, siyasal partiler ve seçim yasalarını yeniden oluşturmak isteyeceklerdir. Bunlar siyasal sisteme ilişkin sorunlardır. Bu konuda neler olacağı belli değildir. Bu iki yıl içinde neler yapacaklarını göreceğiz. Devletin iç ekonomik, sosyal ve siyasal politikasında tam bir tıkanma ve yenilme vardır. Bütün bunların restorasyonu kolay değildir. Bunun başarılması zordur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, ancak bir sosyal devrim gerçekleşirse bu tablo değişebilir. Yoksa bunun değiştirilmesi mümkün değildir. Olsa olsa egemen sınıfların bir zamanlar Japonya, Güney Kore ve Almanya'da görüldüğü gibi, devrimci görevlere sahip çıkmayan ve her bakımdan düzene hizmet eden bir toplum yaratmaları, aç karınla çalıştırmaları, toplumun bütün değer yargılarını yıkarak kendilerine alet etmeleri ve direnmesiz ve tepkisiz bir toplum meydana getirmeleri halinde, restorasyonu biraz ilerletebilirler. Ama Türkiye ortamında bunun zor olacağı ortadadır. Hiç bir devrimci çalışmasa ve sadece biz çalışsak bile, devleti rahat bırakmayacağımızı belirtebiliriz.

Kısacası, Türkiye'nin iç politikasındaki olası gelişmeler restorasyonu getirse bile, bunun başarıyla sürdürülmesi çok zordur. Bu, her an önemli kıpırdanmalara ve başkaldırılara son derece açık bir dönemin içine girildiğini göstermektedir.

Halk cephesinde yakın gelecekteki olası gelişmeler

Halk cephesinde yakın geleceğin olası gelişmeleri nelerdir? Türkiye halkı açısından bir halk cephesi gelişebilir mi? Bizim bu konuda bazı değerlendirmelerimiz, öngörülerimiz ve perspektiflerimiz vardır. Hatta bu konuda planlama yapma ve destek sunmamız söz konusudur. 12 Mart darbesi döneminde Türkiyeli devrimcilerle birtakım çalışmalar yapmak istedik. Birlikte parti, cephe, dernek vb. kurma çalışmalarımız vardır. THKP-C'den Acilciler'e kadar çeşitli güçlerle ortak çalışmalarımız oldu. **Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC)**'ni kurduk. Bugün rejime karşı **Devrimci Birlik** faaliyeti hala devam ediyor. Kör topal da olsa bu yönlü çalışmaları yürütmeye çalışıyoruz.

Demek istiyorum ki, biz Türkiye halkının devrimci ve demokratik hareketinden uzak değiliz, onunla oldukça ilgili ve ilişkiliyiz. Bunlar bizim destek çalışmalarımızdır. Esas olarak Türkiyeli devrimcilerin ne yapması gerekir veya kendilerinin neler yapması önemlidir? 1920'lerden söz ettik. Türkiye halkının anti-emperyalist mücadelesi gelişebilecekti, ama boğuldu. Anti-demokratizm egemen oldu. Çok sert bir statüko altında 1920'lerden 1970'lere kadar gelindi. 1970'lerde bu beton kırıldı, kapak patlatıldı. Ama çok kısa bir süre sonra, kırılan bu beton faşizmle tekrar onarılmak istendi. Bu onarım 12 Eylül faşizmiyle daha da geliştirilmeye çalışıldı. Devrimci gelişme tamamen bastırılarak stabilize edilmek istenmekle birlikte, 1990'lara gelindiğinde, özellikle Kürdistan'da yükselen büyük direniş, silahlı mücadele ve kitle hareketiyle devrimci harekete dayatılan yenilgiye ve stabilizasyona son verildi. Türkiye halkı, şimdi kendi eseri olmayan bir direnme temelinde, kendisine dayatılan karşı-devrimin yenilgisiyle karşı karşıya bulunmaktadır. Türkiye halkı bunu görebilecek ve Türkiye solu bunu değerlendirebilecek midir? Şimdi en önemli sorun budur.

"...Türkiye solu ne 1970'lere ne de 1980'lere bakmalıdır. Kuşkusuz 1970'ler ve 1980'lerden de ders alınacaktır. Ama Türkiye solunun bu dönemlerdeki yenilgisi, 12 Eylül faşizminin Kürdistan somutunda uğradığı yenilgiyle yenenlere ödettirilmiştir. Türkiye solunun bunu görmesi gerekir. Bu anlamda Türkiye devriminin yenilmediğini söylüyorum. Çünkü Kürdistan'daki devrim bir anlamda Türkiye devrimidir. Yine PKK'nin önderlik ettiği mücadeleyle, Türkiye'de yenilen devrim Kürdistan'da sürdürülmüştür. Bu çok önemli bir saptamadır. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığı sorulduğunda, mümkündür diye cevap vereceğiz. Çünkü biz devrimi Türkiye'den Kürdistan'a taşırdık. Başlangıçtaki gruplaşmamızı anlattım. Bu noktada Haki KARER ve Kemal PİR yoldaşları bir kez daha anmak gerekir. Bu iki yoldaşımız da Türktü. Bana 'Sizin devriminizi geliştirmek, bizim devrimimizi geliştirmemiz anlamına gelir' diyorlardı. Bunun için bize katılmışlardı ve mücadele etmek istiyorlardı. Ama kendi ülkelerinin devrimci pratiğinde fazla umut görmüyorlardı. Bizim devrimsel gelişmemizde daha anlamlı ve coşkulu özellikler bulup katılmışlardı. Sözleri hala aklımdadır ve bunlar doğrulandı. Yani biz Türkiye devriminin zayıflıklarını ve eksikliklerini kapatmak veya gidermek, uğradığı yenilgiyi yengiye çevirmek ve bu anlamda Türkiye devrimini sürdürmek gibi bir konum içinde bulunuyoruz..."

Türkiye solu ne 1970'lere ne de 1980'lere bakmalıdır. Kuşkusuz 1970'ler ve 1980'lerden de ders alınacaktır. Ama **Türkiye solunun bu dönemlerdeki yenilgisi, 12 Eylül faşizminin Kürdistan somutunda uğradığı yenilgiyle yenenlere ödettirilmiştir.** Türkiye solunun bunu görmesi gerekir. Bu anlamda Türkiye devriminin **yenilmediğini** söylüyorum. Çünkü **Kürdistan'daki devrim bir anlamda Türkiye devrimidir.** Yine PKK'nin önderlik ettiği mücadeleyle, Türkiye'de yenilen devrim Kürdistan'da sürdürülmüştür. Bu çok önemli bir saptamadır. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığı sorulduğunda, mümkündür diye cevap vereceğiz. Çünkü biz devrimi Türkiye'den Kürdistan'a taşırdık. Başlangıçtaki gruplaşmamızı anlattım. Bu noktada **Haki KARER** ve **Kemal PİR** yoldaşları bir kez daha anmak gerekir. Bu iki yoldaşımız da Türktü. Bana "Sizin devriminizi geliştirmek, bizim devrimimizi geliştirmemiz anlamına gelir" diyorlardı. Bunun için bize katılmışlardı ve mücadele etmek istiyorlardı. Ama kendi ülkelerinin devrimci pratiğinde fazla umut görmüyorlardı. Bizim devrimsel gelişmemizde daha anlamlı ve coşkulu özellikler bulup katılmışlardı. Sözleri hala aklımdadır ve bunlar doğrulandı. Yani biz Türkiye devriminin zayıflıklarını ve eksikliklerini kapatmak veya gidermek, uğradığı yenilgiyi yengiye çevirmek ve bu anlamda Türkiye devrimini sürdürmek gibi bir konum içinde bulunuyoruz.

Devrim Batı'da zayıfladı ve yenildi, Doğu'da gelişti ve başarıya ulaştı. Bunun içinde her iki halkın kadrosu vardır; savaşanı, inananı ve şehit düşeni vardır. Bu anlamda PKK önderlikli devrimi sadece bir Kürt devrimi olarak değerlendirmemek gerekir. Bu bir anlamda da Türk halk devrimidir; kendi anısını, mesajını, cesaretini ve direncini PKK'de devam ettirmiştir. Bu, PKK'nin taktik ve hatta stratejik bir başarısıdır. Devrimi birlikte ve omuz omuza yapmak istedik, ama ortak çabalarımız pek yürümedi veya bir anlamda iflas etti. Yenildi ve ezildi, direnerek ya da tasfiye olarak ezildi. Direnişi kahramanca veya pasifçeydi, ancak başarısı sınırlıydı. Bu anlamda bir gerileme ve birçok cephede yenilme söz konusudur, ancak bunun yanısıra kendisini sürdüren bir devrim gerçeği vardır. Bu doğru bir saptamadır. Türkiye'de bu olguyu görmeyen bir sol hareket fazla gerçekçi olamaz.

PKK önderliğindeki devrimi sadece bir Kürt devrimi, sadece milliyetçi bir devrim olarak görmek ve yargılamak, içine düşülebilecek en büyük gaflet ve siyasal körlüktür. Bu konuda özellikle Sosyalist Parti'nin ve **Doğu Perinçek**'in bir değerlendirmesine tanık oldum. **Perinçek**, hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da bir milliyetçi kutuplaşmanın geliştiğini söylüyordu. Bu son derece yanlış ve oldukça reformizm kokan bir değerlendirmedir. Kürdistan'da milliyetçilik gelişmedi. Biz Kürdistan'da Özal yönetimi ve 12 Eylül faşizmi ile anlaşabilecek kadar çılgınlaşan Barzanilerin ilkel milliyetçiliğine öldürücü bir darbe vurduk. Kürdistan'da milliyetçiliği daha doğmadan öldürdük. I-KDP bugün kıyameti koparıyor. Yekîtî bizde küçükburjuva milliyetçiliğin, I-KDP ise ilkel milliyetçiliğin önder gücüdür. Bunlar her gün Ankara'da ve Diyarbakır'da Kaya Toperi ve Olağanüstü Hal Bölgesi Yetkilileriyle geziler yapmaktadır. Aralarındaki ilişkileri ve ulaşım hattını bir hayli geliştirmişlerdir. Bütün bunlar PKK'nin ezilmesi içindir. PKK'nin tutarlı enternasyonalizmine karşı, Kürt milliyetçiliğinin aşırı veya şoven Türk milliyetçiliğiyle birleşmesi hangi anlama gelmektedir? Bu ne demektir? Özal kimdir? Özal aşırı Türk milliyetçisidir, şoven Türk milliyetçisidir. İlkel milliyetçilik ve Kürt küçükburjuva milliyetçiliği ile aşırı Türk milliyetçiliği birleşerek, PKK'nin önderlik ettiği yüce enternasyonalist ve yurtsever devrimi tasfiye etmek istemektedir. Bu çok açık bir gerçektir. Bu anlamda, **PKK'nin enternasyonalizmi Türkiye devriminin sürdürülmesiyle özdeştir** diyorum.

Kısacası Türkiye'nin tutarlı ve yeni bir atılımla yüzyüze olan devrimcileri, biçimde kendi devrimleri yenilmiş gibi görünse de, bu devrimin özünde PKK ile devam ettiğini iyi görmelidir. Hem teorik düzeyde ve hem de siyasal değerlendirme düzeyinde, bu böyledir. Bu anlamda Türkiye devrimcilerinin direnişinin boşa gitmediğini görüyoruz. Türkiyeli devrimciler bunu yeterince anlamayabilir ve yorum getirmeyebilirler. Ama biz Türkiye devrimcilerinin kanını da yerde bırakmadığımızı söylüyoruz. Biz Türkiye direnişçiliğini adsız bırakmadık ve sürekli kıldık; örgütsüz bırakmadık ve örgütlü hale getirdik. Kürdistan devriminin gücü şimdi Türkiye'ye de taşırılmıştır. İstesek kadrosu, militanı ve silahıyla gücümüzün yarısını Türkiye'ye taşırabiliriz. Bu gücümüz hala yedekte bekliyor. Bunu başarabiliriz.

O zaman bu hangi anlama geliyor? Türkiye devriminin yenilgisi ve geri çekilişi PKK tarafından hızla aşılıyor. Bu anlamda **devrim sürdürülüyor.** Bu, biz Türkiye devriminin dört dörtlük öncü gücü olacağız anlamına gelebilir mi? Hayır, bu geçici bir durumdur. Bu bir dönemin ve eksikliğin aşılması durumudur. Bizim böylesi oldukça yüklü bir görevi yüklenmemiz çok zordur. Türkiye devrimine destek oluruz, ama bu rolün ta kendisini icra edemeyiz. Üzerinde biraz durduğumuz gibi, bu Türk halkının tarihsel ve güncel durumunu ve olası yakın geleceğini sağlam bir değerlendirmeye tabi tutmaya, bunun üzerinde bir programlaşmaya gitmeye, daha da önemlisi örgütlenmeye ve en önemlisi de sağlam güncel taktiklerle yol almaya bağlıdır. Kendi halkına sahip çıkmak ve bunu belirleyici olarak yürütmek isteyen ve bu konuda PKK'nin de yardımına ihtiyaç duyan devrimcilerin, Türkiye halkının devrimci-demokratik mücadelesinin öncülüğünü başarmak konusunda yetersiz kalmaları, geçmişin eksiklikleri, yanlışlıkları ve yetersizliklerini aşamamaları, devrimin örgütlülüğünü ve sürekliliğini sağlayamamaları, çok ciddi eksiklik noktaları olarak ortaya çıkmakta ve bedeli ağır ödenmektedir. Ben bu eksiklikleri çok eskiden de görüyordum.

Geçmişte yapılamayanı yapmak, güçlü bir örgütlenme yaratmak, bunun dayandığı güçlü bir ideolojik ve politik temel oluşturmak, yine örgütlenme için biraz kadro eğitimine girişmek ve bunu eylemlilik içinde gerçekleştirmek, bunu kentlerde yaparken mutlaka kıra da yansıtmak, bunun siyasal yanı ile askeri yanını iç içe döşemek: Bütün bunlar 1970'lerin ve '80'lerin görevleriydi ve hatta şimdi '90'ların da görevleridir. Bu görevler her zaman yerine getirilmeyi bekler. Bu görevlerin gerillası, siyasal faaliyeti ve komuta merkezi olmalıdır. Ama bunlar olmadığı için, istenen başarı gelmemektedir. Yalnızca kentler değil, kırlar da düşünülmelidir. Tabii yalnız kır diye tutturmak da olmaz, kentleri de düşünmek gerekir. Yani her ikisi iç

içe ele alınmalıdır. Bunun komutası ve önder gücü olacak, ittifaklara ihtiyaç duyacaktır. En çok çelişmiz ilkel milliyetçi güçlerin tabanıyla bile, bizim bir ittifakımız vardır. İlkel ve küçük-burjuva milliyetçi güçlerin tabanıyla sürekli ittifak halindeyiz. İlkel milliyetçi ve reformist küçük-burjuva önderlikleri teşhir ve tecrit ederken, bunların tabanıyla sürekli iyi bir diyaloğumuz oldu. Bunların kitlesini esas aldık. **Politik esneklik ve ittifak mantığı zengin olmalıdır** demek istiyorum. Ama gerilla çekirdeği kırda ve kentte iç içe geliştirilmelidir.

Program zor değildir; Türk burjuva iktidarına dayatılması gereken bir demokratik programdır. Sosyalizme açık, anti-emperyalist, antitekelci (anti oligarşik), anti-şovenist, gerçekten halkların eşit ve özgür ilişkilere dayanan birliğini esas alan, uluslararası alanda tavrını ezilen halklardan yana koyan ve emperyalizme karşı tavır alan bir program oluşturmak zor değildir. Bu çoktan başarılmıştı. Yapılması ve yaratılması gereken şey bunun öncü örgütlenmesidir. Türkiye'nin birçok solcusu vardır, bizim gibi sıfırdan kadrolaşmaya gerek yoktur. Kenarda köşede birçok devrimci ve solcu insan mevcuttur. Sorun bunların öncü örgütlenmesinin yaratılmasıdır. Bunları disipline etmek, emirkomuta düzenine kavuşturmak, uygun taktiklerle yavaş yavaş gerillalaştırmak, kentlerde kitle örgütlenmesine yöneltmek, birçok kitle örgütü kurdurarak siyasal çalışmayı hızlandırmak ve böylece devrimci siyasal öncüyü ve gerillayı kırın kitlesiyle tanıştırmak, kent örgütlenmesini kitlelerle kaynaştırmak, yeniden getirilmesi gereken temel taktik görevler olmaktadır.

Tabii bunun için çok çeşitli çalışma yöntemleri kullanılacaktır. Köylerde siyasal çalışma yapılacak, kentlerde öğrenciler ve işçiler arasında derneksel ve sendikal faaliyet yürütülecektir. Bütün bu çalışmaların başarıyla yapılması için, öncü-önder gücün işbaşında olması gerekir. Türkiye'de bunun kadrosu boldur. Türkiye'de kadrolar Kürdistan'da olduğundan daha hızlı bir biçimde yetiştirilebilir. Yeter ki bunlar bir işe koşturulsunlar. Önlerine plan koymak, perspektif sunmak ve emir vermek yeterlidir. Çalışanı boldur, potansiyel güç bizdekine oranla çok daha zengin ve niteliklidir. Olmayan şey sabır ve dayanıklılıktır. Bunu da devrimci öncüler gösterek sağlayabilirler.

Demek ki önümüzdeki restorasyon dönemini halk güçlerinin programa ve taktiğe dayalı olarak yeniden örgütlenmesi için değerlendirmek, sorumlu devrimcilerin en başta gelen görevi olmaktadır. PKK desteğini ve dayanışmasını yine sürdürecektir, ama sorumlu devrimciler de bu asli görevlerine sahip çıkmalıdır. Ortada birçok devrimci grup vardır. Bazılarıyla destek ve dayanışma halinde bulunuyoruz. Ama mutlaka bir önder güç olmalı ve birçok gücü arkasından sürükleyebilmelidir. Çelişerek, çatışarak, uzlaşarak bunu yapmalıdır. Özellikle pratikte bunun taktiklerini gerçekleştirmek ve taktik yaratıcılığını göstermek için, militan özelliği ve tarzını yakalamalıdır.

Bunun için yurt dışındaki alanlar ve PKK'nin gerilla mevzileri kullanılabilir. PKK'nin serihildanları, araç gereçleri ve hatta maliyesi kullanılabilir. Yeter ki atılan adımlar tutarlı devrimci adımlar olsun. Biz gerçekten buna açığız. Ama Türkiye'nin bu öncü role talip olan devrimcileri bu konuda dişe dokunur bir çaba sergilemiyorlar. Bir sağlam giriş yapılmalıdır; örneğin bir hazırlık komitesi, örneğin bir birleşik direniş komitesi oluşmalıdır. Biz HEP olgusunu ortaya çıkardık. Türkiye halkı için kitleselleşme açısından HEP bulunmaz bir fırsattır. HEP'in devrime hizmet ettiği ve devrimi parlamentoya taşırma durumunda olduğu açıktır. HEP içinde kitlesel örgütlenme vücut bulmalıdır. HEP'i yaşatmak gerekir. HEP'i Türkiye'de kitleselleştirmek gerekir. Halkların kardeşliğini ve ortak mücadelesi isteniyorsa, o zaman bundan kaçınılmamalıdır. Kitle örgütü illegal bir örgüt, bir silahlı örgüt değildir. Bu legal örgütlenme siyasal mücadele yürütecektir. Bu gereklidir. Devrimciler bunu yapmazsa, MÇP-RP ittifakı yapacak ve halkı alıp götürecektir. Demirel'in son derece yoz örgütlenmesi kitleleri alıp götürecektir. Bu nedenle "Seçimlere karşıyız, seçimleri boykot ediyoruz" demek, çok genel sözler etmekten öteye geçemez. Biz de seçime karşıydık, seçimler bizi bitirmek istiyordu; ama seçimi bu taktikle tam tersi bir sonuca götürmek de vardı. Taktik yaratıcılık budur.

Rejimin seçim taktikleri HEP'i bitirmeye yönelikti. Amaç HEP'i seçimlere sokmamaktı. PKK'nin siyasal kitlesinin tecrit edilmesi düşünülüyordu. SHP bizi eritmek için bir ittifakı kabul etti. Bu taktikleri boşa çıkardık. Bunu da 12 Eylül rejiminin yenilgisine dönüştürdük. Özal'a havlu attırdık. Şimdi bu taktik mi yaratıcıdır, yoksa "Seçim çare değildir, devrimciler devrime devam etmelidir" taktiği mi? Burada taktik yaklaşım ve taktik özellik yoktur. Tersine boş devrim gevezeliği vardır. Bugün sonuç ortadadır, mücadelenin sonuçlarını parlamentoya taşımış bulunmadayız. Burjuvazi rahatsızdır. Burjuvazi parlamentoya giden Kürt temsilcilerini idam edebilir mi? Etsin bakayım! Dünya ayağa kalkacak, Kürdistan ayağa kalkacaktır. Bu büyük bir devrim demektir.

Yine serbesti tanısınlar ve reformize etmek istesinler, ilkesini işletsinler bakalım. Parlamentarizm midir, reformizm midir? Bizim büyük bir kitle gücümüz vardır. **PKK'nin öncülüğündeki kitle reformizmi kabul etmez, etmeyecektir.** Bunların arkasında PKK öncülüğü vardır, arkasında devrimci önderlik vardır. Kendilerini kırk bağla bağlamış durumdayız. Parlamento-içi muhalefet grubu devrime hizmet edecektir. Bunun da güvencesi çok açıktır. Durum böyle olduğu halde, hala yasal bir kitle aracını düşünmemek siyasal körlük veya taktik yeteneksizliktir. Türkiye solunun büyük taktik yetersizlikleri vardır. Bunların giderilmesi gerekir. Birlik daha farklı bir isimle de olabilir. Bir siyasal blok neden olmasın? Kürt halkının da demokrasi değerlere bağlı bir legal siyasal blok, bütün kitlelere açık ve kitlesel bütün görevlerin kendisini ifade ettiği bir **Devrimci-Demokratik Halk Bloku ve Devrimci Demokratik Halk Cephesi** büyük bir ihtiyaç durumundadır. Bu 1970'lerde THKP-C olarak düşünülüyordu. Biz 1980'lerin başında bunu FKBDC biçiminde değerlendiriyorduk. Şimdi de bunu Devrimci-Demokratik Cephe veya Ulusal Demokratik Cephe biçiminde düşünebiliriz.

Seçimlerde çok iyi iş yapabilirdik. Seçimlerin dışındaki bütün zamanlarda dev gibi bir örgütlenme yaratabilirdik. Anadolu'nun ve Kürdistan'ın bütün köylerine el atabilirdik. Bütün mahallelerde örgütlenebilirdik. Binlerce kadro mücadele etmek ve savaşmak istiyor. Bunların hepsi bu legal araçlarda çalışabilirdi. Taş çatlasa bu potansiyelin yüzde birini illegal örgütlenmeye alabilirsiniz. Yüzde 99'unu bu yasal araçla görevlendirmek gerekirdi. Ne kadar zorlarsanız zorlayın, başlangıçta bir yıl içinde ancak kırk kadar gerillayı dağa çıkarabilirsiniz. Ama bu kadar çok çalışmak isteyen savaşçı ve devrimci potansiyel vardır. Bunlar pekala bir siyasal çalışma içine alınabilir. Bunları bu alanlarda uygun bir biçimde görevlendirebiliriz. Kaldı ki, insanlar bu alanlarda kendilerini kanıtladıktan sonra dağa ya da yeraltı örgütlenmesine çekilebilir. Denemeden ve sınamadan geçirmeden nasıl adam bulacağız? Bir de bu potansiyeli neden başkalarına kaptıralım? Bu potansiyel neden Ecevit'e kaptırılsın? Neden devrimciler kendi kitlesini yaratmasın? Bu konuda en iddialı olanlar devrimciler değil mi? En çok çile çekenler devrimciler değil mi?

O halde hiç bir önkoşul ileri sürülmeden, yasal kitle aracı hızla örgütlenme düzeyine çıkarılmalıdır. Bu konuda PKK'nin kazandırdığı silahın iyi iş yapabileceğini söylüyoruz. Bu küçük bir mevzi değildir; çekim gücü oldukça fazla, Kürt ve Türk halkının ittifakını özgür temellerde götürebilecek, son derece demokratik ve ortak mücadeleye elverişli bir araçtır. Bunun adı da önemli değildir. Bu aracı iki halkın demokratik muhalefeti için elverişli hale getirmek, devrimcilerin önünde duran bir görevdir. Bu devrimci görevi ertelemeksizin ve büyük bir savaşıyor ve bütün bu güçleri atıl bırakıyor.

Türkiyeli devrimcilere söylüyorum: Sizin üzerinizdeki yükün çeyreği yine bizim maddi ve manevi desteğimizle rahatça aşılır. Karşınızdaki özel savaşın sizin üzerinizde bizde olduğu kadar sonuç alabileceğini sanmıyorum. Devletin bütün komando gücü, özel timi, denenmiş ve eğitilmiş polisi bizimle uğraşmaktadır. Türkiye'deki asker ve polis karakolları bir çırpıda düşürülebilir. Sermaye adacıkları fabrikalar işgal edilebilir. Bizim eylem gücümüz onları zaten ilikleri kadar korkutmuştur. Size muazzam taktik ve fırsat sunuyoruz. O halde buyrun değerlendirin. Gerilla taktiği, şehir gerillası taktiği değerlendirilsin. Kendi başınıza yıllarca yapamayacağınız şeyi bu temelde altı ayda planlayıp yürütebilirsiniz. Bu da ciddi bir devrimci görevdir. Belki herkes gerillacılık yapamaz, ama siyasal kitle faaliyeti yürütebilir. Bazıları örgütleme yapabilir. Bu kapsamın içinde reformistler de olabilir. Biz çerçeveyi TKP reformizminden Sosyalist Parti'ye kadar geniş tutuyoruz. Birlik oluyorlarsa buyursunlar. Kanıtlanmış ve sağlam güvenceye de kavuşmuş bir siyasal organizasyon olarak geliştirelim. Varolanı güçlendirelim, olmayanı yaratalım. Birlikçi tutum, ortak cephe tutumu işte buna denir. layıcıları olduk. Sözümüzün eri olmasını bildik. Bu kararlılık bundan sonra da pratikte sürdürülmeye çalışılacaktır. Bunu her zamankinden daha yoğun bir çabayla sürdüreceğiz.

Biz halklarının kardeşliğinin ne demek olduğunu çok iyi biliyoruz. Bunun sözde dile getirilmesinden çok, pratikte nasıl bir çabayla geliştirilmesi gerektiğinin de bilincindeyiz. PKK'nin enternasyonalist değerleri, sadece Türkiye halkıyla değil, Ortadoğu halklarıyla da daha şimdiden güven verici bir öge haline gelmesini bilmiştir. Biz bunu artık teorik olmaktan ve yaklaşım düzeyinde ele almaktan çıkararak, pratikte oldukça işleyen ve savaşan bir duruma taşırmak istiyoruz. **Türkiye halkı ve onun devrimci-demokratik seçeneğiyle geliştirilecek ve başarıya götürülecek bir ilişki, Ortadoğu'nun halk devrimlerinin zaferinin temel köprüsü rolünü oynayacaktır** diyoruz. Dolayısıyla buna çok yüksek bir değer biçiyoruz. En yüce bir enternasyonalist görev olarak, **Ortadoğu'da Türkiye ve Kürdistan'a dayalı biçimde geliştirilecek bir devrim, bir Ortadoğu devriminin demektir. Ortadoğu devriminin kendisi de, Ekim Devrimi kadar bir dünya devrimi olacaktır.** Bu inançla görevlerimizin başındayız. Bu inançla

"...Bir kere Kürdistan illeri dediğimiz illerde bir referandum yapılmış olsaydı, bu seçimde bile çoğunluğu sağlamış olurdu. Hele hele biraz özgür olsaydı, bu referandum kesinlikle Kürt halkının bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temelinde birlik biçimindeki yönelimine ezici bir çoğunluk kazandıracaktı. Seçimlerin bu gerçeği tartışmasız bir biçimde kanıtladığı çok açıktır. Hem de en az çalıştığımız, özel savaşın amansız bir biçimde uygulandığı, birçok alanda halkın oy kullanmasının şiddetle engellendiği ve devletin büyük terör estirdiği bir ortamda referandum kazanılmıştır. Referandumun kime karşı kazanıldığına dikkat edelim. Özel savaşa karşı dişediş bir mücadele verilmiş; devletin ideolojik, siyasal, ekonomik, kültürel ve askeri bütün cephelerden yükseltiği saldırılara karşı, Kürdistan'da bir siyasallaşma, partileşme ve bunun sonucu olarak bir halk hareketi ortaya çıkarılmıştır. Bu tamamen devlet karşıtı olan bir harekettir. Türkiye halkı oyalanır, aldatılır ve bastırılırken, Kürdistan halkı devletin ve özel savaşın bütün politikalarını ezip geçmiş ve kendisini parlamentoya kadar sıçratmıştır..."

ciddiyetle yerine getirmek en önemli bir taktiktir.

Gerilla için ne olabilir? Türkiye devrimcilerinden bir grup olur, biz de beş on kadar arkadaş verebiliriz. Dağda yaşamak nedir? Dağda birkaç eylem başlatmak nedir? Bu konularda yardımcı olalım, fiilen içinde yer alarak yapalım. Silahla ve eğitimle destekleyelim. Bu güçler Türkiye'de sıkıştıklarında Kürdistan'a gelsinler, mevzilerimizde barınsınlar, eğitilemlerini yapsınlar. Gerillayı istedikleri gibi her an başlatabilirler.

Biz bu hazırlıkları on yılda yaptık. Bu arkadaşlar hiç hazırlık yapmadan da sadece koordinasyonu iyi yürüterek, derslerimiz ve tecrübelerimizden sonuç çıkararak yüklensin ve bizim on yılda yaptığımızı kendileri altı ayda yapsınlar. Gerilla taktiğini oluştursunlar. Gerekirse kentlere de silah taşıyalım, lojistik destek sunalım. Kendilerinin bir yıl uğraşarak temin edebilecekleri araç ve gereçleri, biz bir hafta içinde temin edebiliriz. Çok sıkışıyorlarsa maddi destek verebilir, aç kalıyorlarsa kendilerini açlıktan kurtarabiliriz. Bütün bunlar çalışmaları bir devrimci taktiğe oturtmak için gerekli atılımlardır. Madem Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimi iç içe düşünülüyor: O zaman bunun gereklerini yerine getirelim. Eskiden bize, "Siz ortaklaşa bir devrim istemiyorsunuz" diyorlardı. Bunun tam tersinin doğru olduğunu söylüyorum. Ortaklaşa devrim istemeyen kimdir, pratikte bunu kanıtlayamayan kimdir? **Ortaklaşa devrimi gerçekleştirmek bizim en büyük özlemimizdir.** İşte bizden bu kadar kanıt: Kürdistan cephesi Türk ordusunun, Türk polisinin ve MİT'in defterini dürmüştür. Kürdistan cephesi

Gerillayı esas alarak çalışmalarına yön vermek isteyenlerle gerillayı birlikte güçlendirelim. Gerilla tartışmasız gereklidir. Zaten Kürdistan gerillası Türkiye gerillasıdır. Ama bu konuda Türkiye'de de çalışılmalıdır. Önemle belirtiyorum ki, bu temel görevler yerine getirilirse, restorasyon dönemi tam bir devrimci yükseliş dönemi olacak; Türkiye halkı da bilinçli ve örgütlü tarihsel eylemine kavuşarak, bu dönemi 12 Eylül faşizmine yaptıklarını devrimin zaferiyle ödettirdiği bir dönem haline getirebilecektir. Dolayısıyla **içinden geçtiğimiz yılları karşı-devrimin yenilgisi ve restorasyonu olarak değerlendirirken, halk açısından da devrimin yükselme ve başarıya gitme yılları olarak ele alıyoruz. Öncü kendi adına layık bir biçimde oluştuğu ve kendi taktiklerini layıkıyla uyguladığı zaman, başarı kesindir** diyorum.

Ortadoğu'da Türkiye ve Kürdistan'a dayalı yeni bir Ekim Devrimi gelişebilir

Türkiye halkının seçeneği konusunda kısaca bunları belirtebiliriz. İnanıyoruz ki, önümüzdeki yıllar sadece bağımsız, özgür ve eşit temellerde birlik arayan bir Kürdistan'ın zaferie gittiği yıllar olmayacaktır. Türkiye halkının da devrimci-demokratik temellerde, Kürdistan halkıyla eşit ve özgür temellerde bir devrimle kazanmaya çalıştığı yıllar olacaktır. İnanıyoruz ki önümüzdeki yıllar ortak bir mücadeleyle devrimin zaferine giden yıllar olacaktır. Biz şimdiye kadar bu devrim için verdiğimiz sözün kararlı savunucuları ve uygu-

Türkiyeli devrimcilerin de kendi görevlerine azim, inanç, kararlılık ve bilinçle yüklenmelerini diliyor, bu temelde görevlerinin üzerine yürüyenlerin mutlaka kazanacaklarını biliyoruz. Bu temelde önümüzdeki dönemin üzerine yürürken, görevlerimizin bilincindeyiz.

Bu görev bilincinin Türkiyeli devrimcilerde de oldukça geliştiğine inanıyoruz. Mevcut gelişmeler olumludur, ama daha da hızlandırmaya değer niteliktedir. Özenle ve geçmiş önyargılardan sıyrılarak çalışmak gerekiyor. Bu temelde bir yürüyüşün bizi halklarımızın zafer yıllarına götüreceği kesindir diyoruz. Halklarımızın böylesi bir dönemin üzerine birleşik gitmeleri, şovenizme ve milliyetçiliğe karşı her zamankinden daha fazla kendi demokratik ve enternasyonalist yaklaşımlarını yükseltmeleri, bunun üzerine kararlıca yürümeleri ve bu sorumluluğu mutlaka götürmeleri, 12 Eylül faşizmine, onun öncülerine ve kalıntılarına vereceğimiz en güçlü ve yüce karşılık olacaktır. Gerçekten de böyle bir karşılık vermek ve böyle bir savaşım yürütmekten daha değerli bir çaba olamayacağı gibi, buna mecburuz.

Bu temelde siz yoldaşlarımızın huzurunda, bütün Türkiyeli devrimcilerin mücadelesine ilişkin başarı dileklerimi dile getirirken, kendilerinin sonuna kadar destekçisi olacağımı da tekrarlıyorum. Yine diyorum ki, bu temelde savaşırsak, devrimcilerin anısına bağlılık iyi yerine getirilmiş ve harcadığımız çabalara en iyi karşılık verilmiş olacak, bu da mutlaka zaferi getirecektir.

Yaşasın halklarımızın ortak mücadelesi!

24.10.1991

Kürt halkı yiğit, fedakar bir ARGK komutanını daha yüreğine gömmenin onurunu yaşıyor!

Kod adı: **Enver (Orhan, Halil, Şiyar)**
Adı ve soyadı: **Ahmet TEKME**
Doğum yeri ve tarihi: **Berwarî, Omyanus köyü, 1969**
Partiye katılış tarihi: **1984**
Faaliyet yürüttüğü alanlar: **Qilaban, Bestler, Cûdî, Garîsan, Berwarî**
Bulunduğu faaliyetlerde aldığı görevler: **Manga, Takım ve Bölük komutanlıkları ve mıntıka sorumluluğu**
En son görev alanı: **Garzan Eyaleti**
Akademiye geliş tarihi: **25 Şubat 1991**
Şehit olduğu tarih: **23 Ekim 1991, Herekol**

Şirnex iline bağlı Omyanus köyünün Herekol Dağı eteklerindeki eşsiz yaylalıklarda yoksul bir köylü ailesinin yedi çocuğundan biri olarak dünyaya gelen **Enver** yoldaş, Kürdistan'ın en güzel doğa parçasında büyümeye başlar. Daha küçük yaşta Bestler, Kato, Herekol, Garisan gibi Kürdistan'ın en yüce dağ doruklarına tırmanarak çobanlık etmeye ve böylelikle ailesinin geçimine katkıda bulunmaya başlar. Küçük yaşta başladığı çobanlık, bir yandan O'nu Kürdistan doğasına bağlı kılarken, bir yandan da dağların özgür yaşamı iliklerine dek işleyerek sömürgecilikten uzak, kendi Kürt gerçekliğiyle içiçe bir yaşam sürdürür. Bir Kürt köylü geleneği olarak daha genç yaşta evlenir, ama bir yandan da kulağı, gelişmekte olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesindedir. Sürü otlattığı dağlarda gözleri hep gerillalarla karşılaşmayı arar ve bunun özlemi içinde en sarp, en kuytu dağ köşelerine kadar dolaşır.

Nihayet 1984 yılında 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleşmesi ve Botan alanında gerilla savaşının alenileşmesiyle birlikte özlemleri de gerçekleşerek gerillalarla tanışma olanağı bulur. Yakın akrabası olan **Cemil Tunç (Edip)** yoldaşın vasıtasıyla hareketimize katılan **Enver** yoldaş, kısa sürede grup içerisinde öncülük görevi üstlenerek en zor günlerde gerilla yoldaşlarına arazi tanıma yeteneğiyle yardımcı olur. Onların depo, lojistik vb. ihtiyaçlarında fedakarca pratik görevler üstlenir. Daha sonra mücadele içerisinde pişerek gelişim kaydeder.

Her zaman akıllı hareket eden, soğukkanlı ve mücadelenin sorunlarını göğüslemekten asla kaçınmayan, hep pratik görevlere en zor anlarda bile büyük bir çalışkanlıkla koşan, yoldaşlarını seven-sayan ve kendisini de onlara dürüstlüğüyle sevdirip saydırmasını bilen, parti değerlerine, partiye, halkına ve ülkesinin doğasına büyük bağlılığı olan değerli bir savaşçılığı, ileriki süreçte adım adım Manga Komutanlığı, Takım Komutanlığı ve Bölük Komutanlığı düzeyine kadar çıkartarak halkının kutsal savaşımında düşmana karşı amansızca direnilebileceğinin örneğini şahsında gösterebilmiştir.

Ordu saflarına katıldığı zaman evli olmasına rağmen, evliliğini çalışmalarının önüne asla koymadığını pratik savaşım yaşamından bildiğimiz **Enver** yoldaş, bu durumu ayrıca kendisi de şöyle belirtmektedir: *"Evliliğim, mücadeleye katılmamla birlikte yarıda kalmıştır. Mücadele içerisinde benim ve eşimin birçok akrabası şehit olmuştur. Ayrıca akrabalarımdan biri de karşı-devrimciydi, fakat onu cezalandırdık. Şimdiye kadar evlilik konusunda herhangi bir düşünce üretmedim, fakat mücadele içinde evlilik konusunu devrimcilerin kendilerine sorun yapmamaları gerekir."*

1984 yılından partimizin 4. Ulusal Kongre sürecine kadar Botan alanının çeşitli mıntıkalarında ve kongre öncesinde Garisan mıntıkasında sorumlu düzeyde görev yürüten **Enver** yoldaş, askeri-pratik kişiliğiyle partinin alana yerleşmesi, halkın kazanılması, düşmanın ve işbirlikçisi çetelerin alandan temizlenmesi için yoğun çabalar harcamıştır. Yine ordu saflarında, yer aldığı takımlarda bulunan savaşçı yoldaşlarının moral, savaş, disiplin ve diğer ihtiyaçlarının halledilmesi açısından elinden gelen katkıyı göstermiş, okul okumadığı halde mücadele içerisinde okuma-yazma öğrenerek arkadaşlarının sorunlarına ve eğitimine çözüm gücü olmaya çalışmıştır. Ülkemizin bir başka eşsiz doğa parçası olan Behdînan'da Aralık 1990'da gerçekleştirilen PKK 4. Ulusal Kongresi'ne katılma şansı bulan **Enver** yoldaş, kongrede dile gelen, geçmiş pratiğin eleştirisi ve sınıf-dışı anlayışların mahkum edilmesini sıcağı sıcağına yaşayarak, bunu kendisine büyük bir eğitim olarak algılar ve bu temelde partiye daha da bağlanma, siyasi kişiliğe daha da ulaşma yönünde ileri adım atar. O'nda varolan bu gelişme zeminini değerlendiren Parti Önderliğimizin emir ve talimatı doğrultusunda kongre sonrasında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne alınarak ulusal kurtuluş savaşımımızın yeni dönemine denk bir siyasi-askeri formasyon kazanması, böylelikle parti siyasetinde, kişiliğinde gelişip güçlenerek halkına daha da verebileceği birçok özveri ve çabanın güçlendirilmesi hedeflenmiştir.

Akademi'de kaldığı süre içerisinde çalışmalara candan katılan, kampın pratik sorunlarının çözümünde en önde koşan, disipline ve merkezileşmeye büyük önem veren ve Parti Önderliği'nin çözümlemelerini kavrama-anlama yönünde büyük çaba harcayan, yoldaşlarına sürekli yardımcı olmayı ve onlarla bütünleşip kaynaşmayı esas alan **Enver** yoldaş, kendini sürekli ülke ve mücadele ruhuyla dopdolu tutar. Akademi'de geçirdiği bir eğitim devresinden sonra kaydettiği gelişmeler dikkate alınarak daha da gelişim kaydedebilmesi amacıyla Akademi Yönetimi'ne alınan **Enver** yoldaş, pratik mücadele sahasında edindiği komutanlık ve yönetim tecrübeleriyle Akademi eğitiminden aldığı deneyimleri birleştirerek, yönetilmede olduğu gibi yönetim sanatında da oldukça gelişme kaydeder.

Enver yoldaş, Akademi alanında aldığı eğitimi bir raporunda şöyle değerlendirmektedir: *"Akademi'de gördüğüm eğitim, parti içinde kaldığım sürece benim için yakaladığım ilk fırsattır. Aynı zamanda, parti yaşamı ve devrimcilik açısından yeniden-sıfırdan devrimcileşme olgusunu bilince çıkartmış bulunuyorum. Parti Önderliği'nin en çok denetiminde bulunan bir eğitim devresi olması açısından yapılan çözümlemelerden oldukça yararlandık ve bilgi aldık... Bugüne kadar dar bir bakış açısına sahiptim... Bir insan, kendi ailesinin, halkının özelliklerini bilmezse, o insanın yurtseverlik duyguları da zayıftır. Ve aynı şekilde biz, bugüne kadar var-yok Botan'ın içerisinde şekillenip kalmışız. Ülkemizin diğer bölgeleri nasıldır? İnsanlarının durumu nasıldır? Bundan habersizdik. Devrimci bir insan, ülkesinin özelliklerini bilmelidir. Halkının özelliklerini bilmelidir. Bu da siyasi olmayı gerektirir. Fakat bugüne kadar bizim yaptığımız hep askeri açıdan bakmaktı. Şimdi de şunu görebiliyorum: Askerlik sanatını bilmek de siyasi olmaktan geçer. Eğitimde gördüklerimiz ile bunun bilincine vardık."*

Enver yoldaşın şahsında, bir halkın medeniyetten, insanlıktan, özgürlük ve bağımsızlıktan, ülke ve toplum gerçekliğinden uzağa düşürülmüşlüğü ve bunun PKK ile yeniden adım adım, savaş içerisinde doku doku kazanılışını, düşmandan kıymık kıymık koparılışını ve yeni yaşama aktarılışını görmek mümkündü. O, erişilmez Botan dağlarında çobanlık yaparken, TC'nin sömürgeleştirdiği Kürdistan'da yaşamın nasıl zehir zemberek edildiğinden milyonlarca Kürt insanı gibi habersizdi, ama özgür yaşamın kurucusu gerillalarla tanışması ve PKK ile kazandıkları O'nda yeni bir yaşam, coşku ve yeniden insanlaşmayı yaratmıştır. PKK ile yaratılan yeniden insanlaşmayı **Enver** yoldaş şöyle dile getirmektedir: *"Eğitimde gördüklerimiz ile parti yaşamı, halka, yoldaşlara yaklaşımda pratikte yaptıklarımız, birbirinin tersidir. Pratikte şahsımız için yapıyorduk ki, bu da objektif olarak düşmana hizmettir. Özeleştiriler de yöntem ve yaklaşım bakımından kişiyi güçlendiriyor... Hem yoldaşlık ilişkilerinde, hem de askeri yaşam ile eğitime katılımda oldukça ilerlemeler olmuştur. Bu aşamadan sonrası benim için yeni bir doğuş demektir. Partiyi çeşitli yönleriyle bilince çıkarma açısından oldukça yol katettim. Partiye katıldığım ilk günde savaşacağıma karar kılmıştım, fakat şimdi ise, parti içinde yaptığım doğuşla savaşmaya karar kılıyorum. Pratikte düştüğüm hatalardan arınarak pratiğe yine amade olduğumu belirtiyorum."*

Akademi Yönetimi'nde yer aldığı süre zarfında kaydettiği gelişmeleri de **Enver** yoldaş Parti Önderliği'ne yazdığı bir raporunda şöyle belirtmektedir: *"Akademi yaşamında birçok şey gördüm ve eski durumumu aşmak için verilenleri almaya çalıştım. Aldığım oranda da yenilenme yaşıyorum. Bu durum, yönetime girdiğimde daha da hızlanmıştır... Ayrıca bu sürede daha iyi anladığım bir husus da, örgüt yaşamında her bir arkadaşa nasıl yaklaşılır sorusuna duyarlıca yaklaşma özelliği oldu... Bu ortamdan ülkeden çok farklı birçok şey almışımdır. Özellikle örgüt yaşamında Akademi sisteminden öğrendiğim birçok şey vardır. Eskiyle kıyaslıyorum. Bu son süreçte bu, daha da netleşiyor. Günden güne bir yenilenme ve değişme vardır. Bunu görüyor ve yaşıyorum. Bütün bunlar, geleceğe yürüyüşte bana büyük güç veriyor. Önümüzdeki süreçte bu konuda daha da yeni şeyler öğreneceğimin bilinciyle hareket ediyorum."* Partinin verdiğini almaya ve bu temelde bir gelişmeye, yenilenmeye sürekli açık olan **Enver** yoldaş, güçlü askeri kişiliğini Akademi ortamında aldığı siyasi kişilikle bütünleştirerek PKK'nin militan kadrolaşmasını yakalama, bunu şahsında ve pratiğinde temsil etme doğrultusunda büyük çabaların ve gelişmelerin sahibi olarak yeniden kutsal ülke topraklarına, sıcak savaşıma yönelmeden önce bir devrimcinin olmazsa olmaz kabilinden vermesi ve gereklerini mutlaka yerine getirmesi gereken kararlılık andını ve son sözünü şöyle dile getiriyordu: *"Bu devrede, Akademi'de gördüğüm eğitimle, pratiğimde ortaya çıkan olumsuzlukları aşarak, halk ordumuzun engin kültür birikimi, mücadelemizin yoğunlaşmış ifadesi olan ve bilimin süzgecinden geçirilmiş deney ve tecrübeleri alarak, tüm olumsuzlukları aşıp yeni bir doğuşla, Partimizin 4. Ulusal Kongre çizgisi temelinde, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımının ve Ortadoğu militan sosyalizminin yaratıcısı PKK'nin bir militan adayı olduğumu ve bu konuda pratiğe hazır olduğumu belirtirim.*

Akademi'den aldığım güç ve hamleyle, pratiğimde ortaya çıkan olumsuzlukları, sıfırdan başlayarak ve yeniden devrimcileşmem olgusundan hareket ederek aşacağıma dair inancım tamdır. Bunun göstergesi pratiğim olacaktır. Bu temelde partiye, Parti Önderliği'ne, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, mazlum Kürdistan halkına ve hazırda bulunan yoldaşlara devrimci onurum üzerine söz veriyorum."

Bu söz ve kararlılıkla ülkesinin dağ doruklarına, zafer hamlesiyle giden **Enver** yoldaş, Garzan Eyaleti'nde faaliyet yürütmekle sorumlu kılınmıştı. Bir an önce bu alana gidebilmenin ve Botan'da yürüttüğü savaşımdan dersler çıkararak ülkesinin bu hiç görmediği, ama görmesi gerektiğini bilincine çıkardığı doğa kesiminde de düşmana karşı amansız bir savaşım yürütme ve halkının binlerce yıllık özleminin zafer yolunda serîhildanlaşmasında yer almanın heyecanı, coşkusu ve sabırsızlığı içindeydi. O, halkının düşmana karşı kabaran kin ve öfkesinin PKK potasında bilimsellikle yoğruluşunun ve bir intikam mermisi olarak sömürgeciliğe sıkılışının ifadesi; O, düşmanın "öldü" dediği noktada 15 Ağustos'ta halkının görkemlice dirilişinin simgelerindendi. Halkına, mücadeleye, partiye ve Parti Önderliği'ne olan engin bağlılığı, O'nu düşman karşısında gerilemez, yenilmez ve aşılmaz kıldı. Kendisinden önceki şehitlerden devraldığı mücadele ve özgürlük meşalesini, 23 Ekim 1991 günü Herekol'da büyük bir savaşçılık örneği sergileyerek kendinden sonraki mücadele arkadaşlarına devredip yüce bağımsızlık yolunda kesintisiz yürüyen şehitler kervanına katılmanın onuruna erişti.

Kürdistan halkı ve mücadele arkadaşları, O'nu hep yiğit, fedakar, savaşkan, gözüpek ve sadakatli bir ARGK komutanı, bir halk savaşçısı olarak anacak ve uğrunda canını coşkuyla verdiği kutsal kavgayı zafere erdirmede anısını, mücadelesinde ebediyen yaşatacaktır.

Biz, ARGK savaşçıları ve O'nun mücadele arkadaşları olarak, partimizin yeni dönemde inşa edeceği Botan-Behdînan Savaş Hükümeti'ne doğru yürürken **Enver** yoldaşın şahadetiyle düşmana daha bir kinlenecek, ona daha güçlü darbeler vuracak ve zafere doğru daha kararlı yürüyerek, O'nun onurla devrettiği mücadele bayrağını aynı azim, kararlılık ve onurla zafere erdireceğimize ve anısına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları
4 Kasım 1991

"Ülke pratiğinde şehitlerin yolu pratiğim olacaktır"

Mustafa ASLANOĞLU (Zeynel) yoldaş, 1 Ocak 1964 tarihinde Amed'te orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Ailesi Amed'in Çermûk(Çermik) ilçesine bağlı Kilan(Artuk) köyünden göçerek Amed'e yerleşmişti.

Zeynel yoldaş, sömürgeciliğin Amed'te yarattığı çarpık yapılanma ortamında büyüdü. Amed'te sömürgeciliğin inkarcı mantığı ve ideolojisinin yarattığı etki, daha çok dolaylı olarak kendini gösteriyordu. Kürdistan'ın hiçbir yerinde görülmeyen, Amed'e has denebilecek bir lümpenlik biçimi vardır. Özellikle yeni yetişen gençliği kıskacına alan bu yapı, olumsuz bir yığın özelliği de beraberinde taşır. Dışa yansımasında tüm sömürgeci kurum ve kuruluşlara bir tepki olmasına, insanlar kendi ulusal kimliklerine sahip çıkıyor görünmesine rağmen, bu yapı alabildiğine örgütsüz, bilinçsiz ve kendiliğindencidir. Kürtlükle Türklük, köylülükle küçük-burjuvalık içiçe geçmiş, sınıfsal anlamda tam bir karmaşa yaratılmıştır. Tüm bunları bir arada yaşayan ve kendi gerçeğini bulmakta bir hayli zorlanan, dolayısıyla arada kalarak gerçek anlamda bir kaosu yaşayan bu yapı her türlü yozluğa açıktır. Sömürgeciliğin yarattığı bu yapı, Amed gençliğinin sinsice eritilmesi ve özünden

Devamı 31. sayfada

Enver yoldaşla Bestler'den Herekol doruklarına

Ilık bir bahar gecesiydi. Bestler'in gür ormanları arasındaki daracık bir vadiye konaklamış ARGK birliğimiz, yaktığı gerilla ateşlerinin etrafını çevrelemiş, günün yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyorken, çevreyi kontrole çıkan devriye biriminin koşarak gelmesiyle bakışlarını o yöne çevirdiler. Devriyeler, ellerinde sıkıca tuttukları silahlarının namlularını yukarı kaldırarak gerilla arkadaşlarının yanına gelip biraz heyecanla:

-Çabuk olun, buradan kalkmamız gerekir. Düşman güçleri hemen ötemizdeki vadide, diye haber ilettiler.

Bu haber çok kısa bir sürede hemen tüm mangalara yayıldı. Uyuyan gerillalar uyandırılırken, bir yandan da ateşler söndürülmeye ve sırt çantaları denkleştirilerek olası bir duruma hazır hale gelme çabasına girişirdi.

Takım komutanları hemen bir araya gelip devriye birimini yanlarına çağırarak, düşman hakkında gelen bilgileri değerlendirmeye çalıştılar. İşte **Enver** arkadaşı ilk orada farkettim. Biz, birliğe yeni geldiğimizden ve orada geçici bir süre kalacağımızdan dolayı henüz tüm arkadaşları tanıma fırsatı bulamamıştık. Ama kısa bir sürede yoğunlaşan tartışmalar, ilgimizi o yöne çekti ve bu nedenle de kimin nasıl tavır koyduğuna dair izlenimler edinmeye başladık. Bölük Komutanının heyecanlanması üzerine konuştuğu anlaşılan **Enver** yoldaş gidilecek en iyi yönün hangisi olduğunu ona kabul ettirmeye çalışıyor ve şöyle diyordu:

-"Eğer senin dediğin yöne gidersek, düşmana takılabiliriz. Şafak nerdeyse sökmek üzere ve elimizde bir grup savaşçı adayı silahsız arkadaş var. Düşmanla çatışmak zararlıdır. Daha hava aydınlanmadan yer değiştirmeliyiz."

Diğeri ise şöyle diyordu:

"-Ben de buraları az çok tanıyorum. Senin dediğin taraf uzak ve pek emin değil. Hele bir tepeye çıkalım orada karar veririz."

Bu tartışmalar kısa bir süre daha sürdükten sonra, **Enver** arkadaşın o birlikten olmadığını ve onun da geçici bir görevle oraya geldiğini anladım. Bu geçici konumu nedeniyle de birlik komutanına fazla müdahale edememiş olmalı ki, o da sırt çantasını sırtlayıp silahını eline alarak ağzına mermiyi sürdü ve hemen ilk manganın önüne geçerek tepeye tırmanmaya başladı. Biz bir grup olarak hemen peşinden gidiyorduk. Ancak onun doruğa çok çevik ve hızlı tırmanışına ayak uydurmamız imkansızdı. Yürürken adeta gözleri ve kulaklarıyla yürüyor gibiydi. Gecenin karanlığında bile dört bir yanı bakışlarıyla tarıyor ve en ince bir böcek hışırtısına bile kulak kabartıyor, ama aynı zamanda da adımlarını hızlandırarak düşmana sabah olma fırsatı tanımamaya gayret gösteriyordu. Az sonra Girê Berazan'ın onlarca kolundan birinin doruğuna çıktığımızda bizi gayet serin ve iç ferahlatıcı bir esinti karşıladı. Tepeyi tırmanırken terleyen vücutlarımız aniden ürperirken, bir yandan da sırtta yayılarak olası bir taramanın hedefine girmemeye çalışıyorduk. Zira o günlerde o alanda yaşanan taktik-dışılık düşmana epey cesaret vermiş ve düşman, artık gece hareket eder olmuştu. Her an düşmanla burun buruna gelebilirdik. Zaten Birlik Komutanı'nın içinde bulunduğu darlık da buna zemin oluşturan tarzdaydı. Ve sırtta yayıldığımızda bu durum kendini daha da açığa vurdu.

Artık **Enver** yoldaş gözlerimizin eriminden kaybolmuştu. Birden bire etrafımızda herkes komutan kesilivermişti. Manga komutanları, Takım komutanları ve Birlik yönetimi kendi aralarında anlaşamıyor ve her biri başka bir tarafa gitmeyi öneriyor, her ağızdan başka bir emir çıkıyordu. Savaşçı arkadaşlar; adeta hangisinin komutuna uyacaklarını şaşırmış bir vaziyette oradan oraya koşuşturuyorlardı. Derken komutanlardan birisinin:

"-Bu tarafa gideceğiz. Beni takip edin" diye eliyle sağ tarafı işaret etmesi üzerine içinde yer aldığımız birimle birlikte tüm birlik o yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ancak pek uzağa gitmemiştik ki birden bire kurşun sesleriyle karşılaştık. O esnada grup ikiye ayrıldı ve ince uzun sırtta herkes kendini aşağıya doğru bırakıvermeye başladı. Sonra kurşun sesleri artmaya başladı ve eksilmeden sürdü...

1990 yılının ilkbaharındaki bu düşmanla ilk karşılaşmamızın böyle sabah saatinde olması bizi epey endişelendirmişti. Ne yapıp edip düşman çemberinin dışına çıkmalıydık. Ama ne bir yeri tanıyor, ne de biliyorduk. İşte öyle bir bilmezlik içinde rastgele yürürken, birden bire elinde kalaşnikofuyla **Enver** arkadaşın sırttan iniverdiğini gördük. Eğilerek çok çevik adımlarla önündeki tepeciği aşıp yanımıza ulaştı:

-"Ben onlara o tarafa gitmeyin, dedim ama beni dinlemediler. Düşman bir koldan gelmez ki! Bunu bilmeyecek ne var? Neyse, şimdi arkadaşları nasıl bir araya toplayacağız? Her biri bir tarafa dağıldı. Şu yöne doğru yürümeye çalışın", diye eliyle Mêrgûmar'ın gür ormanlıklarını gösterdi ve "Ben arkadaşları toplamaya çalışacağım. Siz de vadiden ayrılmayın ve kontrollü gidin. Ortalık aydınlanmadan da suyu geçmeye çalışın. Biz sonra yetişiriz", diyerek bir anda gözden kayboluverdi.

Ufka baktım; Kela Memê'nin yüce dorukları hafiften kızarıyordu. Güneş, oradan bir devriliverse, ortalık apaydınlık kesilecekti. Hemen davranılmalıydı. Yapılacak çok iş vardı. Onlarca savaşçı arkadaş -çoğu da silahsız- sağa-sola dağılıvermişti. Bu ara bir grup arkadaş daha gelip bize katıldı ve **Enver** yoldaşın gösterdiği istikamete doğru yürümeye başladık.

Bestler'in daracık vadilerinden dolanarak inerken, kurşun sesleri giderek geride kalıyordu. Az sonra bir dere yatağı göründüğünde hemen kenara çekilip mevzilendik. Karşımızda bulunan tahta köprüyü kontrol ettikten sonra mesafeli olarak hızla karşı tarafa geçtik ve bir köy yıkıntısının yanından geçerek bir başka vadiye giriş yaptık. Yanından geçtiğimiz köyü hemen tanıdım. Alana gelirken orada konaklamış ve akşam yemeği yemiştik. Zaten içinde birkaç hane vardı. Demek ki bu birkaç gün içinde düşman, orayı da boşaltmıştı! O günlerde düşmanın "Botan'ı insansızlaştırma ve doğasını kurutma" politikası aktif bir şekilde komandolar ve çeteler eliyle hayata geçiriliyordu. Köyler peşpeşe boşaltılıyor, boşalan köyler hemen yakılıp yıkılıyor ve gür ormanlar börtü-böceğiyle ateşe veriliyordu. Evlerini terketmemekte direnen köylüler dövülüyor, öldürülüyor ve amansız bir vahşet, baskı, terör ve sürgünle insanlar binlerce yıllık vatan topraklarından sökülüp atılıyordu. Tek suçu onun özgürlüğü uğrunda savaşan gerillaları kucaklamak olan bu çilekeş-mazlum Kürt köylüsünü yersiz-yurtsuz bırakmaktan hırsını alamayan düşman, bir yandan da Botan'ın gerillaları barındırmasından duyduğu öfkeyle doğaya karşı da aynı vahşeti uygulamaktan bıkmıyor, çekinmiyordu. Bestler'de her gün insan çığlıklarıyla duman bulutları göğü kucaklarken, Kürdistan halkının yegane umudu PKK de bu vahşete karşı koyabilecek bir gerillayı bu kutsal topraklara yerleştirmenin amansız savaşımını veriyordu.

Ancak, binlerce yıllık bir sömürgecilik, vatansızlaştırma, kişiliksizleştirme ve asimilasyon cenderesinden geçirilen Kürt insanının, bilimsel sosyalizm gibi modern ve çağdaş bir ideolojinin Kürdistan koşullarındaki ifadesi olan PKK içerisinde erimesi öyle sanıldığı kadar kolay olmuyor ve Kürt toplumu içindeki proletarya-dışı sınıf anlayışları, düşmana taş çıkartırcasına kendini ortalığa seriyor, mücadelenin geliştirilmesinin önünde engel oluyor ve ordulaşmayı darmadağın etmede kendini oldukça dayatarak yeniye karşı eskinin bütün tutuculuğuyla direnme çabası gösteriyordu.

Bu, yalnız bir çatışma veya düşmanla kısa bir karşılaşma değildi. Mêrgumar'a giden vadinin yamacından yukarı doğru tırmanırken, leş kargaları gibi dolaşan helikopter sesleriyle düşüncelerimden sıyrıldım ve ormanlık alana yönelerek adımlarımızı hızlandırdık. Az sonra düşman helikopterleri bulunduğumuz tarafa yaklaştığında bizi göremeyeceği kadar gür ormanlıklara girmiş ve artık çatışma alanından da epey uzaklaşmıştık. Ancak güneş de Kela Memê'nin doruklarına tırmanıvermişti.

Tepeye yeniden tırmanınca durup soluklandık. Kela Memê'nin doruğu şimdi daha iyi görünüyordu. Doruklarında erimemekte direnen kar kümeleri parlak sabah güneşinin altınımsı ışınları arasında kıvılcımlanıyor, binbir renk çeşnisinde adeta isyana kalkmış Newroz alevlerinin yansıyışlarını andırıyordu. Güneş biraz daha devrilse, bu doyumsuz manzara kayboluverecekti. Ancak uzaktan gelen bir ses bizi hemen oradan koparıverdi.

"Kaç kişisiniz?" Bu, **Enver** arkadaşın sesiydi. Demek ki bizden önce varabilmişti. Yanına varıp sayımızı söylediğimizde yüzü acıyla burkuluverdi.

"Düşündüğüm gibi", diyerek ekledi: "İki arkadaş eksik. İnşallah şehit düşmemişlerdir. Çok aradım ama kimse yoktu. Sizin de selametle gelmeniz iyi oldu. Haydi gidelim. Burda artık düşman bir şey yapamaz."

Ve Mêrgumar'ın gür ormanlıkları arasında dinlenebilecek bir noktaya doğru yürümeye başladık. Hareket tarzından ve komutalardan anladığım kadarıyla birliğe artık **Enver** arkadaş yön veriyordu. Diğer sorumlu arkadaş yetmezliğini görmüş olmalıydı ki inisiyatifi ona bırakmıştı. Bu bizi epey rahatlattı. Onunla daha yeni karşılaşmış olmamıza rağmen konuşmalarından, silah tutuşundan, yürüyüşünden ve yaklaşımlarından insana güven veren, yoldaşça bir izlenim veren özelliklerini hemen görmek mümkündü. Daha sonraki günlerde onu daha da iyi tanıyacaktık.

Nitekim akşam olduğunda bir grup hasta arkadaşı milislere bırakarak, **Enver** yoldaşın öncülüğünde Herekol Dağı'na tırmanışa geçtik. Hem komuta, hem de öncülüğü kendisi yürütüyordu ve gittiğimiz yer onun birliğinin konumlandığı alan oluyordu. Aynı zamanda çocukluğunda binlerce kez gezindiği, karış karış sürü otlattığı, tel tel otlarına, tek tek ağaçlarına dek tanıdığı yerlerdi. Ancak çok sarp ve keskin kayalıklı oluşu yürüyüşümüzü engelliyordu, ama buna rağmen kendisi, grubun bir önünde, bir arkasında yürüyor, ordan oraya koşuşturuyor, yürüyemeyen arkadaşların elinden tutup zor yerleri geçmelerinde yardımcı oluyor ve bir yandan da:

"Haydi arkadaşlar, az kaldı. O kadar yorucu değil. Şu tepeyi de aştık mı arkadaşların yanındayız," diyerek grubu cesaretlendiriyor ve moralini diri tutmaya çabalıyordu.

Ancak ne var ki, Herekol, yürümekle ulaşılacak gibi görünmüyordu. Her tepenin ardında ondan daha ulu, daha sarp bir tepe boy veriyor ve tırmandıkça zozanımsı soğuk esinti bizleri daha bir sarmalıyordu. Hareketlendikçe sırılsıklam ter içinde kalan göğüslerimizi esintinin kucağına vererek, rakımı habire artan Herekol'un yüceliklerine ulaşma azmiyle ayaklarımıza var gücümüzle yükleniyorduk.

Yürüyüşümüz tüm gece boyunca sürdü. Nihayet şafak sökmeden Herekol Dağı'nın göbeğindeki düzlük alana tırmanışı tamamladık. Düzlüğe çıktığımızda **Enver** yoldaş öncülüğü artık başka arkadaşlara devredip yanımıza geldi ve her zamanki güleç ve ferahlatıcı tavrıyla:

"Bitti," dedi. Ve ekledi: "Birazdan su kaynaklarına varacağız. Ben koyunları hep burada otlatırdım. Öyle çeşit çeşit otları, öyle güzel berrak suları var ki tadına doyum olmaz."

Soluk soluğa karşılık verdim:

-Buraya tırmanan koyunların, herhalde canı çıkıyormuş, değil mi? Arkadaşlarla gülüşerek yolumuza devam ettik. Ve az sonra da sözünü ettiği su kaynaklarına ulaştık. Gecenin karanlığında beyazımsı bir berraklık adeta gülümsercesine bizi karşıladı. Hemen uzanıp dudaklarımızı dayayıverdik. Ancak bir yudumdan öteye içemeyerek derhal geri çekildik. Zira o denli soğuktu ki adeta soluk kesen, diş döken cinstendi. Biraz soluklandıktan sonra yeniden uzandık ve bu kez kana kana içtik. Ta iliklerimize kadar ferahlayarak yolumuza devam ettik. Hedeflenen noktaya vardığımızda artık neredeyse şafak sökün ediyordu. Nöbetçilerimizi çıkarıp dinlenmeye çekilirken, **Enver** yoldaşın eline dürbün alıp Pîro dağına bakan tarafa doğru gittiğini gördük.

Birkaç gün daha **Enver** yoldaşla beraber kaldık. Onu her yönüyle tanımak mümkün olmasa da onun bazı duygularına ortak olmak, onunla yaşamak gerektiği kanısına varmıştım. İnsanın çocukluğunu sürü otlatmakla geçirdiği dağlarda şimdi gerillacılık yapmasının verdiği duygular neydi? Bu toprakları adım adım gezmek nasıl bir duygu verirdi? Hangi suyun daha soğuk ve serinletici olduğunu bilmek için kaç gün ne kadar gezmek gerekirdi? En güzel otun nerde yetiştiğini bilmek insana nasıl bir haz verirdi? Ve şimdi tüm bunlar bir gerillanın işine nasıl yarıyordu? Elinde çomak gezdiği bu yerlerde şimdi elde silah dolaşmanın karşılaştırmasını nasıl yapıyordu? Onun yaşamında sorumluluk nasıl gelişmişti?..

Bu duygular ve düşüncelerle uykuya dalmışım. Daha sonra uyandığımda **Enver** arkadaşı ateşin başında çay kaynatırken gördüm. Yoksa hala uyumamış mıydı? Kalkıp yanına gittim. Hayret! Hiç de yorgun görünmüyordu. Ateşin yanında yer verdi ve konuşmaya başladı.

"Buralar hep çocukluğumun geçtiği yerler. Ama o zamanlar biz, tadını alamamışız, kıymetini bilememişiz. Öyle dolaşıp durmuşuz. Şimdi insan ülke doğasının kıymetini daha iyi anlıyor. Küçüklüğümde dolaşırken ne sevilir, ne sevilmez bilmiyordum. Şimdi sevilmesi gerekenin ne olduğunu insan daha iyi biliyor ve esas özgürlüğün ancak gerillada olduğunu bilince çıkarıyor. Şimdiki aklım o zaman olsaydı, herhalde çok iyi gezerdim, daha iyi tanımaya başlardım. Biz, çobanlığı özgürlük bilirdik; demek ki yaşamımızdan birşey anlamamışız. Bak düşman yine Dehrabe'ye gelmiş" diyerek eliyle Pîro dağının eteklerini işaret etti ve ekledi: "Orada ormanlarımızı yakıyor. Kuşlar, böcekler habire kaçıyor. Ama biz, direneceğiz, savaşacağız; kuşlarımızın da kaçmasını önleyecek günlere ulaşıncaya dek savaşacağız."

Avuç içlerimi sıcacık ateşe vererek onun incecik yüzüne baktım ve bakışlarımı Dehrabê'nin alev alev yanan ormanlarına uzattım. Kıvrım kıvrım yükselen yalımlar ve çığlık çığlığa yükselen sesler kulaklarıma doluşuyor ve **Enver** arkadaşın gülümser siması bakışlarımın menzilinde setleşerek büyük kaçışın önünde, diğer setlere ekleniyordu.

Ş. W.

Milliyet gazetesi adına gazeteci **Soner Gürel**'in PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşla yaptığı röportaj

"Demokratik çözüme doğru kitleler ayağa kalkmalı"

Geçen sayıdan devam

S. GÜREL: *Bu HEP'le ittifak bir işe yaramayacak mı acaba?*

A. ÖCALAN: Geleceğim bu konuya. Biz, şimdiye kadarki konuşmada şuraya cevap verdik: Halklara gerçekleri doğru vermek gerekiyor. Başlangıçtaki soru, olumlu-olumsuz temelde PKK'nin verdikleri nedir sorusuydu, buna böylesine bir cevap verilebilir. Ve dedik ki, seçimler de bu münasebetle halkların gerçekleri öğrenme platformlarına dönüştürülebilir. Biz bu temelde de elimizden geldiğince halkların gerçekleri öğrenmesi için ne lazımsa onu yapıyoruz. Şimdi gelelim HEP-SHP ittifakı meselesine, sanırım bunu soracaksınız.

S. GÜREL: *HEP-SHP, MÇP-RP?*

A. ÖCALAN: Evet, ittifaklar meselesinde görüşünüz ne diyeceksiniz.

S.GÜREL: *Seçimlerde PKK'nin tavrı ne olacak, sandıkları yakacak mı, vatandaş rahat oy kullanabilecek mi?*

A. ÖCALAN: Oraya geliyorum. Anlayış olarak HEP'in seçimlere katılmasını uygun görüyorum. Bunu önleyen, hükümet ve bizzat Mesut Yılmaz'ın kendisi oldu. HEP girmesin diye tavır koymuş, basın yazdı bunu. Tabi bu engellenince geriye birtakım yollar kalıyordu. Şimdi büyük tartışmalara yol açmış, özellikle solda. Özellikle SP, HEP devlet içinde erimeye alındı, devlete teslim oldu diyor, böyle bol bol yazılar döktürülüyor. Biz bütün bunları değerlendirdik. Şunu söyleyeyim, bizim hareketimizin ağırlıklı bölümü yasal değildir. PKK asıl itibariyle yasadışı savaşıyor. Ağırlıklı yönü de yine devrimci savaşı geliştirmekle uğraşıyor. Gerillayı, serihildanı geliştirmekle uğraşıyor. Fakat bahsettiğim anlayış çerçevesinde, legal mücadele veya demokratik işleyişe bir katkı olsun diye HEP'i destekleriz, dedik. Hemen şunu da söyleyeyim; HEP bir PKK değildir. HEP, PKK'nin bir yasal örgütü de değildir. HEP'i biz etkilemek istedik. Bunu da yasal temelde yapmaya çalıştık. Kitlemiz var, mümkünse kendini HEP kanalında yasalara uygun olarak parlamentoya, partilere yansıtır, HEP bunun bir aracı olur, dedik. Anlayış bu çerçevede. Ne kadar aracı oldu, ne kadar PKK tabanının etkisi altına alındı, bunu şimdiden söylemek mümkün değil. Fakat düzen paniğe kapıldı, hükümet paniğe kapıldı, her şey elinden gidiyor mantığıyla yaklaştı ve bu yasaklamayı getirdi. Başta HEP'i parayla destekleme kararı alan da kendileriydi ve birden bire terörle sindirip yasadışına itenler de kendileridir. Oyun içinde olanlar kendileridir. Niye önce böyle yaptınız da, sonra böyle oldu? Ne işti?

S. GÜREL: *PKK tam etkili olacak mı efendim?*

A.ÖCALAN: Ha, şimdi demek istediğim şu: Biz bu konuda da dürüsttük. Siyasi yöntemin işleyiş kazanmasını karşı taraf engelledi. Dolayısıyla bizim açımızdan yeni bir taktik kaçınılmaz oldu. Şimdi benim, sizlerle olan buradaki konuşmamda, yine hemen bunu "PKK seçimlerde direkt şöyle taraftır" biçiminde anlamış olmayasınız. Şu adayları şöyle tam PKK'li olarak yetiştirdi, koydu, demek mübalağa olur.

S. GÜREL: *Öyle bir aday koymuyor musunuz?*

A.ÖCALAN: Bizim böyle sorunumuz yok. Bizim etkilediğimiz adaylar var. Yalnız SHP'de de değil, DYP'den, RP'den hepsi bizden onay istiyor. Bu, basına da yansımıştır. Şimdi kitleler bizim yeşil ışık yakmamız temelinde oy kullanıyorlar. Özellikle benim tavrımı koymamla birlikte milyonluk oy tabanı herhalde etkileniyor. Bu da onay oluyor, izin oluyor. Ben o kitleyi görmemişim, kitleyle konuşmuş da değilim. Bu nedenle, soru soruyorsunuz, doğru cevaplar, halkın çıkarlarına uygun cevaplar vermeye çalışıyorum. Halka da bu temelde çağrılar yapmaya çalışıyorum.

Bir alternatif olarak sol oyların -ki Rafet Ballı'ya da açıklamıştım- bir blok teşkil etmelerini uygun buldum. Sayın Doğu Perinçek'le de konuşmada özellikle seçimler dönemine girerken geniş demokratik ittifak geliştirilmesini uygun bulmuştuk. Bu, yıllarca öncesine dayanan bir görüştür. Seçimler gelince ittifak olmalı, dedik. Bu Sosyalist Parti ile olur, Sosyalist Birlik Partisi de katılabilir, hatta Refah da katılabilir, demokratik bir çerçevede bir blok oluşabilir, biz de kendi tabanımızı bu temelde demokrasi mücadelesine katarız. Görüş düzeyinde halen bunu koruyorum. İleride de bu temelde bir demokratik ittifak geliştirilmelidir. Kürt de, Türk de, sol örgüt de, hatta kendini demokrat sanan Refah Partisi de -Milliyetçi Çalışma Partisi ile ittifaktan ötürü şimdi o dağıldı, Kürt İslam Partisi kurulacak deniyor, kurulursa ve baskıya karşı ise, demokratik olmak istiyorsa o parti de- kısaca hepsinin yer alabileceği bir blok bizim tercihimiz. Bu seçim dolayısıyla bu gerçekleşmedi, diyorsunuz. Biz SP ile ittifak olabilir, dedik, onu da söyleyeyim. Fakat HEP'in yöneticileri, özellikle bu %10 baraj meselesinin zor aşılabileceğine dair görüş beyan ettiler. Dolayısıyla parlamentoya yansımama durumu ortaya çıkıyordu. Geriye bağımsızlar seçeneği kalır, onun da yansıtma gücü sınırlı, sayısı sınırlı. Bu sadece teknik olarak da değil, bir de SHP içinden gelmiş olmaları durumu var ve en önemlisi de Erdal İnönü'nün, "Ben şimdiye kadar denenmemiş tek liderim, bir kez deneyin" demesi. Bu önemli bir söz, bunu biraz işleme ihtiyacını duyuyorum. Şimdi kendini sözünün adamı, hatta halkın onur savaşçısı da ilan ediyor. Birincisi, buna şans tanımak açısından. İkincisi, SHP kendisini oldukça demokrat hissediyor, içinde de çok demokrat olduğu söyleniyor. Bunlara da şans tanıyalım.

Şunu hemen belirteyim: ANAP Kürt meselesinde açılım yapıyoruz, dediğinde de, bizim bir görüş vardı. Eğer gerçekten ANAP liberalleşiyorsa, bizim de liberal yöntemlere ağırlık vereceğimizi gerek Sayın Birand'la, gerekse Sayın Güneri Civaoğlu ile yaptığımız görüşmelerde söyledik. Eğer ANAP'tan bu yönlü bir tavır bize gelirse özgürleşme, demokratlaşma konusunda ne diye işbirliği yapmayalım dedik. Buna da açıktık. Yani şimdi bazıları sanıyor ki, biz ille filan parti ile, adına sol kelimesi takıldı mı ittifak yaparız. Hayır temel, bazı demokratik kıstaslardır. Doğru Yol da o kıstasları esas alsaydı, biz DYP ile de ittifak yapardık.

S. GÜREL: *Şu anda en güçlü olasılık SHP olayıdır aslında.*

A. ÖCALAN: Biliyorsunuz SHP rapor yayınladı, Kürt raporu. Ayrıyeten işkenceye karşıyım diyor, korucular politikasına karşıyım diyor, teröre karşıyım diyor, Kürtlere kültür özgürlüğünden yanayım diyor, bunlar parti meclisinden geçen görüşlerdir, diyor. HEP'le de belli bir anlayış birliğine gitmek istediklerini, bunu böyle kabul ettiklerini, hatta bu sorunlara demokratik çözüm getireceklerini söylüyorlar ve bunlar her gün basına yansıyor. Şimdi bunlar dikkate alınması gereken bazı görüşlerdir.

Sosyalist Parti daha radikal bir çözüm önerisi getiriyor diyelim. Saygıyla karşılıyorum, ileride değerlendiririm. İleride o anlayışla da ittifak yaparız. HEP yapmazsa da PKK yapar. PKK, SHP ile ittifak yapmış değil. PKK tabanının etkilediği bir HEP var ve onun yöneticilerinin yaptığı bir ittifak var ve bu bir ittifaktır. İnünü diyor ki, biz eriteceğiz. Bu onun görüşü. Eritirse bravo kendisine. Biz de diyoruz ki, bu bir ittifaktır, seçim ittifakıdır, bununla sınırlıdır, böyle olması gerekir diyoruz halkımıza. Ben yalnız Kürt halkına değil, özellikle Türk halkına seslenmek isteyeceğim.

S. GÜREL: *Seçim bitince tekrar bir ittifak olacak mı?*

A. ÖCALAN: İttifak daha da geliştirilecek. Bu ittifakın içine SP, SBP, hatta PİK vb. diğer birçok Kürt partisi var, onları da almaya çalışacağız. Başta ulus sorunu, demokrasi sorunu olmak üzere sorunlara barışçıl, demokratik, siyasi çözüm getirmek isteyen herkesin bloku niye oluşmasın. Bu, SHP ile sınırlı falan değil. SHP de olur diyorsa, ne diye SHP'yi katmayalım, SHP de yer alsın. Ecevit ilgi gösteriyorsa, Ecevit de gelsin.

S. GÜREL: *Ecevit'in tavrını nasıl görüyorsunuz?*

A. ÖCALAN: Ecevit şu anda MÇP'nin veya eski MHP'nin tavrını oynuyor, ben ne yapayım! Bizi almış karşısına verip veriştiriyor. Güya sağ oylara konacakmış, güya milliyetçi rol oynayacakmış! Oynasın. Oynayabilirse, başarılı olursa yapsın. Yani bizi inkar ediyormuş. PKK ile SHP güya ilişki kurmuş diye kendi tabiriyle SHP'ye de bölücü diyor. Bir defa "bölücü" sözü şovenist bir sözdür. Erdal İnönü'nün "bölücü" olmadığını, kendi devletini babasından miras aldığı gibi korumak istediğini herkes bilir. İnönü'yü bile suçlaması, onun şovenist histerisini gösteriyor. Onun MHP'yi bile geride bırakan milliyetçi bir pozisyonda olduğunu gösterir. Bu açıdan şansının iyi gideceğini hiç sanmıyorum. Böyle politikaya soyunmak hayra alamet değildir.

S. GÜREL: *Bir değerlendirme yapabilir misiniz efendim? Şu anda sizin değerlendirmelerinize göre seçimden çıkacak sonuç...*

A. ÖCALAN: Geleceğim oraya. Oraya gelmeden önce demin söylediğim SHP-HEP ittifakı üzerine biraz daha görüş belirteyim diye düşünüyorum.

Özellikle, SHP'nin başında İnönü'nün olması anlam ifade eder. Biliyorsunuz, İnönü tarihi bir kurumun içinden gelme birisidir. İnönü ailesi bir devlet kurumudur. Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşumunda İnönü geleneği vardır. İnönü geleneğinin Kürt meselesindeki politikası vardır. Lozan Antlaşmasının sonuçlanması aşamasında heyetler İnönü'ye, siz Kürtleri katmıyorsunuz veya Kürtlerin haklarını inkar ediyorsunuz, derler. O zaman İnönü; hayır, biz eşit koşullarda devlete katılıyoruz, diyor. Hatta sanıyorum örnek kabilinde Diyarbakır'dan iki milletvekilini alıp -Kemal Fevzi beyler mi- o zaman yola çıkarırlar. İşte Kürt temsilcileridir, derler. İnönü Kürt meselesinin çözümünde savaşır. Bu Şeyh Sait isyanından tutalım Dersim isyanına kadardır ve daha sonrası da vardır. Oldukça sorumluluk almış bir kişidir. Erdal İnönü bu mektepte yetişmiştir. Politikayı bu temelde özümsemiştir. Diyor ki, ben demokratik yöntemle çözeceğim. Bizim açımızdan bu, şu nedenle önemlidir: Belki de babasının terör politikasını aşar, babasının Kürtler de bu devlete eşit katılıyorlar iddiasına gerçeklik kazandırabilir. Ordunun terör politikası da vardır. İşte, Kürtleri tanıma gerçeği de vardır. Daha sonrası olmasa da en azından Lozan'da.

S. GÜREL: *SHP iktidarı için vaadler...*

A. ÖCALAN: Vaadler var. Tarihi temel çok önemli. Babasının mirasından herhalde en çok kendisi sorumludur. Kürtlerin varlığı bir gerçekse, o zaman bu gerçeği şimdi kendisi de kabul etsin. Eğer devlete eşit koşullarda demokratik katılım var deniliyorsa -ben bu eşit katılım üzerine birtakım değerlendirmeler yapacağım- bunun böyle olduğunu şimdi ispatlasın. Biz işte bu temelde İnönü'ye bir fırsat tanınamaz mı, diyoruz.

Şimdi diyeceksiniz ki, bazıları belki bu yüzden bana saldırır. Vay diyecek, Kürtleri böylesine soykırımdan geçiren bir babanın oğluna açık çek sunuyor. Hayır hayır, mesele çek-mek meselesi değil. Açık destek falan değildir. Özal, ben Kürt meselesinde açığım, çözüme gitmek istiyorum dediğinde, ben böyle olursa bu çok önemli bir gelişme olur, elden geleni esirgemeyeceğiz dedim, değil mi! Bu çok açık. Uzun uzun anlattım. Şimdi İnönü, ben denenmemişim, demokratik çözümü esas alacağım, diyor. Şimdi ben buna bir katkı da bizden olmalı dersem, bizim sayın sosyalist arkadaşlarımız bizi fazla eleştiremesinler. Bu bir politik tercih meselesidir veya politik bir taktik meselesidir. Ben kaybedebilirim de. Hemen şunu söyleyeyim, buradan ben İnönü'yü şöyle destekliyorum sonucu çıkmıyor. Kitlemize İnönü'yü karşılıksız destekleyin falan demiyorum, ama şunu söylüyorum: Böylesine bir gerçeği temsil eden bir taraf ortaya çıkmış. Erdal kendi politikasından vazgeçti, terörü esas aldı. HEP'in yöneticisinin kendi sorumluluğu altında alçakça katledilmesine en azından bir tepkide bulunmadı, Diyarbakır'a gitti, **"kökünü kazıyacağım"** dedi. Benim Özal'la yapacağım bir şeyim kaldı mı? Gerçi diyeceksiniz, Barzani'yi-Talabani'yi Ankara'ya çağırdı, o kanaldan ittifak öneriyor. Güya PKK, Saddam'la ittifak kurmuş, kendisi de Barzani-Talabani ile ittifak kuracakmış! Bu büyük bir saptırmadır. Ne Saddam'ın bizimle ittifak yapacak hali vardır, ne de böyle bir durum vardır. Bir aldatmaca söz konusudur. Şimdi bunları niye Ankara'ya, Diyarbakır'a çağırdı? İlaç veririz, gıda veririz, PKK'yi kuzeyden biz güneyden siz sıkıştırırsınız mesajlarını veriyorlar. Antiparantez bir şey daha belirteyim, 5-15 Ağustos arasındaki Şemdinli saldırısında KDP'lilere de bir görev vermişler, Kürdistani Cepheye de bir görev vermişler. Biz on gün içinde, yani 5-15 Ağustos arasında PKK'yi bitiriyoruz, yeri boşalacak, siz gelip yerleşeceksiniz diyorlar. Bunu bizzat sorumlularından duyduk. Yerimize geçmeye hazırlanmışlar. Bu temelde ittifak yapmışlar. Şimdi bugünlerde biraz ilaç gidiyor sanıyorum. Gıda karşılığında PKK'yi ezme! Elbette bu konuda biz tedbir alacağız. Bu bir imha politikasıdır. Kendimizi nasıl savunmamız gerektiğini Talabani'ye de, Barzani'ye de, Özal'a da göstereceğim, eğer Çankaya'da kalırsa tabi.

S. GÜREL: *Kısasa kısas. Bundan sonra Talabani-Barzani arasında da...*

A.ÖCALAN: Çankaya'da kalırsa, Çankaya'nın temsilciliği de görür.

S. GÜREL: *Kalmazsa ne olacak? Tekrar Talabani bu kadar şeyden...*

A. ÖCALAN: Gelsinler, dağlara yerleşmişiz.

S. GÜREL: *Geçirmeyeceğiz diyor.*

A. ÖCALAN: Elinden geleni ardına koymasın.

S. GÜREL: *Bizim topraklarımızdan PKK geçemez diyor.*

A. ÖCALAN: Ona değineceğim. Biz ülkemizdeyiz, halkımızın bağrındayız. Bunun kuzeyi-güneyi, doğusu-batısı yok. Halkımız nerede, biz orada. Biz halkımızı severiz, insanlarımızı severiz, mücadelesini de severiz, açık yaparız-gizli yaparız, silahlı yaparız-silahsız yaparız. Her yerde düşmanlarımız da vardır. Bizi güneyde de vururlar, kuzeyde de, doğuda da, batıda da. Bu PKK'nin alışık olmadığı bir durum değil. Biz yürütmesini biliriz. Ama şunu söylemek istiyorum, Özal'ın kendisi liberalleştirmeye dinamit koydu. İkincisi, DYP bu konuda tek bir kelime söylemiyor. Demirel kelime itibariyle bile Kürtlerin varlığını kabul etmiyor. Ecevit zaten MHP'nin rolüne aday. Sol bloka çağrımız devam ediyor. Demokratik bloku geliştirmeye devam edeceğiz. SHP'ninki hem pratiktir, hem de demokratik olduğunu iddia eden SHP gibi bir gücü ve özellikle İnönü gibi denenmek istenilen bir önderliği denemek bazı demokratik gelişmeler açısından yararlı olabilir. Kesin yararlı olur demiyorum, olabilir. Bu bir şanstır. Kısa bir süredir. Şunun şurasında bir ay var. Bir ay içinde bu şansı denemekte yarar olabilir. Ben yanılmış olabilirim, ama bana göre denenmesi gerekir. Kürtlerden ziyade Türkler için denenmesi gerekir. Çünkü birtakım demokratik açılımların, işkencesiz dönemden, sorunların demokratik hallinden ve hatta halkın emek değerlerine bağlılıktan bahsediyor. Demirel gerçekten denenmiştir ve fazla sunacağı bir şey yoktur. Ne kadar demokrat olacağına kuşkuluyum. Özal'ın bütün politikalarına şimdiden soyunmuş. Ecevit'in durumu gerçekten tutuculuktur, sağcılıktır.

S. GÜREL: *Erbakan var.*

A. ÖCALAN : Erbakan'ın MÇP ile kurduğu ittifak var. Ona değineceğim. Bu ittifak kendisini Kürdistan'da bitirdi. Kürdistan'daki dengeler hassas. Onu İnönü de çiğnemeye kalkıştı, içinde adım atamadı. Erbakan çiğnemeye çalıştı, adım atamaz. Diğerleri de adım atamaz. Dengeleri dikkatle değerlendirmek gerekir. Bu zorla-terörle olmuyor. Özel timler bile panzerlerde, özel koruma altında dolaşabiliyorlar. Bu siyasiler nasıl dolaşacak? Bu halkı inkar ederek, PKK'yi karşıya alarak adım bile atmaları mümkün değil. Gerçekleri biraz görmek gerekir. İnönü burjuva demokrasisi çerçevesinde de olsa denenmemişim diyor, demokratik olacağım diyor ve bu konuda bazı sözler vermiş, raporlar çıkarmış, en son da HEP'le seçim ittifakına girmiş. Bize göre bu değerlendirilmelidir ve daha sonra da geliştirilmelidir. Türk halkı başta olmak üzere Kürt halkı da böylesine sınırlı da olsa bir demokratikleşme adımını -kendisini demiyorum, SHP eşittir demokratikleşme demiyorum,

bu bir adımdır, kesinlikle bunun altını çiziyorum– değerlendirebilmelidir. Özellikle soldan bazı eleştiriler gelebilir. Diğer Kürt çevrelerinden de bazı eleştiriler geliyor, bunların ciddi olmadığını, demokrasi konusunda pek fazla iddialarının olmadığını, özellikle bazıları açısından söyleyebilirim. Bu taktik adımı doğru değerlendirmeye çalışsınlar. Oyların bölük-pörçük hale getirilmesi demokrasinin gelişmesine bu taktik adım açısından fazla katkı sağlamaz diyorum. Kürdistan'da Refah Partisi'ne verilecek oylar MÇP-Türkeş'e gider. Ecevit'e verilecek oylar gerçekten ikinci bir Türkeş'e gider. DYP'ye verilecek oylar eskiden AP ne ise şimdi de ona gider. Geriye makul bir taktik olarak, düzen sınırları dahilinde devletin muhafazakar bir geleneğinin temsilcisi de olsa HEP'in SHP ile yaptığı seçim ittifakı uygun bir adım oluyor. Sadece bizim kitlemiz açısından değil, özellikle Türkiye kitlesi açısından önemli. Türk halkı demokratik seçeneğe şans tanımalı. Her ne kadar bu seçim bu şansı tam vermiyorsa da, bunun ardısıra gelecek yeni bir seçim olur, yeni yasal düzenlemeler olur; ona bir şans vermek açısından geçici de olsa, sınırlı bir çerçevede de olsa SHP'ye oy verilmesinde sakınca görmüyorum.

Çok açık söylüyorum, yarın SHP ile en çok savaşacak olan yine biz olacağız. İnönü belki babasının çizmelerini giyer, tekrar Diyarbakır'ı merkez alıp üzerimize gelir. Bunu da bile bile söylüyorum. Muhaliflerim hiç bu konuda taktik hata yaptığımı, oyuna geldiğimi söylemesinler; ben kendimi buna da hazırlıyorum. İnönü, devlet geleneğini Özal'dan daha iyi takip edebilir; nitekim babasının söylediği gibi çizmesini de giyip gelebilir. Ama buna rağmen, ben yine de sınırlı da olsa belki demokratik bir çözüme girmeye fırsat tanır diye SHP ile HEP'in geliştirdiği ittifak anlayışının desteklenmesini uygun görüyorum ve bu konuda özellikle çağrı yapıyorum. Özellikle Türkiye halkının savaşın şiddetlendirilmesini, tırmandırılmasını istemiyorsa, Kürt halk gerçeğini kabul etmek, Kürt halkı ile eşit ve özgür temelde bir diyaloğun, bir ortaklaşa yaşamanın yolunu açmak istiyorsa bu seçimi değerlendirmelisi, bu seçimi bunun için bir ön adım yapması ve ardısıra sadece SHP ile ve SHP'nin getireceği sınırlı bazı gelişmelerle yetinmemesi, demokratik gelişmeyi daha da hızlandırmak için kendi demokratik ittifaklarını -bu Kürt-Türk demokratik ittifakı, çok çeşitli güçlerin içinde yer aldıkları bir ittifak olabilir- hızla gerçekleştirmek için bu seçimi kendi adaylarını parlamentoya sokmada ve parlamentoya da bu temelde işlerlik kazandırmada değerlendirmesini önemli görüyorum. Bu çerçevede SHP-HEP ittifakına bir koalisyon veya bir ön bloklaşma diyebilirim. Çünkü içinde çok çeşitli görüş olduğu biliniyor. Adayların çok farklı nitelikli olduğu da biliniyor. Bu blokun geçici, sınırlı bir süre içinde ve bu adayların da parlamentoda demokrasiye amaçlar dahilinde hizmet etmeleri kaydıyla desteklenmesinin uygun olacağını söylüyorum. Ayrıca bazı bağımsızlar var, bazı bağımsızları da destekliyoruz, onu da antiparantez belirteyim. Bazı yerlerde daha tutarlı bağımsız adaylar var, onları da destekleyeceğiz.

Bu bizim sol demokratik blok anlayışımıza uygundur, ama SHP ile bu ittifakın da epey iş yapacağına inanıyorum. Bunun da desteklenmesinin iyi olacağı kanaatindeyim. Bu temelde taktik bir adım olarak demokrasi yolunun açılmasına hizmet kabilinde bunları vurgulayabilirim.

SP, SBP ve birçok sol parti var. Bunların da kendilerini biraz daha gelişkin demokratik ittifaka hazır tutmaları önem taşıyor. PKK kendisini siyasi düzeye vurdukça bu partilerle de bir blok hareketi geliştirmek ister. Şu anda HEP'i PKK ile özdeşleştirmemek gerekir. HEP, PKK'nin yasal temsilcisi de değildir, fakat desteklemek istediği bir siyasal oluşumdur. Bu ileride daha geniş bir demokratik platformun ögesi de olabilir. Biz buna da özen göstereceğiz.

Eğer SHP yöneticileri veya kadroları bunca vaadlerine -anlaşma yapmışlardır, rapor yayınlamışlardır- ihanet ederlerse, ters işler yaparlarsa, teröre saparlarsa şunu açıkça belirteyim ki, bizim hazırlıklar eskiye göre çok üstündür. Bunları da ihtimal dahilinde görüyoruz, göz önünde bulunduruyoruz. Onlar teröre başvurdukça, özel savaş politikalarını ANAP'tan daha fazla uyguladıkça, biz de devrimci terörü, devrimci savaşı daha da tırmandıracağız. Bundan hiç kuşku duyulmamalıdır. Onlar demokratik adım attıkça biz de atarız. Bizi bu konuda ne çocuk sansınlar, ne de "içimize alır eritiriz, bir zenginlik çeşnisi olarak içimize katarız" gibi çocukça savlara kapılsınlar. Bundan vazgeçilmelidir. Biz hem Türk halkı için hem Kürt halkı için demokrasi istiyoruz. Tutarlı bir demokratizm istiyoruz. Türkiye'nin meselesi hiç de öyle merkezi üniter devletin yaşatılması, hudutların bütünlüğünün korunması falan değildir. Bunları biz fazla mesele de yapmıyoruz. Bizim mesele yaptığımız, halklara özgürlük, halka demokrasi, halka siyasi demokrasi, halka ekonomik demokrasi; meselemiz bunlardır ve devletin demokratikleşmesini sağlayacak olanlar da bunlardır. Yoksa mesele, üniter devleti muhafaza edip etmeme değildir. Mesele, devleti demokratikleştirmedir.

S. GÜREL: *Batılı bir sistem, batılı anlayışta bir demokrasi...*

A. ÖCALAN: Evet.

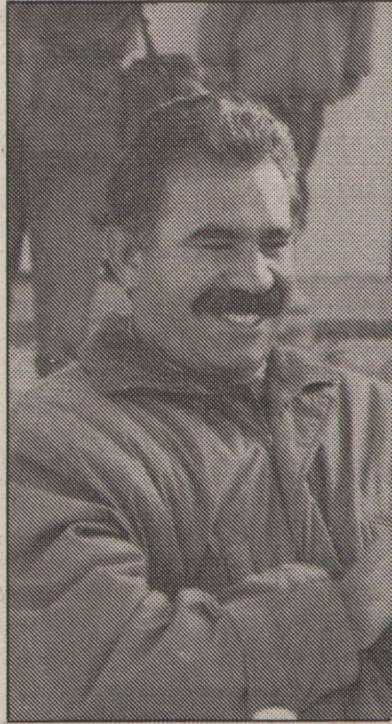
S. GÜREL: *Bunun yerleşmesi...*

A. ÖCALAN: Elbette bu çabalar ona da hizmet ediyor.

S. GÜREL: *Ne istiyorsunuz efendim? Kürdistan kuracağız biz...*

A. ÖCALAN: Hayır ne demek, Kürt halkının yaşadığı coğrafyada elbette onun yurdu vardır. Misak-ı Milli buna karşı mıydı, hayır. Misak-ı Milli başta nasıl ilan edildi? Biz öyle aptal olmayalım veya gerçekleri saptırmayalım. Misak-ı Milli ilan edildiğinde, biz Türklerin ve Kürtlerin yurdu deniliyordu. Bu çok açık. İnönü'nün de, M. Kemal'in de demeçlerinde bunlar vardır. Eğer bu dönemin İnönüleri, M. Kemalleri bir gerçekse, o zaman Kürtlerin yurtlarının neresi olduğunu da anlamaya çalışsınlar. Ama biz güçlendik, kurtuluş savaşını verdik, devleti ele geçirdik, ondan sonra inkar ediyoruz, diyorlar. Biz de bu inkar politikasına karşıyız. Başlangıçta zor dönemde kabul edeceksin, işleri düzlüğe çıkardığında inkar edeceksin! Bunun çıkış yolu olmadığını söylüyoruz. PKK'nin temel iddiası bu. Yani, TC'nin bu tip kendi başlangıç kabüllerine bile ters düşmesinin ve bunun yerine inkar-katliam politikasını sürdürmesinin reddi. 60-70 yıldır uygulanan bu politikayı reddettiğimiz gibi, gerekirse onu savaşla değiştireceğiz diyoruz. Yaptığımız budur.

İnönü eğer bu konuda bütünlük istiyorsa, bu bütünlüğün nemenem bir bütünlük olduğunu görebilmeli. Kürtlerin yurdu meselesini doğru kavramalı. Devlete Kürtler de eşit koşullarda katılmıştır, diyor. Eşit koşullarda Kürtlerin katılmasının bir pratik sonucu herhalde dillerinin yasaklanması, Kürt değerlerinin imhası olmayacak. Bugün bir Kürdistanlı nüfus kadar nüfus batıdadır. Eşit koşullarda katılımın bir pratik

sonucu herhalde bu kadar büyük bir nüfus kaydırılması olmayacaktır. Anti-parantez belirteyim, tek bir Bursalı, Eskişehirli, İzmirli aile Hakkari'de yoktur, Mardin'de yoktur. Ama bir Mardin, bir Dersim kadar nüfus ve hatta daha da fazlası İzmir'dedir, Bursa'dadır, İstanbul'dadır. Bunlar gerçek. İnönü bu gerçeklere ne diyor? Eğer Kürtler devlete eşit koşullarda katılmışsa, 50-60 yıldır bir yasa var, bir müzik kasetini söyleyip dinleyemiyor; buna ne demeli! Sen altı kanalda TV seyrediyorsun, o kadar radyoevin var, bu kadar kitap, gazete çıkarıyorsun; tek bir Kürtçe sözcük var mı, devlete eşit katılım bu mudur? Kürtlerin ekonomisi ortadadır, siyasi durumları ortadadır. Hepsi cahil, insanlıktan çıkmışlar. Eşit katılım bu mudur? Eğer başlangıçta bu sorun da saptırıldı diyorsa, ben de sonradan bu saptırmayı düzeltelim diyorum. Eşit katılımın yolunu ardına kadar açsın. Oyun yapmasın, "alır eritiriz" demek bir taktik oyundur. Söyleyeyim, bizim bu taktiklere gelecek halimiz yok. Hele benim gibi her şeyi iğne ucuyla kazanmış bir adamın yönlendirdiği bir hareketten mangır kadar değer kopartmak mümkün değildir.

S. GÜREL: *Peki Sayın Başkan, son olarak kapatırken seçim tahlili yapar mısınız?*

A. ÖCALAN: Bakın Romanya'da maden işçileri demokrasi istedi. Başlangıçta mevcut yöneticileri desteklediler. Hayat pahalılığı gelişip ücretler dondurulunca, şimdi aynı yönetimi zorla devirmek istiyorlar. Eğer Türkiye'de kitleler böyle bir zora başvurmak istemiyorlarsa, ama yine de işlerin düzeltilmesini istiyorlarsa, bu seçimi çok iyi değerlendirmeleri gerekir. Yarın belki de kan gövdeyi götürür. Bu açıdan bu seçimler biraz önemlidir. Demokratik çözüme doğru kitleler biraz ayağa kalkmalı. Aslında oy yüzdeleri nasıl sonuçsa, biraz da halkın bunu doğru kavrayıp değerlendirmesine bağlı. Türk halkının-Kürt halkının bu seçimleri hayati bir seçim olarak değerlendirip, demokrasi yolunun açılmasını istemelerine bağlı.

S. GÜREL: *Siz henüz tahmininizi söylemediniz.*

A. ÖCALAN: Bu yirmi günde çok şey değişebilir.

S. GÜREL: *Yani %10 değişebilir.*

A. ÖCALAN: Mesela ben şimdiye kadar tercihlerimi açık koymadım. Bence benim tercihlerimi ortaya koymamla birlikte sadece Kürt halkı içinde değil, Türkiye halkının içinde de...

S. GÜREL: *Herhalde SHP'de korkunç bir oy patlamasına dönüşür.*

A. ÖCALAN: Abartmaya yol açmıyorum ama, herhalde yüzdeleri zorlayacak bir tırmanmaya yol açabilir. Tabi eğer yöneticiler engel teşkil etmezlerse. Eğer kendi söyledikleriyle tutarlı davranırlarsa. Ben şartlı konuşuyorum, eğer mücadele ederlerse, eğer demokrasinin gerçek sözcüleri olurlarsa, meydanlarda demokratik çözüme bağlılıklarını tutarlı olarak gösterirlerse, ben inanıyorum ki, birinci parti durumuna gelebilir. Şartlarım var. Bu çerçevede hareket diyorum. Ama oyun yapacağız, biz Özal'dan daha fazla ezeriz derse, darbe yer SHP.

S. GÜREL: *Peki ANAP'ın şansı ne?*

A. ÖCALAN: ANAP son dönemlerde Kürdistan'da özellikle teröre başvuruyor, korucuları zorla tutmaya çalışıyor ve bir de muazzam para döküyor. O doksan bin kişilik kadroyu kullanmaya çalışıyor. Diyorsunuz işçilere de, memura da, köylüye de verdi, parayla açık oy almak istiyor. Türkiye'nin bir gerçeği var. İnsanlar gerçekten bir "nan"a muhtaç edilmiştir, bir ekmeğe oy satın alınabilir. Çok üzücü, ağır ve acı bir yaradır bu. Özel savaş bence bu noktaya gelmek istiyor. Bu adamların elinde milyarlar var, zaten Amerika'dan da aldılar, Suudi'den de aldılar. Şimdi bu paraları akıtıyorlar. Ben bundan çekiniyorum biraz. Bu parayla ne kadar iş yapabilirler.

S. GÜREL: *Bir daha zorlayabilirler mi diyorsunuz?*

A. ÖCALAN: Türkiye halkı veya bütün olarak halklar, halkımız diyelim, aslında paranın gücüne değil de, gerçekten demokratik olana yönelmeli. Bu parti, ANAP, yargılanmalık bir partidir. Bana göre büyük suçları var. Değil meydanlarda halktan oy istemek; adım bile atamamaları gerekirdi. Büyük suçların sahibidirler. Nasıl hesap vereceklerini sormak gerekir. İşte Romanya örneğini verdim, işte Sovyet örneğini verdim, Yugoslavya örneği var ortada. Halklar hesap soruyor. Bu adam halka karşı on yıllık savaş yürütüyor ve halen oy istiyor, baskıyla ve biraz parayla istiyor bunu. Türk halkı baskıyla ne kadar sindirilmiş, Kürdistan halkı...

S. GÜREL: *Yani şimdi siz Diyarbakır'a doğru oy patlaması mı...*

A. ÖCALAN: Veya paraya ne kadar kanıksanmışlar, bir çorbaya kendilerini ne kadar satarlar, mesele bu. Diyeceksiniz, bizim ülkemizde kendini çorbaya satanlar çok.

S. GÜREL: *Siz olsanız oy kullanmayacak mısınız Sayın Başkanım?*

A. ÖCALAN: Hiç sorun değil. Oy kullanıyorum.

S. GÜREL: *SHP'ye mi verirdiniz?*

A. ÖCALAN: Hayır hayır, şuraya gelelim. Eğer bir çorbaya insanlar muhtaç edilmişse, demokratik bir vicdanları yoksa, ufak bir sopayla sindirilmiş durumdalarsa ANAP kazanır; varsın kazansın, bu halka yapacağı müstahaktır, diyelim. Yok eğer bir çorbalık değiliz, bizim de en az Romanyalı işçi kadar veya Yugoslavya'nın bilmem şu federasyonu kadar, Sovyetler'in şu halkı kadar bir cesaretimiz var diyorlarsa, hatta Güney Afrika halkı kadar, hatta Bangladeş halkı kadar bir vicdanımız var, diyorlarsa o zaman halkımızın bunlardan hesap sorması gerekir. Bunlar dürüst davranmadılar.

S. GÜREL: *Yani büyük bir oy kaybedecek değil mi efendim? Refah Partisi...*

A. ÖCALAN: Büyük bir suçun sahibidirler. 50 milyar dış borç, ondan fazla iç borç, bu kadar hayat pahalılığı, bu kadar işsizlik, en kötüsü bu kadar onursuz bir yaşam. Ben Türkiye'de yaşanacağını kabul etmiyorum. Ben iyi yaşadığımı söylemiyorum ama, Türkiyelinin de iyi yaşadığına inanmıyorum. Zenginleri de dahil. Çok düşmüş, onurdan yoksun bırakılmış bir yaşam var. Eğer bunun hesabını sormayacaklarsa, bu halka ne yapılırsa yapılır. Yok biraz buna isyan varsa, son vermek istiyorlarsa, özellikle demokratların görevleri vardır. Onuru çiğnetmeyecek, şöyle onurlu bir yaşam vaadediyoruz, demokratik olacağız, diyorlar. Bunun temsilcilerinin tutarlı olması sağlanırsa, halk bu insanlık dışı maddi-manevi tüm baskılara, oyunlara paydos diyoruz deme durumuna gelmişse ve yöneticiler de -bu parti yöneticilerini kastediyorum- demokrasinin sözcülüğünü doğru yaparlarsa ANAP'ın düşmesi kesindir. DYP'nin birinci parti durumunda seyretmesi zordur. Yapacağı yeni bir şeyin olacağını sanmıyorum. Her ne kadar Demirel devleti tepeden tırnağa yenileyeceğim diyorsa da, DYP şimdiden bir ANAP'laşmayı dayatmış. Farklı bir seçenek ortaya çıkarması bana güç görünüyor. Refah Partisi olayı Kürdistan'da sanırım boşalmıştır. Bu konuda anti-parantez şunu söyleyeyim, hiç bir Kürdistanlının kendisinin soykırımı dışında amaç taşımayan bir MÇP ittifakını destekleyeceğini tahmin etmiyorum. Belki kontr-gerillacılar destekleyebilir, ama Refah'ın bu durumdan sonra Kürdistan'da ve Türkiye'de de gerilemesinin süreceği kanısındayım, gerileme sürecine girer. Belki İç Anadolu'da fanatik çevrelerde biraz oy alabilir.

S. GÜREL: *DSP barajı aşar mı?*

A. ÖCALAN: Yani Refah'ın da durumu koruması, % 10 civarında seyretmesi bana biraz zor geliyor. Ecevit ise, ANAP'ın oluşturduğu kitleyi çekerse, yani sindirilmiş, uyutulmuş, sözümona istikrar adı altında her türlü politikayı kanıksar hale getirilmiş, yani aslında mevcut düzenin normlarına alıştırılmış insanı çekerse -ANAP'la koalisyondan bahsediyor, eğer biraz buna cevap teşkil ederse- ve en önemlisi de böyle bir kitle yığını varsa gücünü koruyabilir. Yok eğer değişmeler hızlıysa, demokrasi isteği güçlüyse, bu yığınlar Ecevit'e gitmez, SHP'ye gider. Ben tüm bunları biraz şartlı konuşuyorum. Nedeni de şu: Gerçekten kamuoyunun nasıl seyrettiğini bilmiyorum. Kamuoyunun günlük olarak nasıl seyrettiğini bilmiyorum. Bana göre önümüzdeki günler çok önemlidir.

S.GÜREL: *DYP birinci parti görünüyor şu anda.*

A. ÖCALAN: Değişebilir.

S. GÜREL: *SHP ikinci parti, ANAP üçüncü parti.*

A. ÖCALAN: Değişebilir bu dengeler bana göre. Bu bizim görüşme bence çok önemli.

S. GÜREL: *Evet efendim, bayağı etkiler.*

A. ÖCALAN: Öyle tahmin ediyorum. Sonucunu sizler de, biz de görürüz. Sanıyorum seçimlere yönelik değerlendirmemiz etkili olacaktır. Biz tavrımızı açık koyarsak, bu rakamlarda değişiklik beklenebilir.

S. GÜREL: *Yani demin de sordum, şimdi Diyarbakır'da oy kullanmış olsaydınız, şahsi olarak SHP'ye mi verirdiniz?*

A. ÖCALAN: (Gülüyor) Siz gazeteciler soruları çok karikatürize ediyorsunuz. Bence yeterlidir verdiğim cevaplar, aynı zamanda kapsamlıdır.

S.GÜREL: *Sayın Başkanım, biraz politika dışına çıkalım isterseniz.*

A. ÖCALAN: Tercihim gerçekten demokratik gelişmede bu seçimlerin bir adım haline getirilmesidir. Demokrasinin önüne baskı taktiği engel haline getirilmek istendi. Biz bu taktiği bozmak istiyoruz. Bu seçim demokrasiye giden yolda bir adım olsun ve kamuoyu da bunu böyle bilerek kesinlikle şansını doğru değerlendirsin. Bu mutlaka yerine getirilmesi gereken kamuoyu görevidir. Bu görevi ben de yaparım, siz

Devamı 31. sayfada

PKK Zindan Direniş Konferansı belgelerinden özeleştiriler...

Faysal Dunlayıcı:

Düşmanı cezaevinde yeneceğimizi sanma ve bunu sloganlaştırma yanılgısını yaşadık

1976 yılından bu yana grup ve parti hareketimizin içindeyim. Bu uzun sürenin 9 yılı aşkın bir bölümünü zindanda geçirdim. İki yıldan bu yana da, Lübnan sahasında görev yapmaktayım.

Bu uzun mücadele yürüyüşüne, kendimle hesaplaşmam anlamına gelen özeleştirisel yaklaşımım, yürüyüşümün hiç de sağlam, kendinden emin, döneme cevap veren, tarihsel rolün bilincinde olan ve gereğini yerine getiren bir yürüyüş olmadığını; tam tersine, süreci oldukça geriden izleyen, üstüne düşeni tam yapmayan, liberalizm ve sekterliği bir arada yaşayan, direniş çizgisinin uzağında seyreden, içinde beslediği düşman yanlarıyla parti ortamına gelen ve bunların bir toplamı olarak da günah hanesi oldukça kabarık bir kişiliği sergilediğimi ortaya koydu.

Bu kadar kiri yıkayacak bir parça temiz suyum olmasına karşın, yani başta Parti Önderliği'ne olan sonsuz bağlılığım, parti yaşamı dışında bir yaşamı aklıma dahi getirmemem ve partiyle sonuna kadar yürümede ölümüne bir kararlılığı ve inancı taşımama rağmen, uzun yıllara serilen pratiğim hiç de bu söz ve kararlılığın güçlü bir ifadesi olmamıştır. Buna rağmen, partinin olanak sunmada ve görevlendirmede bana verdiği imkanlar hak etmediğim düzeyde olmuştur. Hep önüm açılmış, görev verilmiş, özellikle de Parti Önderliği'nin yakın desteği herkese nasip olmayacak düzeyde olmuş, hala da olmaktadır.

Gerek '80 öncesi dönemin oldukça amatör pratiği, gerekse yakalanma ve işkence dönemi ile zindan pratiği tamamen böyledir. Kişilikte zayıflıklar had safhadadır. Önemli adımları atma ve parti çizgisinde toparlanma hep gecikmeli olmuştur. İşlerin birinci elden yapılması hep başkalarından beklenilmiştir. Mahkeme savunmalarında bile silik bir tavır sergilenmiş, kararlı çıkış ancak gecikmeli olarak gerçekleştirilebilmiştir. Gerçi ölüm oruçlarında ve açlık grevlerinde yer alınmış ve bunların tümünde sonuna kadar yürünmüştür. Ama, bu eylemlerde bile atılım yapan, doğru sonuçlar çıkarabilen, eylemin yer, zaman ve gerekliliği üzerinde yoğunlaşabilen bir partililik yoktur. Özcesi, çözen, çözüm bulan, fetheden kişilik ve Parti Önderliği'nin çözümlemelerinde net olarak ortaya konulan zaferi garantileyen kişilikten hayli uzak kalınmıştır.

Konferans sürecinde, Konferans hazırlıklarında ve en çok da Parti Önderliğimizin günlerce süren tarihsel çözümlemelerinde net olarak görüldüğü gibi, cezaevinde; '82'lere ve ardından nisbeten '83-84'lere uzanan, siyasi yanı esas olan ve **Hayri-Mazlum-Kemal** ve **Ferhat**'larda somutlaşan direnişçilik ile ardından, düşmanın rehabilite politikasının gel-gitinde bocalayarak içerideki yaşamı esas alan direniş tavrının ayırdına bile ancak şimdi varabilmekteyiz. Doğal ki, bu geç farkına varış, taktik önderliğe ulaşma açısından bizimle parti arasına bir mesafe ve bir kopukluk koydu.

Bu kopukluğun en belirgin yanlarından biri kuşkusuz, düşmanı cezaevinde yeneceğimizi sanma ve bunu sloganlaştırma yanılgısıdır. Düşmanın ancak ve ancak Kürdistan dağlarında ve gerilla ile yenilebileceğini ve bizim asli görevimizin kendimizi buna hazırlamak olduğunu geç farkettik, hatta farkedemedik. Yani, esas olan ile tali olanın kötü bir şekilde karıştırılmasını yaşadık.

Cezaevindeki tüm direnişler, kahramanlıklar kuşkusuz partinindir. Çünkü tüm direnişlerde Parti Önderliği manevi olarak hep yanıbaşımızdaydı ve esas gücümüzü O'ndan, O'nun büyüklüğünden alıyorduk.

Ama kendi örgütsel yapımızı oturtmada, günlük ilişkileri düzenlemede ve görevlendirme ile cezalandırmalarda çok katı bir merkeziyetçiliği yaşadığımızın, bürokratizmin ve denge siyasetinin kötü bir uygulayıcısı konumuna düştüğümüzün ayırdına varamadık.

Böylesi bir ortam, ihanet odaklarının ve tasfiyeci-ajan kişiliklerin rahat at oynatacağı, her türlü tasarrufu uygulayacağı ortamı yaratıyor. M. Şener isimli komplocu, tasfiyeci alçak işte tam da bu sularda rahatlıkla oltasını sallayıp balık avlayabiliyor ve biz de "iyi partililer" olarak onun dümen suyunda kulaç atıyorduk. Oysa onun cezaevindeki suç dosyası, sıradan birimizin olsaydı, artık onun iflah olması mümkün değildi. Ama her ne hikmetse '84 direnişinin bu soysuz katilini yargılama gereği bile duyulmadı.

Kuşkusuz benim konumumda olanlar için işin vehameti daha da belirgindir. Çünkü cezaevi sonrası, Akademi pratiğinde de yanıbaşımızdaki bir ajanı başımızda taşıdık, ihanet çalışmalarının farkına bile varmadık.

Bütün bunlar bendeki kişiliğin ne kadar PKK'lileşebilen bir kişilik olduğunu açıkça ortaya koyabiliyor.

Bütün bunları kavramamda bir zirve olan Konferans süreci ve Parti Önderliğimizin çözümlemeleri, beni kendime getirmede ve sarsarak gerçekliğimin bilincine vardırmada, adeta kurtarıcı olmuştur. Bundan sonrasının bana kaldığının, belirleyici olanın kişiliğimde yaratacağım dönüşümle gerçekleşebileceğinin farkındayım.

Liberal, sekter, küçük-burjuva köylü karışımı bu kişilikle ve kör-topal bir yürüyüşle dönemin emrettiği militan kişiliğin biribiriyle nasıl derin bir çelişki yarattığının bilincindeyim. Bunun en net tanımı benim yılları kapsayan pratiğim olmaktadır.

Hiç şüphesiz, geçmişin yetmezliklerine ağıt yakıp gözyaşı dökmenin, geçmiş pratiğin olumsuzluklarıyla yatıp kalkmanın, ağlayarak çözüm bulmanın hiç de PKK'lilik olmadığını biliyorum. Yaklaşımım kesinlikle böyle olmayacaktır. Bu konuda kendime olan güvenim tamdır.

Dost-düşman herkesin ve gücün, adeta hayranlıkla izlediği kurtuluş mücadelemizde, artık halkımızın, serîhildanlarla geleceğini sahiplendiği, oğlunu-kızını savaşa verdiği, her türlü olanağı sunduğu bir dönemde, halka öncülük gibi büyük bir iddianın sahibi olan bizlerin / benim, ardına sığınacağımız ya da kendimize gerekçe yapacağımız hiç bir mazeretimiz olamaz.

Parti Önderliğimizin büyük emek ve katkılarıyla gerçekleşen PKK Zindan Direniş Konferansı, bu anlamda kendimi çözümlediğim bir platform olma kadar, zindandaki tüm yoldaşlara ve hatta tüm mücadele alanlarımıza oldukça çözümleyici ve sonuç çıkarıcı, dönüştürücü, dönemi yakalamada yol gösterici özellikte bir tarihselliği de içermektedir. Parti Önderliğimizin sunduğu Politik Rapor'la, Konferans bileşiminin komisyon çalışmalarıyla hazırladığı değerlendirme raporuyla, geliştirilen oldukça yetkin eleştiri-özeleştiriler, verilen kararlılık sözleri ve emredici-yol gösterici kararları ile Konferansımız kesinlikle bu önem ve özelliktedir.

Bütün bu somut gerçeklerin ışıklı yol göstericiliğinde ve orta yerde yarım yamalak duran kişiliğimle vardığım sonuçlar ve çıkardığım derslerle bu kişiliği yerle bir edecek gücüm vardır.

Bu temelde sonuç olarak:

Politik körlükten sıyrılma, görevlere ölümüne bir inat ve intikam ruhu ile ve parti çizgisini esas alarak yüklenme, iç ve dış düşmana karşı uyanık ve ilkelerde katı bir savunucu olma, Parti Önderliğimize, O'nun şahsında somutlaşan halk iradesi ve kurtuluş özlemine yönelecek en küçük bir saldırının amansız düşmanı olmayı esas alacağıma, yetmezliklerimi aşarak, dönemin emrettiği militan kişiliğe ulaşacağıma, temeli, şehit kanı, önderliğin bitmez tükenmez enerji ve emeği ve büyük bir kolektivizm olan parti hattında kanımın son damlasına kadar hiç bir ikircikliliğe düşmeden yürüyeceğime; başta Parti Önderliğimiz olmak üzere, partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, Kürdistan halkına ve platformdaki siz yoldaşlara onurum üzerine söz veririm.

24.8.1991

Ferhan Güllü:

Bir devrimcinin sürekli direniş içinde olması yetmez

Konferansımız, 15 Ağustos Atılımı'nın 7. zafer yıldönümünde ulusal kurtuluş mücadelemizin her cephede boyutlanarak geliştiği, buna karşı içten ve dıştan yöneltilen emperyalizm ve TC kaynaklı işbirlikçi teslimiyetçiliğin ve komplocuğun dayatıldığı tarihsel bir dönemde toplanmış bulunmaktadır. Zindan direnişçileri, nasıl ki, parti tarihimiz boyunca provokasyonlara, tasfiyeciliğe ve ihanetlere karşı devrimci sorumluluk ve duyarlılıkla yerinde ve zamanında tavır almasını bilmişse, Konferansımızın da aynı duyarlılıkla zindan alanını malzeme yapmak isteyen son sağ tasfiyeci komploculuğa karşı da bir tavır alma platformu olma rolünü oynayacağına ve tasfiyeciliğe karşı yetmezlik içinde kalanlara karşı tutum almayı da aynı devrimci sorumluluk ve duyarlılığın bir gereği olarak somut bir biçimde ortaya koyacağına inanıyor; tüm delege yoldaşlara güven duygularımı ifade etmek istiyorum.

Mücadelemizin gelişim sorunlarının ağır görev ve sorumluluklarıyla karşı karşıya olduğumuz şu günlerde, eksiklik, yanılgı ve yetmezliklerimizi hızla aşıp partimizin, halkımızın ve insanlığın beklentilerine cevap verecek bir netliğe ulaşmada bizler açısından yeni bir açılım olacak olan Konferansımıza özeleştiri raporumu sunarken, delege yoldaşları saygıyla, güvenle ve on yılları aşan ana savaş cephemizden fiziki koparılmışlığımızın son bulmasının coşkusuyla selamlıyorum.

Hareketimizle tanışmam 1976 başlarında, Dersim Yatılı Öğretmen Okulu'nda başlar. Saflara katılmam ideolojik etkilenmem sonucu oldu. O sıralar genelde yoğun bir tartışma ortamı vardı. En çok tartışılan sorun ulusal sorun ve Kürdistan meselesiydi. Benim de ulusal sorun ve Kürdistan meselesine ilgim arttı. Marksist-Leninist klasikleri daha çok okumaya, araştırmaya ve sorunu anlamaya özen gösterdim. Bu durum giderek beni ulusal kurtuluş sorununa daha çok yakınlaştırdı. Hareketimizin çözümleyici yaklaşımı, tahlilleri bana çok gerçekçi geldi. Kendi öz isteğim ve irademle saflarda yerimi aldım.

Okulda sosyal-şoven gruplara karşı ideolojik mücadelede yer aldım. '77-78'de Bingöl bölgesinde, '79'da Dersim bölgesinde çeşitli düzeylerde faaliyetlerde bulundum. '79 sonlarında tutsak düştüm.

Polis sorgusundan tavizsiz bir direnişle çıktım. Polisin istediği hiç bir değeri ve kendi konumumu ele vermedim. Tutsaklığın bu ilk direniş raundundan parti militan direnişçiliğinin temsiliyle başarıyla çıkılmış, değerler kurtarılmış, devrimci onur korunmuştur.

İlk olarak Elazığ Askeri Cezaevi'ne konuldum. '81 sonlarında Bingöl Merkez Kapalı Cezaevi'ne sürüldüm. '83 başlarında Malatya Özel Tip Cezaevi'ne sürüldüm. '87 Ekim'inde G. Antep Özel Tip Cezaevi'ne sürüldüm. Bu zindanlarda geçen yaklaşık 12 yıllık tutsaklıktan sonra 15 Nisan 1991'de tahliye edildim.

Hayat hikayemi kısa ve basit olarak aktarmaya çalıştım. Kuşkusuz bu bilimsel bir yöntem değildir. Kişiliğimi çözme yönünde ciddi bir değeri yoktur. Bunu böyle sunmamda amaç, gereksiz ayrıntılardan kaçınma, esas olarak süreçlere damgasını vuran belli başlı kişilik özelliklerini ve zindan pratiğini çözümleme ve Parti Önderliği'nin çözümlemeleri temelinde parti kişiliğine ulaşma isteminin gereği olarak görmemdendir.

Tutsak edilmeden önce kişiliğim, politikayı biraz kavrayan, kısmen ideolojik biçimlenmeyle sınırlı, esas olarak partiyi gerçek anlamıyla tanımaya yönelik ciddi adımların henüz atılmaya çalışıldığı grup döneminin ezici izlerini taşıyan, grup ölçüleriyle yoğrulmuş, amatör ruhla doludizgin olan, toplumsal geriliklerin şu veya bu düzeyde kendini konuşturduğu, örgüt kişiliği güçlü ölçülere kavuşmamış geri ve vasat durumda olan bir kişiliktir.

Harekete katılmamda, yürütülen faaliyetlerde ve partiye bağlılıkta samimiyet vardır. Görev ve sorumluluklara mutlaka yapılması gereken emir-talimat mantığıyla yaklaşma ve yapılması gerekeni mutlaka yapma, ama bunun zengin yol ve yöntemlerini aramadan kestirmeci yollarla sonucu elde etmeye çalışma temel yaklaşımım olmuştur.

Yaklaşık 12 yıllık tutsaklık yaşamımda direniş konumu içinde kalmam kesintisizdir. Geliştirilen tüm direnişlerde yer aldım, kaldığım yerlerde direniş politikalarını belirlemede rolüm oldu ve örgütleme ve yürütme durumunda bulundum. Gerek geliştirilen direnişlerde ve gerekse zaman zaman alındığım özel işkencelerde herhangi bir zaafım olmamıştır. Bununla birlikte şunu da belirtmeliyim ki, bu durum öyle olağanüstü bir kişilik, militanlık demek değildir. Sıradan bir yurtseverlik vasfından başka bir şey olmayan bu durumda herhangi bir olağanüstülük görme, her şeyden önce bir saplanmayı ifade eder. Polis sorgusunda olsun, zindanda olsun direnmek, başarılı bir devrimcilikle çıkmak, bir devrimcinin en olağan, en sıradan bir özelliği, bir görevidir.

Tutsaklık koşullarının ilk yıllarının yoğun ve çetin savaşımı içinde ideolojik-politik derinleşmeye fırsat bulma bir yana, zindanın aşırı yıpratıcı, ufku daraltıcı, alıklaştırıcı ortamından fazlasıyla etkilenme; dönemin görevlerinin üstesinden tam olarak gelme bir yana, kapasitede gerileme, dar kalma ve erozyona uğramış bir kişilikle bocalamam söz konusudur.

Zindan yaşamımda partinin direnişçi tavrına sahip çıkma, düşman etkilerine karşı isyancılığa geçme ve önüne koyduğu fiili direnişçiliği sürdürme vardır. Partiye, önderliğine bağlılıkta fazla kusur etmeme, davaya sadakatla bağlılıkta, inançta herhangi bir kararsızlığa düşmeme durumum vardır.

Genel olarak zindanda benim görevlere yaklaşımım, keyfi sorunlar yaratan, örgütü uğraştıran, vahim hata ve saplantılara yol açan, ciddi sorumsuzluklar arz eden bir yaklaşım değildir. Kendi içinde amatör devrimciliğin yetmezliklerini taşısa da parti görevlerini ele alma samimiyetle olmuştur, bunlara kutsallık derecesinde yaklaşılmıştır.

Fakat devrimci militanlığın diğer tüm gereklerini her yönüyle yerine getirme noktasında asgari bir çabayla yetinmem söz konusudur. Devrimci öngörüyle düşmanın dönem dönem değişen yönelimlerini güçlü çözümleme, imha politikasıyla rehabilitasyon politikalarına karşı devrimci politikayı doğru bir tarzda önceden geliştirme, sistemleştirme ve programlaştırmayı başaramadım.

Özellikle 1985'ten sonra cezaevinin dört duvarı arasındaki hedeflerle sınırlı direnmeyi, dışardaki mücadeleye paralel ve ona güç veren direnişler olarak görme gibi bir yanılgıyı yaşadım. Kazanımları koruma adına düşmanın yıpratma taktiklerini görmeden, etkiye karşı tepkiden öteye gitmeyen direnişleri büyük siyasal direnişler olarak görme körlüğüne saplanma söz konusudur. Yeter ki düşmana karşı koy, gerisini kendine fazla dert etme gibi küçük-burjuva aydın sorumsuzluğunu önemli oranda yaşamam söz konusudur. Bundan da öte kendimizi büyük direnişçiler, büyük örgütçüler, büyük politikacılar olarak görme gibi ciddi yanılgılarla politik geriliğimi göremedim.

Kendini eğitmede de lakayt kalan bu kişilik, bünyedeki amatörlüğü ve politik darlık ve yüzeyselliği aşamayan, toplumsal geriliklerin kendini konuşturduğu, PKK devrimci direnişçi çizgisinin militan atılımcı ruhunu yetkin uygulayan bir devrimcilik değil, ortalamayı tutturan bir konumla yetinen bir kişilik olarak kaldı. Böylesi bir konum her türlü tasfiyeciliğe ve düşman etkiye malzeme olmaktan kurtulamaz. Tutsaklık yaşamım boyunca yanımda güç veren, eleştiren, yol gösteren yoldaşlar topluluğunun bulunmaması, 5-6 yıl gibi uzun bir süre tek başına tecritlerde kalma ve yoğun bir bireysel fiili direnişi yaşama önemli bir dezavantajım olmuştur. Bu koşullarda düşmanın vahşeti altında bilinçte, örgütsel anlayışta, kolektivizm ve disiplin kavramlarında erozyon, örgütleme ve yönetmede liberalizm, duyguda da yoğun bir duygusallık gelişmiştir. Temelde izlediğim eğitim politikası devrimci düşünceleri, değerleri, ilişkileri koruma biçiminde pasif savunmacı bir eğitim politikası olarak kaldı. Son yıllarda elde ettiğimiz önemli orandaki parti yayınını özümsemeye çalışma, üzerinde yoğunlaşma yerine bireysel bilgi edinme temelinde daha çok dışarda olup bitenleri, gelişmelerin boyutunu öğrenmede merakını giderme biçiminde somutlaşmıştır. Niyet ne olursa olsun somut objektif durum budur.

15 Ağustos Atılımı'ndan sonra da zindan cephesinde savaşın ve mücadelenin genel gereksinimlerine denk konumu tutturamayan direnişçiliğimizde, eğitimde çoğunlukla dar, kendiliğindenci, yüzeysel bir yaklaşımla, genel teorik bilgilenmeyi aşmayan bir eğitim anlayışıyla, bazen eğitim, bazen sohbet, bazen bütün gün dinlenme olan bireysel aydın entellektüelliğini aşmayan bir tarz izledik. Eğitimden örgütlenmeye, siyasal yaşamdan sosyal ilişkilere ve çalışma tarzına kadar her alanda ulusal kurtuluş savaşımızdan, gerilladan coşku ve moral aldık, ileriye yönelik sürükleyici etkisini duyguda yaşayarak kendimizi tatminle yetindik. Savaşın ortaya çıkardığı sorunlar üzerinde düşünce üretme, mücadelenin gelişim sorunlarına yanıt arama, çözümlemeler geliştirmeyi görev bilmedik. İdeolojik, teorik bilgilenmeyle donanımlı devrimciler olduğumuzu sandık.

Parti ölçülerinden, üslubundan, eleştiri-özeleştiri, parti demokrasisi ve devrimci disiplinden uzak bir örgütlenmeyi, yani bürokratik bir aygıttan başka bir şey olmayan bir mekanizmayı partinin güçlü örgütsel ölçülerine ulaşmış örgütlenme olarak görme yanılgısını yaşadım. Eleştiri-özeleştiriyi siyasal olarak ele alma, geliştirme yerine daha çok günlük sosyal ilişkilerde görülen bariz hatalara, verilen görevleri yapmama ve direnişlerde düşman karşısında girilen açık bariz hatalara karşı kullanma, bu çerçeve ile sınırlı tutma, kişilik çözümlemelerini yapmama tarzında ele aldık. Dolayısıyla kişilikte geliştirici, çözümleyici bir silahtan doğru bir tarzda yararlanmadık. Uyumlu birlik adına üste karşı eleştirici olmama, alta karşı idareci mantıkla liberal davranma, yaşadığım durumlar oldu. Yoldaşlarla ilgilenmeyi doğru ele alıp yerine getirmek, tasarımda her zaman önem verdiğim ve ön planda tuttuğum husus olmasına rağmen, pratik uygulamada ciddi yetmezliklere düştüğümü bugün çok daha iyi görebiliyorum.

Amatör devrimci kişiliği aşamadım. Partinin gelişmiş ölçülerini yakalayamadım. Sınıf dışı anlayış ve davranışlardan kendimi bir bütün olarak arındıramadım. Örgüt mekanizmasını, örgüt disiplinini yetkin uygulayamadım. Kendimi eğitmede lakayt kaldım. Politik yüzeysellik, toplumsal geriliklerin şu veya bu düzeyde kendisini konuşturmasını fazla dert edinmedim. Onlarla beraber barış içinde bir arada yaşamayı zımnen seçme, düşmana karşı direniş cephesinde tüm bu olumsuzluklarla adeta ittifak yapma, sonuçta ortaya çıkan objektif durum oluyor. Bundan çıkan yetkin bir devrimcilik değil, ortalamayı tutturan ve bununla yetinen bir konumu sürdürme oluyor.

Sonuçta, bir devrimcinin sürekli direniş konumu içinde kalması, kesinlikle bu konuda inançsızlık veya sağa yönelik tasfiyeciliğe götürebilecek tutumlar içine girmemesinin yetmediği anlaşılmıştır. Asıl olması gereken, sürekli gelişmeyi tutturan, her dönemin ihtiyaçlarına bütünüyle yaratıcı bir tarzda, parti çizgisinin ihtiyaçları doğrultusunda cevap verebilen bir devrimciliği tutturmanın gerekli ve zorunlu olduğu, bireysel olarak durumu kurtarmaya yönelik çabalar ne olursa olsun bunun ölçü olamayacağı, kendini ileri düzeyde sorumlu hissetme ve darlığı bu temelde aşmayı kendine yedirme, sürekli bunun yeterli çabaları içinde olma dışında hiç bir şeyin kabul görmeyeceği anlaşılmıştır.

Akademi ortamında Parti Önderliği'nin yol gösterici, güçlü çözümlemeleri ve değerli katkılarıyla geçen Konferans, yoğunlaştırılmış bir eğitim süreci olarak da benim açımdan yeni bir açılım oldu. 16 yıllık mücadele sürecimi, yaklaşık 12 yıllık zindan yaşamı ve kişiliğimi bunun ışığında çözümleme fırsatını yakalama şansını yaşadım. Kendi gerçekliğimi, konumumu ve parti ile aramdaki mesafeyi net görme olanağına kavuştum. Parti Önderliği'nin çözümlemeleri temelinde hızlı bir yenilenme, partileşme ve savaşçı özelliklerimi geliştirip dönemin görevlerine hazır parti militan kişiliğine ulaşma uğraşımda kısa sürede başarılı olacağıma inanıyorum. Bu kararlılıkla şimdiye kadar bağlı kalmada kusur etmediğim ve temel karakterim olan partiye ve Parti Onderliği'ne bağlılığı sürdüreceğime başta Parti Önderliği'ne, partiye, şehitlerimize, dağ ve zindan direnişçilerine, halkımıza, insanlığa ve PKK Zindan Direniş Konferansı'ndaki delege yoldaşlara söz veriyorum.

28 Ağustos 1991

Hüseyin Poyraz:

Devrimde yerine getirilmeyen her görev düşmana hizmet eder, ona güç verir

PKK Zindan Direniş Konferansı, dünya devrim tarihinde ilk kez gerçekleşmektedir. Hiç bir halk ve parti zindan ve imha ile bu boyutta iç içe yaşamadı. Zindan, Kürdistan'da imha ve tükeniş odağı olarak halka dehşet saçarken, PKK, tarihi direnişleri ile zindanlarda düşmana karşı başkaldırı ve yeniden yaratılışın kahramanlığını yarattı. Bu direniş, tüm imha ve vahşete rağmen yok edilemedi, Mazlum ve Kemallerin direnişleri güçlü gerilla ve serîhildanlara uzanmaktan alıkonulamadı. Tükenişi yaşayan özel savaş yönetimi, bu soylu direnişleri M. Şener tasfiyeciliği ile asla yok edemeyecektir. Karanlık bir dönemde ışık olan zindan direnişi, PKK'nin güçlü savaş ve halk ayaklanmaları ile iç içe, savaşın kopmaz bir parçası olmaya devam edecektir. Bu direnişleri ören inanç ve ışık, bugün halkın umut ve güven kaynağıdır. Bu direnişler, gücünü Parti Önderliği'ne olan güven ve partiye olan inançtan aldı. Bugün buna yönelen ihanet hareketi, düşmanla işbirliği içinde Kürdistan halkının özgürlük savaşına ve geleceğine kastetmek istemektedir. Zindan direnişleri, yeniden 14 Temmuz ruhu ve onurunun kalesi olarak ulusal kurtuluş mücadelemizde rolünü oynayacaktır. Bu inançla başta Parti Önderliği'ni ve zindan direniş platformunu sevgiyle selamlarken, devrim şehitlerini anıyor ve partiye doğru katılım kararı ile özeleştirimi sunuyorum.

İdeolojik mücadele döneminde 1977 yılında hareketle ilişkiye geçtim. Bu ilişkilerim süreç içinde sürekli gelişti. 1979'ların başında partileşme faaliyetleriyle birlikte profesyonel devrimci yaşama katıldım. Çeşitli görevler aldım. '80'lerin başlarından itibaren Pazarcık kırsal alanında kaldım. 12 Eylül'den sonra partinin geriye çekilme taktiği gereğince bir grup arkadaşla yurt dışına çıktım. '81-82 yıllarını Filistin kamplarında ideolojik-politik ve askeri eğitimle geçirdim. Haziran 1982'de İsrail saldırısı sırasında Güney Lübnan ve Beyrut'ta üç aya yakın kuşatma altında kaldıktan sonra, '82 Ekim'inde İkinci Kongre kararları ve Parti Önderliği'nin talimatı ile Güney Kürdistan'a yöneldim. '83'te Çukurca alanına yönelik keşif ve İstihbarat faaliyetlerinden sonra, '83 Mayıs'ında üç kişilik silahlı propaganda hazırlık birimi ile bu bölgede çalışmaları başlattık. Çukurca'da Colan işbirlikçileriyle 23 Ekim 1983'te girdiğimiz çatışmada yaralı olarak düşmanın eline geçtim.

Sorguda PKK üyesi olduğumu, üzerimde yakalanan silah, belge vb. bana ait olduğunu, kimseyi tanımadığımı, yeni geldiğimi iddia ettim. İşkencede sürekli olarak pişmanlık duymam, yer ve insan ele vermem, operasyonlara katılmam dayatılmasına rağmen kabul etmedim. Soruşturma bittikten sonra, 16 Ocak 1984'te Diyarbakır zindanına götürüldüm. Eski arkadaşlardan tecrit edilerek, bir koğuşta bir süre bekletildikten sonra Adana'ya soruşturma ve gözaltına, oradan Askeri Cezaevi'ne, '84 Eylül'ünde ise Adana Kapalı Cezaevi'ne sevk edildim.

6. Kolordu'ya bağlı askeri mahkemede siyasi savunma yaptım. PKK üyesi olduğumu, bunun gereklerini yaparken yakalandığımı belirttim. Önce 125. madde 65/3, daha sonra ise 168/1'den yirmi yıl cezaya çarptırıldım. '85 Mart'ında Malatya Özel Tip Cezaevi, '87 Ağustos'unda ise Antep Özel Tip Cezaevi'ne sürgün edildim. Cezanın bitimine 6 ay kala tecil yasası ile 14 Nisan 1991'de tahliye edildim ve kısa bir süre sonra Akademi'ye ulaştım.

Uzun yıllar parti içinde yer almama rağmen, 1983'e kadar yürüttüğüm faaliyetlerde büyük bir amatörlük ve yetmezlik olduğunu, bunun tüm pratik ve davranışlara yansıyarak istenilen militan ölçülere ulaşmayı engellediğini ve bu nedenle partinin çizgisine uygun bir pratik olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. İdeolojik-politik yetkinleşmeyi sağlamayan ve pratiğe hükmedemeyen devrimciliğin umut vaadetmediği, düşmana kolay yenildiği çok açık.

Zindan yaşamına Diyarbakır'la başladım. Ocak direnişinin '84'te en büyük imha ve vahşetle yüz yüze geldiği, yüzlerce kişinin ölümüne direndiği bir zindana adım atarken, bu direnişlerin Mazlumların, Ferhatların, Kemal ve Hayrilerin direnişleri üzerinde can bulduğunu çok iyi görebiliyordum. Her PKK militanının direnişten yana tavır almasının zorunluluğu açık. Ve bunun her alana taşınılması, bunun esas alınması PKK'li her militanın, her yurtseverin doğal görevi durumundaydı. Çünkü direniş en zor koşullarda, 14 Temmuz'da inanılmayanı başarmıştı. Diyarbakır zindanı bu gerçeği yaşarken, 6 Kolordu dahilindeki cezaevlerinde bu direniş geleneği örgütsel dağınıklık ve tasfiyeci anlayışlar yüzünden temsil edilemedi. Her alanda olduğu gibi zindanda da örgüt ve direnişten kopuş, büyük bir çürüme ve tükenişe yol açarak, büyük bir yozlaşma ve kişiliksizleştirmeyi üretiyordu. '84'lere kadar direnişlerin yaşanmadığı bu zindanlara, Diyarbakır'ın direnişçi ruhu, bu yıllardan sonra taşırılmaya ve güç kazanmaya başladı. Bu direnişler yaşamaya hakkı olanla olmayanı birbirinden hızla ayrıştırarak, güçlü bir netleşmeyi yarattı.

Partinin dışardaki varlığı, örgütsel yapısının yok edilememesi, TC'nin zindan politikasına en büyük darbeyi vururken, zindanlarda gelişen direnişler tüm imha ve vahşete rağmen dışarıya taşırılarak parti direnişi ile bütünleşti. 15 Ağustos 1984 Atılımı yeni bir dönemi açarken, gerillaya karşı görülmemiş bir imha ve yok etme hareketini başlatan TC, zindanlarda ise teşhir olan ve boşa çıkarılan imha politikasını daha sinsi taktiklerle, içten saptırmalarla hayata geçirmeye başladı. '81'lerde zindanda geliştirilen Şahin-Yıldırım ihanetinin daha sinsi ve gizli yöntemlerle M. Şener haini tarafından geliştirilmesi, yeni zindan politikasının en önemli halkası oldu.

Zindan direnişleri, '84'ten sonra saptırılarak, parti direnişinden kopartılmaya, abartılmaya ve tüm gelişmelerin merkezine konulmaya başlandı. Özel savaşın yeni yönelimini kavramaktan uzak ve sürekli bir eylemlilikle işlemez kılınan örgütlenme, savaş gerçekliğinden koparak, tüm eylemini zindanla sınırlayan, gündemden kopan, dönemin görevlerinden uzaklaşan, özel savaşın ve tasfiyeciliğin kontrolüne giren bir pratiğe saplanarak kendini tıkadı. Zindan direnişlerini "daha iyi yaşam koşulları" adı altında geliştiren anlayış sonucu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve gerçekliğinden hızla uzaklaşarak rehabilitenin yoğun etkilerini yaşayan, parti ölçüleri ve değerlerine yabancılaşan bir yaşam tarzı yaratıldı.

Savaş gerçekliği ve parti anlayışından kopan örgütlenme, kişilikte derin tahribatlar yaratarak abartılı, resmiyete ve disipline gelmeyen, savaştan uzak, parti üslubuna yabancı, devrimci yaşama gelmeyen, kendine sevdalı bir tip şekillendirdi. Bu tipin ve yaşam tarzının temsilciliğini yapan M. Şener haini, zindandan bu yaşam tarzını ve kişiliği parti ortamına dayatmaya, Parti Önderliği'ni ve partiyi tasfiye ederek yerel gericiliğin bir yedeği durumuna getirmeye çalıştı.

İdeolojik kişiliğin zindan örgütlenmesinin temelini oluşturması, örgütlenmede ve kişilikte partinin ulaştığı düzeyi yakalamaktan uzak bir geri örgütlenmeye yol açtı. PKK önder kadrolarının direnişler içinde imha edilmesi, yeni örgütlenme ve mücadele döneminde büyük yetmezlikler ortaya çıkardı. Amatör grup ilişkilerinin egemen olduğu bu örgütlenme, özel savaşın yönelimlerini boşa çıkarmaktan uzak, kontrole ve sınırlandırılmaya alınan bir eylem pratiğine yöneldi. PKK'de her eylem daha fazla savaşa ve örgütlenmeye hizmet ederken, zindanda eylem anlayışı savaşa ve örgütlenmeye hizmet temelinde planlanmadı. Güncel politikalar ve istemlerle sınırlı, gelişmeye yol açan değil, giderek tıkanan, rahatça oynanan bir eylemlilik tasfiyeciliğin rahatça boy vermesine, kendini gizlemesine yol açtı.

Zindan örgütlenmesinde ortaya çıkan sapma, örgütün işleyişine ve tüm politikalarına yansıdı. Partinin demokratik ve katılımcı kolektif ruhundan uzak, bürokrat, sekter bir örgüt anlayışı kendini kadro ve kitleden kopardı. Örgütlenmenin üzerinde şekillendiği ideolojik ve politik anlayış, parti ideolojisi ve politikasından uzak, netleşmemiş bir ideolojik ve politik yapılanma olarak partinin ideolojik ve politik yetkinliğine ulaşmayan, reel sosyalizmin tıkanan çözümsüz anlayışlarına saplanıp kaldı. Giderek özerk ve bireyselleşen anlayışların güçlenmesine yol açtı.

Zindanda örgütsel alandaki sapma, eğitim politikasına da derinden yansıyarak bu politikayı amacına ulaştırmaktan uzak kaldı. Kişiliği dönüştürmeyen, militanlaştırmayan, Kürdistan gerçekliğinden uzak bir eğitim anlayışı, zindanda geniş yurtsever kesimleri ve kadroları savaşa hazırlanmaktan alıkoydu.

Zindan pratiğimiz bir bütün olarak sorgulandığında partinin yarattığı güçlü ölçü ve değerlerden uzak, onunla bütünleşmeyen, yoğun olarak rehabilite ve tasfiyeciliğin etkilerini yaşayan bir durumda olduğu görülecektir. Partileşmeye ve savaşa hizmet etmeyen, bu mevcut yapı düşmanın güçlü etkileri ve tasfiyeciliğin yönlendirmesi altında şekillendi. Bu yapıdan cesaret alan M. Şener tasfiyeciliği, yaşam tarzını her alana egemen kılarak partinin savaşçı ve direnişci yapısını tasfiye etmek istemektedir. Bu yaşam tarzı, bugün partileşme ve savaş gerçeğinden uzaktır ve kesinlikle bir dönüşüm ve çözümlenmeye uğramak, yeniden şekillenmek zorundadır.

Konferans platformuna katılmadan önce cezaevi örgütlenmesi ve kişilik yetmezliklerini yüzeysel ve basit bir tarzda değerlendiriyor, fazla sorunun olmadığını düşünüyordum. Fakat Parti Önderliği'nin çözümlemeleri ve parti ölçüleri karşısında, sergilenen pratiğin parti pratiğinden uzak olduğunu ve köklü tehlikeler yaşadığını gördüm. Bu pratik aynı zamanda kendi pratiğimdir. Yanılgı ve olumsuzluklar aşılmadan güçlü bir militanlaşma ve çözüm gücü olmak olanaksızdır. Birey olarak kendimi zindanda oluşan örgütlenme ve çarpık kişiliğin ortağı ve sorumluluğunu paylaşan biri olarak görüyor, onun dışında görmüyorum. Cezaevinde örgüt ve kişilik sorunu çözümlenmiş, netleşmiş değildir. Netleşmeyen, çözümlenmeyen bu yapı tasfiyeciliğe güçlü bir zemin sundu. Bu yapı çözümlenmeden, parti ölçülerine ulaşmadan güçlü bir eylem ve kişilik dönüşümü yaratamaz.

Zindanda rehabilitenin ve tasfiyeciliğin etkileri yıllarca görülemedi. Yaşam tarzı normal görüldü. Bu anlayış, bizi savaştan ve partileşmeden adım adım kopardı, tutucu bir konuma getirdi. Çözümlenmeyen ve partileşemeyen örgüt ve kişilik, ideolojik ve politik yetmezliğe ve eylemde dar kapsamlılığa düşerek mücadeleden kendini koparmaktadır. Örgüt ve eyleme hakim olmayan kişilik toparlayıcı, so-

Devamı 31. sayfada

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü...

Baştarafı 12. sayfada

lığın Başkomutanı Abdullah ÖCALAN yoldaşın şaşmaz komutası altında, genelde hep birlikte yürürken, yeminimiz, bundan sonra da sadece partimizin kuruluş yıldönümleri olmayacak, Bağımsız, Birleşmiş, Demokratik ve Özgür Kürdistan'ın da kuruluş yıldönümleri olacaktır. Bu, ulusal andımızdır. 14. yıla böyle giriyoruz; daha güçlü olacağız ve mutlaka kazanacağız.

Mücadeleci Kürdistan halkı!

Tarih boyunca yabancı, işgalci egemen güçlere karşı hep büyük direniş içinde oldunuz, büyük kahramanlık ve fedakarlık örnekleri sergilediniz. Ayrıca, katledildiniz, direndiniz, ama kazanamadınız! Size önderlik edenlerin gerçeklikleri, işbirlikçi, teslimiyetçi ve hain yönelimlerinin sonucu, geleceğe yönelik inancınız ve umudunuz katledildi. Ama siz bunlara rağmen, PKK önderliğinde mücadeleye atılma ve ayağa kalkma kararlılığını göstermeseydiniz, şu anda yok olmuştunuz.

PKK, sizlerin kurtuluşu için, tercih edeceğiniz en doğru mücadele yolunu salık verdi. Sizler, tercihinizi doğru kullandınız.

Başlangıçta, ikircikli yaklaştığınızı, katılımda tereddüt geçirdiğinizi; bugün ise sizlerin ölümü küçümseyerek yürüdüğünüz serîhildanlara katıldığınızı, gerillayı büyüttüğünüzü, şaşmaz yaşam ve direnme yolunu seçtiğinizi, bundan büyük güven ve mutluluk duyduğunuzu ve insanlık ailesi ve özgür halklar içerisindeki yerinizi almanız için, daha bilinçli hareket ettiğinizi biliyoruz ve aynı özlemleri, şanlı önderimiz PKK'nin 14. kuruluş yıldönümü nedeniyle sizlerle paylaştığımızı bir kez daha ifade etmek istiyoruz. PKK gibi bir öncünüz ve artık APO gibi bir önderiniz var. PKK komutası altında yürümekle bağımsız ve özgür geleceği garantilemiş olmaktasınız. Bu nedenle, 14. kuruluş yıldönümünde daha güçlü kenetlenin, birleşin, örgütlenin ve savaşı yoğunlaştırın.

Biz, sizlerin mücadele yıllarında çektiğiniz büyük acıların, fedakarlıkların, güven ve beklentilerin ifadesi, iyi bir önderi olmaya çalışıyoruz. Bunu başaracağız ve Kürdistan halkına layık olacağız.

Dünya ilerici insanlığı!

Kürdistan'da, yeni temellerde insanlığın ve sosyalizmin değerlerini koruyan bir halk otoritesi oluşuyor. PKK önderliğinde, tüm inkarcı yaklaşımlara, imha edici-düşmanca yönelim ve oyunlara rağmen ve bunlarla mücadele içerisinde, insanlığın engin tecrübesine, tarihine, değerlerine ve halkımızın özgücüne dayalı olarak şekillenen bu siyasi halk otoritesi, artık görülmek, kabul edilmek durumundadır. Bu, her şeyden önce insan olmanın, insan haklarına saygılı olmanın bir gereğidir.

Halkımız, dünya insanlığı ve halklarıyla ilişkisini ve dostluğunu, bu esasları temel alarak geliştirmektedir. Halkımızın gelişen otoritesi ve iradesini tanımayanlara, saygı duymayanlara, halkımızın da saygı duymayacağı ve tanımayacağı, dostluk kurmayacağı artık bilinmesi gereken bir gerçektir.

Ve şunu da bir kez daha önemle belirtelim ki, PKK'yi ve Başkan APO'yu Kürdistan gerçeğinden, halkından ayrı gösteren tüm politika ve yaklaşımlar sahte olup iflas etmiştir. APO'suz bir PKK, PKK'siz bir Kürdistan sorunu düşünülemez. Bunlar, etle-tırnak gibi birbirine bağlı gerçeklerdir. PKK APO'da; APO da Kürdistan halkının özgürleşen ve ayağa kalkan iradesinde ifadesini bulmuştur. Bu gerçeği tüm insanlık ve tüm halklar teslim etmek, görmek, politika ve yönelimlerini yeniden gözden geçirerek gerçeğe ulaşmak göreviyle karşı karşıyadır.

Partimiz PKK'nin kuruluşunun 14. yıldönümü vesilesiyle, dünya ilerici insanlığına, devlet ve güçlerine bu çağrıyı tekrar yapmayı bir görev biliyor ve artık halkımızı ve onun yurtsever otoritesini anlamanın, onaylamanın zamanı gelmiştir, diyoruz. Şu unutulmamalıdır ki, bunun aksi tutumlar, birer insanlık suçudur ve tarihin yargı konusudur. PKK önderliğindeki savaş, sadece Kürdistan'da değil, dünya çapında insanlık adına ve insanlığa karşı işlenen suçları yargılama özelliğindedir. Kabul edilse de, edilmese de gelişen, kazanacak olan ve tarihe özdeş olay, budur.

- Partimiz PKK'nin kuruluşunun 14. yılı tüm partililere, savaşanlara, Kürdistan halkına ve ilerici insanlığa kutlu olsun!

- PKK'de temsilini bulan insanlık ve sosyalizm değerleri mutlaka iktidar olacaktır!

- Yaşasın Başkan APO'nun komutasındaki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve özgürlük mücadelesi!

- PKK, 14. kuruluş yılında daha güçlü bir siyasi otorite ve savaş gücüdür!

- PKK şehitleri ölümsüzdür!

Kasım 1991
PKK Botan Eyalet Komitesi
ERNK Botan Eyalet Komitesi
ARGK Ana Karargah Komutanlığı

Ülke pratiğinde şehitlerin yolu...

Baştarafı 25. sayfada

boşaltılmasının önemli bir aracıdır.

Tüm bunlara rağmen Amed gençliği, özellikle ulusal kurtuluş mücadelemizin halklaştığı son yıllarda partiye ve devrime büyük ilgi duymaya, etrafında kenetlenmeye ve sömürgeciliğin yarattığı bu bataktan kurtulmaya başlamıştır.

İşte **Zeynel** yoldaş da, böylesi bir yaşam içindeyken ulusal kurtuluş mücadelemize ilgi ve sempati duymuş, **Mazlum, Mahsum** ve **Berîvan** yoldaşların direnişleri ve şahadetleriyle derinden etkilenmiştir. Özellikle de **Alaattin ZOĞURLU** yoldaşın Amed merkezinde şehit düşmesi **Zeynel** yoldaşı, tutuklu ailelerinin gerçekleştirdiği direnişleri desteklemeye götürmüştür. Sınırlı bir bilinçle ve örgütsüz olarak yer aldığı bu direnişler nedeniyle sömürgeciler tarafından zaman zaman tutuklanmış, işkencelerden geçirilmiştir. İlk devrimci derslerini işkence tezgahlarında alan **Zeynel** yoldaş için, sömürgeciliğin vahşeti geri adım atmanın değil, ulusal kurtuluş mücadelesine daha çok yakınlaşmanın ve giderek onun bir parçası olmanın nedeni olmuştur.

Bu süreçte ailesinin O'nu mücadeleden uzaklaştırmak için başvurduğu bütün dayatmaları kararlı bir biçimde reddederek kabul etmemiştir. Ailesinin evlendirme dayatmalarına rağmen **Zeynel** yoldaş bunu kabul etmeyerek bu konudaki düşüncelerini şöyle ifade ediyordu: *"Partimizi tanıdığım ve etkilendiğim 1987'den bu yana evliliği düşünmedim. Kürdistan koşullarında evliliği, eli kolu zincirli, bu haliyle bir adım bile özgürlüğe koşulamayacak kadar kölece bir yaşam olarak belirliyorum."* Çünkü **Zeynel** yoldaş, özgürlük gibi yüce bir geleceğin savaşçısı olarak yaşamaya, savaşmaya ve gerektiğinde onu kızıl kanıyla kucaklamaya hazırlıyordu kendisini. Artık bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi O'nun için her şeydi.

Bu dönemlerde maddi koşulların da dayatmasıyla Libya'ya çalışmak amacıyla giden **Zeynel** yoldaş, burada partiyle ilişki kurarak bir süre faaliyet yürüttü. 28 Mart 1991 tarihinde ise Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geldi. O, Kürdistan toplumunun bin yılların tutsaklığı içinde oluşan köhnemiş, kokuşmuş ve kaderci yapısını paramparça edecek devrimin görevlerine sarılmak için gelmişti Akademi ortamına. Akademi yaşamı O'nun için yeniden doğuş oldu, O'nu toplumun sıradan bir bireyi olmaktan çıkarıp tarihle hesaplaşan özgürlük savaşının öncü gücüne ulaştırdı. Faşist sömürgeciliğin yarattığı kişilik yapısını tereddütsüz ve ikirciksiz olarak ameliyat masasına yatıran **Zeynel** yoldaş, özeleştiri silahını yetkince kullandı. O'nun bu konuda sergilediği çabalar, bir özgürlük savaşçısının çıkarması gereken derslerle doludur. Dejenere edilmiş ulusal-sınıfsal özelliklerini atarak militan kişiliğe, bunun ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel karakterine ulaşması, bunun en somut ifadesidir. **Zeynel** yoldaş, sömürgecilikten intikam almanın önkoşulu olarak kişilik dönüşümünü koymuştu önüne ve devrimci inanç ve kararlılıkla bunu zafere dönüştürdü. Bu, zafer kazandığı en büyük savaşımdı.

Zeynel yoldaş, sömürgeci eğitim kurumları ilgisini çekmediği için orta okul 1. sınıfa kadar okumuştu. *"Okul okuyarak birşeyler olmayı hiç düşünmedim"* diyordu sonraları. O'nun gerçek okulu, önderlik karargahı Mahsum Korkmaz Akademisi oldu. Ve bu okulun yiğit, alçakgönüllü, fedakar ve kararlı bir öğrencisi olarak militan güce ulaştı. Neredeyse sıfırdan denilebilecek bir düzeyde başlayıp yaşama hükmetme olayına ulaştığı partili yaşamda önüne koyduğu hedefleri şöyle dile getiriyordu: *"Mücadelemizin önüne koyduğu hedefe ulaşabilmek için, her birimizin üzerine düşenleri yetkince, eksiksiz ve ertelemeksizin yerine getirmesi bir zorunluluktur. Partimiz PKK dünya kapitalizminin, işbirlikçi geri rejimlerin insanlığın sorunlarını tıkadığı, reel sosyalizmin emperyalist sistemle uzlaştığı, ABD'nin dünyaya tek sistemi oturtmak istediği ve bunu da önemli ölçüde başardığı günümüzde, Kürdistan Devrimi şahsında bilimsel sosyalizmin insanlığın sorunlarına çözüm gücü olduğunu kanıtlamıştır. Bu durumda bizler de insanlığa hizmet eden militanlar konumundayız..."* Zeynel yoldaş, bu hedeflere ulaşabilmenin, *"Parti Önderliği'ne vasat olmayan, tamamiyle bilinçli bir devrimci bağlılık gerektirdiğini"* vurguluyordu.

Akademi'deki askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra, kahraman şehidimiz komutan **Enver** yoldaşla birlikte Garzan Eyaleti'ne, tutkunu olduğu özgürlük savaşımına giderken Herekol Dağı'nda düşman pususuna düştü. Pusu sonucu çıkan çarpışmada kahramanca bir direniş ve fedakarlık örneği sergileyerek **Enver** yoldaşla birlikte şehit düşme pahasına da olsa grubu kurtarmayı başardılar ve 23 Ekim günü meydana gelen bu çarpışmada düşmana 10 ölü, 7 yaralı verdirerek 1 de helikopter düşürdüler.

Zeynel yoldaş, *"Parti Önderliği'nin ışıklı yolunda, şehitlerimizin komutasında yürüyeceğime, Kürdistan halkına, devrime, özgürlük yürüyüşüne layık olacağıma, Apocu ruhla verdiğim sözlerimin eri olacağıma inanıyorum. Ülke pratiğinde şehitlerin yolu pratiğim olacaktır"* sözleriyle devrimci görevlerin bilincinde kutsal şahadet yolunda devrimimizin intikam yemini oldu.

Ölümsüz şehidimiz **Zeynel** yoldaş, yoldaşlara güven ve zafere olan inancını, *"Yeni dönemde özgürlük yürüyüşümüzde bütün arkadaşların büyük zaferlere koşacaklarına inanıyor ve bütün arkadaşlara başarılar diliyorum"* diyerek belirtiyordu bir raporunda. Bu sözler, aramızdan ayrılışın değil, zafere olan inancın ve ölümsüzlüğün adıdır. Yeni dönemde Botan-Behdînan Savaş Hükümeti'ne senin andınla yürüyeceğiz.

Akademi yoldaşlarından
Zaman

Devrimde yerine getirilmeyen...

Baştarafı 30. sayfada

nuç alıcı, savaşı geliştirici bir konuma ulaşamamakta, dağıtıcı, değerlerle oynayan, düşmana hizmet eden bir konuma gelmektedir. Zindanda eylem ve kişilik çözüm gücü olmak, savaşla bütünleşmek, partileşmek zorundadır. Partileşmeyen örgüt, eylem ve kişilik tasfiyeciliğin güçlü bir zemini ve potansiyel gücüdür.

Partimizin yürüttüğü güçlü iç savaşım ve çözümlenme zindanda gerçekleştirilemedi. Zindan bu süreci yaşayarak yeniden gerillayla bütünleşmek ve partinin güçlü bir örgütüne dönüşmek zorundadır. Geçmiş pratik sorgulandığında dönemin görevleri ve militan ölçülerine ulaşmak, savaş sorunlarına bir çözüm gücü olmak ve yetenekleri bu alana aktarmak yerine, bundan kopan, bu sorunlara kendini kapayan, çözümlenmemiş, netleşmemiş bir kişilikle, fiilen devrim içinde fakat tümden kendini devrime vermeyen, düzenden tam kopuşu sağlamayan bir devrimcilikle yaşadığımı, yaşama ve görevlere bu kişilikle çözüm gücü olmaya çalıştığımı söylemeliyim. Bu kişilik kendini çözümleyemeyen, pratikte tıkanan, militan ölçülerden uzak bir kişiliktir. Kendini çözümleyemeyen bir kişiliğin devrimin dev sorunlarını çözümleyebilmesi, büyük dava adamı olabilmesi mümkün değildir. Zindanda oynamamız gereken devrimci rolü ve görevleri yerine getirmedik. Devrimde yerine getirilmeyen her görev düşmana hizmet eder, ona güç verir ve onun uzantısı olmaktan kurtulamaz.

Birey olarak Zindan Konferansı'nın aydınlatıcı ve çözümleyici katkıları ile eksik ve yetmez yanlarımı bilince çıkararak, Parti Önderliği'nin çözümlemeleri ve desteği ile dönemin militan ölçülerine ulaşma kararındayım.

Konferans benim için yeniden partiyle güçlü bağlar kurma, olumsuzluklara karşı savaşma ve kişilik dönüşümünü sağlama platformudur, Partinin bu platformunu güçlü bir militanlaşma ve çözümleyici olabilme kararlılığına dönüştüreceğime inanıyorum.

Zindanda şekillenen tasfiyeci ve yetmez pratiğimi mahkum ederek 4. Kongre çizgisinde yeniden savaşla bütünleşme ve partilileşmeye kararlıyım. Hiç bir gerekçeye sığınmadan dönemin görevlerini başaracağıma, iç ve dış düşmanlara karşı partinin militan hattının savunucusu olacağıma, Parti Önderliği'ne ve partiye yönelen tüm karşı-devrimci çabalara karşı savacağıma, yenilmeyen önderlik, yenilmeyen partinin militanlığına ulaşacağıma, başta Parti Önderliği'ne, partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, Kürdistan halkına ve platformda hazır bulunan tüm yoldaşlara söz veriyorum.

28.8.1991

Demokratik çözüme doğru...

Baştarafı 28. sayfada

de yaparsınız. Bunu çok açık vurguluyorum. Ordudaki subay da yapar, asker de yapar. Acı çeken herkes, demokratik olan herkes, Türkiye'nin esenliğini isteyen herkes, Türkiye'de gerçekten kardeşliği isteyen herkes, halkların tutarlı birlik politikasından yana olan herkes tercihini doğru yapsın. Az mı görüldü işkence, az mı görülüyor korkunç insan trajedileri, yoksulluk, işsizlik; oylarımızla buna mı yol açalım? Bu doğru olabilir mi? Benim bu konudaki tavrım çok açık. Sınırlı bir imkan verilmiştir aslında. Bu imkanın doğru değerlendirilmesinin önemini vurguladım. Tam çözüm olacaktır demiyorum. SHP şu kadar demokrattır da demiyorum, ama ehven-i şerdir. Değerlendirilmesi gerektiği kanısındayım. Bu konuda ne sağ bana çok yüklensin, ne sol. Bir taraf işte şöyle sosyalizme aykırı, diğer taraf şöyle bölücülüğe fırsat sunmuştur deyip gerçeklerle oynamasınlar. Halkların sınırlı da olsa cüzi demokratikleşme şansını kötü değerlendirmeyelim, diyorum. Belki yanılırım, belki doğru çıkarım. Bu halkların vereceği bir karara bağlıdır. Ben halkların aydınlanması, Türkiye halkı da dahil, aydınlanıp bilinçlenmesi için çok şey yaptığıma inanıyorum. Eğer bu olumlu bir sonuca giderse ne mutlu bana ve seçime de yansırsa, seçimde çok önemli bir sonuca yol açarsa ne mutlu bana. Çünkü görevimi yapmışım. İstiyorum ki herkes görevini yapsın, herkes görevinin karşılığını tutarlı bir demokratik gelişmede görsün. Benim temennim bu.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

V.i.s.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Stadtsparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

Avustralya 3.50 $
Avusturya 22.50 s.
Belçika 75.00 bfr.
Danimarka 10.00 dkr.
Fransa 7.50 ff.

Hollanda 3.75 hlf
İngiltere 0.90 £
İsveç 7.50 skr.
İsviçre 3.00 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

PKK kuruluşunun 14. yılında zafere her zamankinden daha yakın!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin öncü gücü, bilimsel sosyalizmin yaratıcı ve kararlı uygulayıcısı, Türkiye, Ortadoğu ve tüm dünya halklarının ve ilerici insanlığın dostu **Partiya Karkerên Kurdistan-PKK** kuruluşunun 13. yıldönümünü karşılıyor. 27 Kasım 1978 tarihinde kuruluşunu gerçekleştiren PKK, 14. mücadele yılına giriyor.

Halkların ve devrimlerin tarihinde oldukça kısa bir süreyi de teşkil etse, Kürdistan zemininde bu 13 yıl, halkımızın asırlardır süren karanlık tarihinin yönünü tersine çevirmeye yeten, Kürdistan halkını yok olmanın eşiğinden çeviren ve bununla da kalmayıp bu halkı ve devrimini dünya gündeminin en temel sorunları arasına oturtma gücüne erişen yıllar olmuştur.

PKK'nin 13 yılı en büyük olanaksızlıklar ve hemen bütün bir dünyanın kaynaklık ettiği güçlükler ortamında inanılmaz denilen çok şeyin başarıldığı, bugüne kadar geçerli kabul edilen birçok dogmanın yerle bir edildiği, bir halkın kaderi şahsında bütün bir insanlığın temsil edildiği, sıfırdan başlayıp devrimin eşiğine ulaşmanın destanının yaratıldığı bir tarihtir. Bu tarihin her anında nice devrimcinin, halk kahramanının kanı ve emeği, bütün bir halkın umutları ve özverisi vardır. Bu, bir halkın onurlu bir temelde ve yeniden yaratılışının tarihidir.

PKK'nin 13. mücadele yılı, tarihinin en görkemli adımlarının atıldığı, mücadelesinin büyük gelişmeler kaydederek dönülmez bir noktaya ulaştığı ve artık zafere dair somut planlamaların yapıldığı bir aşamaya ulaşıldığı bir yıl oldu.

Partimiz 13. mücadele yılına, dünya çapında yaşanan büyük altüst oluşların yakıcı etkilerinin Ortadoğu'da da duyulmaya başlandığı, savaş bulutlarının Kürdistan'ın da içinde bulunduğu bir alanda hızla yoğunlaşmakta olduğu, hemen her güç ve devletin geleceğe dair yoğun endişeler ve hesaplar içinde bulunduğu bir dönemde girdi. Böylesi zorlu koşullarda uluslararası ve yerli egemen güçlere yem olmamak, devrimin kazanımlarını korumak ancak yetkin politikalar ve usta taktiklerle mümkündür. Partimiz 26-31 Aralık 1990 tarihinde gerçekleştirdiği IV. Ulusal Kongresi ile hem kendi iç bünyesinde güçlü bir yenilenme ve dönüşümü gerçekleştiriyor ve hem de uluslararası gelişmeleri, bunun bölgeye yansımalarını en güçlü bir şekilde karşılayıp devrimi yararlandırmanın politika ve taktiklerine ulaşıyordu. Böylece daha 13. mücadele yılının başında geleceğe yönelik güçlü adımlar atılıyor ve bu yılın kazanılmasının yolu döşeniyordu.

Partimizin 13. mücadele yılı, dünyada reel sosyalizmin çöküşe gittiği, bu çöküş şahsında sosyalizme dört bir yandan saldırıların olduğu, insanlığın biricik kurtuluş yolu olan bilimsel sosyalizmin bir umut olmaktan çıkarılmaya çalışıldığı, buna paralel olarak dünya çapında artık devrimler çağının kapandığına inancın gelişmeye başladığı bir döneme rastlamaktaydı. Bu yılda da gelişmesini kesintisiz sürdüren, dünyadaki gelişmelerin doğru-devrimci tahlilini yaparak devrimi bunlardan en iyi şekilde yararlandırmaya çalışan Partimiz PKK, bilimsel sosyalizmin doğru uygulamasının temsilcisi olmayı bildi. Reel sosyalizmi her yönüyle doğru tanımlayıp mahkum ederek bilimsel sosyalizmin ideolojide ve pratikte temsilcisi olan PKK, sosyalizmin öldüğü iddialarının her perdeden yankılandığı bir çağda, bu iddiaları çürüten canlı bir abide oldu. Bilimsel sosyalizmin yaratıcı uygulamasını gerçekleştirerek yalnızca Kürdistan ve Ortadoğu'da değil, dünya çapında da sosyalizmin korunup geliştirilmesinde önemli bir güç haline geldi. Yıllar yılı sosyalizm adına sergilenen pratiklerin sosyalizmden ne denli uzak olduğunu ortaya koyarak ve bu konudaki her türlü dogmayı da yerle bir ederek bilimsel sosyalizmin yaratıcı özünü pratiğe geçirdi. Önderlik sanatından kişilik sorununa, sosyalizmin sınıfsal karakterinden demokrasi konusuna varıncaya dek her alanda her biri bir devrim değerindeki çözümlemelerle dünya sosyalist hareketine değerli katkılar sundu. Bütün bu pratiğiyle PKK, dünya sosyalizm mücadelesinin yılmaz ve önder bir gücü olduğunu dost-düşman herkese kanıtladı.

Bilimsel sosyalizmin yön verdiği doğru-devrimci çizgisi ve önderliği ile PKK Kürdistan zemininde birçok çevrenin inanmakta güçlük çektiği gelişmeleri yaratmayı başardı. Gerilla mücadelesinde yaşanan yetmezlikleri IV. Ulusal Kongresi'nde tüm yönleriyle ele alıp tedbirler geliştirerek pratikte giderek yükselen bir silahlı mücadeleye ulaştı, ordulaşmaya ve gerilla güçlerini genişliğine tüm alanlara yaymaya ağırlık vererek bu yolda önemli adımlar attı. Gerilla eylemlerinde hem nicelik ve hem de niteliksel bir büyüme yarattı. Silahlı mücadele taktiğimizin hayata geçirilmesinde giderek niteliksel bir yükseliş ortaya konularak geçmiş yılların kayıpları bu yılda asgariye indirildi. Gerilla güçlerimiz yalnızca Kuzey-Batı Kürdistan'la sınırlı kalmayıp Güney Kürdistan'da da mücadeleyi geliştirmeye başladılar. Böylece Kürdistan'ı bölen suni sınırlar boşa çıkarılarak ulusal kurtuluş mücadelesi zemininde halkımızın ve ülkemizin birlik ve bütünlüğü yolunda tarihi adımlar atıldı. Bu temelde Partimiz bugün **Botan-Behdînan Savaş Hükümeti**'ni yaratma hedefi doğrultusunda hızla ilerlemektedir. 13. mücadele yılımızda Kürdistan gerillası yarattığı gelişmeler ve önüne koyduğu hedeflerle devletleşmeye doğru giden yolu sonuna kadar açmış bulunmaktadır.

Askeri alanda yaşanan bu gelişmelerin siyasal yankısı da büyük olmuş; Kürdistan halkının siyasal ordulaşmasının yanısıra düşmana karşı zafer niteliğinde büyük siyasal gelişmeler sağlanmıştır. Partimizin 13. mücadele yılında Kürdistan halkındaki siyasal bilinçlenme, örgütlenme ve eyleme geçiş muazzam boyutlara ulaşmıştır. Kürdistan'da serîhildanlar artık günlük olaylar haline gelmiş, Diyarbakır Serîhildanı'yla da, yüzbinlerin kenetlendiği bir zirveye ulaşmıştır. Ulusal kurtuluşçu irade kırları çepeçevre kuşattıktan sonra artık şehirlerde de egemen olmaya başlamıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi artık yalnızca öncünün verdiği bir mücadele olmaktan çıkıp tüm bir ulusa mal olan, bütün Kürdistan halkını kucaklayan bir mücadele haline gelmiştir. Ekim 1991 erken genel seçimlerinde Kürdistan halkının tarihinde ilk kez kitlesel olarak kendi adayları etrafında kenetlenmesi ve ezici bir birlikle tercihini ortaya koyması bu gerçeğin ifadesidir. Artık bütün dünya görmektedir ki Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük yolunda kenetlenmiş bir halk hareketi vardır.

Partimizin hayata geçirdiği doğru askeri ve siyasi taktikler sonucunda Kürdistan halkının kimlik sorunu çözüm yoluna girmiş; başta sömürgeci düşman olmak üzere tüm dünya bu gerçeği kabul etmekle yüzyüze kalmıştır. Halkımız mücadele içinde birliğini sağlayarak artık kendisi için bir ulus olma yolunda hızla ilerlemektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin otoritesi tüm dünyaya kendisini dayatarak Kürdistan'ın gerçek temsilcisi olduğu gerçeğini adım adım kabul ettirmektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaşmış olduğu aşamada bir yandan savaş hükümetinin ilanına doğru gidilirken, diğer yandan da Kürdistan halkının gerçek kürsüsü olacak, özgür ve demokratik Kürdistan'a giden yolu açacak Kürdistan Ulusal Meclisi'nin toplanması hedefi doğrultusunda yol alınmaktadır. Bütün bunlar Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun çözümünde ne denli ileri bir mesafe kaydedildiğinin ifadesi olmaktadır.

13. mücadele yılında Partimiz bu gelişmeleri kaydederken, sömürgeci düşmanın içten ve dıştan yönelttiği çok yönlü saldırılar da dizginsizce sürmüştür. Sömürgeci Türk devleti özel savaşını daha da katmerleştirip boyutlandırarak gittikçe kitleleri de hedefine alacak tarzda genişletmiştir. Her türlü zorba yönteme ve savaş aracına başvurarak, iflas etmiş düzenli ordusu yerine giderek artan biçimde özel eğitilmiş halk düşmanı sadist özel savaş birliklerini savaşa sürerek, yalnızca Kuzey-Batı Kürdistan'la sınırlı kalmayıp Güney Kürdistan'a da taşan vahşi bir savaş yürütmüştür. Yurtsever sıradan insanları hedefleyen cinayetler zinciri günden güne yeni halkalarla uzayıp gitmektedir. Kürdistan halkına yönelik katliamları da içeren kanlı ve her türlü kuraldışı bir savaş yürütülmüştür ve hala da yürütülmektedir. Ancak sömürgeciliğin tüm çabalarına rağmen özel savaş politikası iflas etmiş; Türk ordusu savaşı yürütme gücünde olmadığını itiraf etmiştir. TC'nin askeri alanda da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile başetme gücünde olmadığı açığa çıkmış; bu, siyasal alandaki yenilgiyle bütünleşmiştir.

Sömürgeciler tarihte olduğu gibi bir kez daha umutlarını yerli işbirlikçiliğe ve parti saflarındaki provokatif girişimlere bağlamış, bu güçlere çok yönlü destek vermiş, ancak bu çabalarında da hezimete uğramışlardır. Partimiz, yerli işbirlikçiliğin oyunlarını boşa çıkarıp kendi nüfuz alanlarında da halkı kendi siyasi otoritesi altına çekerken provokatörlerin girişimlerini de daha başından ustaca boşa çıkarmayı bilmiştir. Sömürgecilerin ve işbirlikçilerin ittifakı kendi sonlarını yakınlaştırmaktan öte sonuç vermemiştir. Aynı şekilde, sömürgeciliğe uluslararası alanda sunulan destek de belli oranda darbelenmiş, Partimiz, emperyalizm ve gericiliğin kendisine yönelik oyun ve tehditlerini boşa çıkarmıştır.

Partimizin, emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericiliğin saldırı ve oyunlarını boşa çıkarması, yalnızca Kürdistan halkı açısından değil, tüm Ortadoğu halkları ve özelde Türkiye halkı için de büyük kazanımlar ortaya çıkarmıştır. Emperyalizmin yerli işbirlikçilerine ve özellikle de TC sömürgeciliğine dayanarak Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden biçimlendirme ve bölge üzerinde tam hakimiyet kurma emellerinin boşa çıkarılmasında Kürdistan devrimi ve öncüsü PKK belirleyici rol oynamaktadır. Bugün Ortadoğu'da zaptedilemeyen bir direniş kalesi olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bölge devrimleri için bir kıvılcım rolü oynamaktadır. Emperyalizmin Ortadoğu'yu kendisi için dikensiz gül bahçesi haline getirme ve istediği gibi at oynatma planı gelip Kürdistan ulusal direnişine çarpmış ve daha şimdiden büyük handikaplarla yüzyüze gelmiştir. Türk sömürgeciliğinin emperyalizmin planlarını uygulamada bir koçbaşı rolü oynamasının önündeki en büyük engel Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi olmakta, dolayısıyla mücadelemiz hem Türkiye halkının ve hem de Ortadoğu halklarının kurtuluşunda temel bir müttefik rolü oynamaktadır. Şimdiden Ortadoğu'nun bağrındaki bir devrim kalesi olarak Kürdistan, Ortadoğu'nun diğer halklarının devrimleri için bir kılavuz rolü oynamakta; bilimsel sosyalizmi yaratıcı uygulaması ve emperyalizme vurduğu darbelerle tüm dünya halkları için de bir umut ışığı olmaktadır.

Partimiz PKK 14. mücadele yılına bu gelişmeler temelinde girmektedir. 14. mücadele yılında Partimiz, doğruluğu pratikte kanıtlanan ve bilimsel sosyalizmin yaratıcı özüyle beslenen devrimci çizgisi, en olumsuz koşullardan dahi mücadeleyi yararlandırmayı bilen taktik ustalığı, kişilik çözümlemesi temelinde sürekli büyüyen ve yetkinleşen kadro gücü, çelikten örgütlülüğü, direnme azmi ve kararlılığından güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, mücadeleyi kanlarıyla besleyen şehitleri ile bugüne kadarki önderliğiyle mücadeleyi yaratıp sürekli büyüten, her türlü iç ve dış saldırıya rağmen direngen bir kale olarak Partimiz ve halkımıza öncülük eden Parti Önderliğimizden güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, ölümlerde yaşamı yaratan, adı dahi olmayan bir halk konumundan dünyaya devrimde öncülük etme iddiası ve gücüne ulaşan, büyük bir ulusal bilinçlenme ve örgütlenme temelinde birliğini yaratarak sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş savaşında ayağa kalkan direngen Kürdistan halkından ve onun örgütlü gücü ERNK'den güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, önderliği altında uzun süreli halk savaşını adım adım geliştirerek stratejik denge aşamasına doğru yol alan, Türk sömürgeciliğinin her türlü teknik donanımına ve zorbalığına karşın ayakta kalmakla da kalmayıp düşmanı Kürdistan'da barınamaz hale getiren, Kürdistan halkının mücadeleye akınının motor gücü olan şanlı ordumuz ARGK'den güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, emperyalizmin her türlü demagojilerine karşın yaşayan bilimsel sosyalizmin halklara öncülük etme gücü ve tarihi derslerinden, giderek yüzünü aydınlığa çeviren insanlığın ortak mücadelesinden, Ortadoğu halk devrimlerinin derinden derine güçlenmesinden, halkların ve ilerici insanlığın kardeşçe dayanışmasından güç almaktadır.

Partimiz, Kürdistan halkını mücadelesinin bu yeni yılında kendi öz iktidarını yaratma yolunda daha da bilenmiş bir mücadele yürütmeye çağırmaktadır!

Partimiz, Kürdistan'ın tüm yurtsever güçlerini halkımızın tarihinin bu can alıcı döneminde rollerini doğru temellerde oynamaya, gelişen mücadele ile birlik ve dayanışmaya çağırmaktadır!

Partimiz, genelde bölgemizin tüm ilerici güçlerini halklarımızın ortak mücadelesi ve dayanışmasını yükseltmeye çağırırken, özelde ise Türkiye devrimci-demokratik güçlerini ortak platformlarda mücadele etmeye, özel savaş hükümetlerinin halklarımıza yönelik oyun ve saldırılarını birlikte boşa çıkarmaya çağırmaktadır!

Partimiz, tüm dünya ilerici-devrimci güçlerini insanlığın ortak değerlerini koruma kavgasında önemli bir yeri olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle dayanışmaya çağırmaktadır!

Bu temelde Partimiz PKK, yeni bir mücadele yılında daha büyük zaferlere doğru yol almaktadır. 14. mücadele yılı PKK önderliğindeki Kürdistan halkının bölge ve dünya gündemine ağırlığını koyduğu ve ulusal kurtuluş yolunda tarihi adımlar attığı şanlı bir yıl olacaktır.

- Partimiz PKK'nin 14. mücadele yılı tüm halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!
- Bijî Partiya Karkerên Kurdistan!
- Bijî Serok APO!
- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Kasım 1991
PKK Avrupa Temsilciliği